

BIBLIOTEKA

yp

Montreālas Latviešu
Biedrības
ZIŅOTĀJS

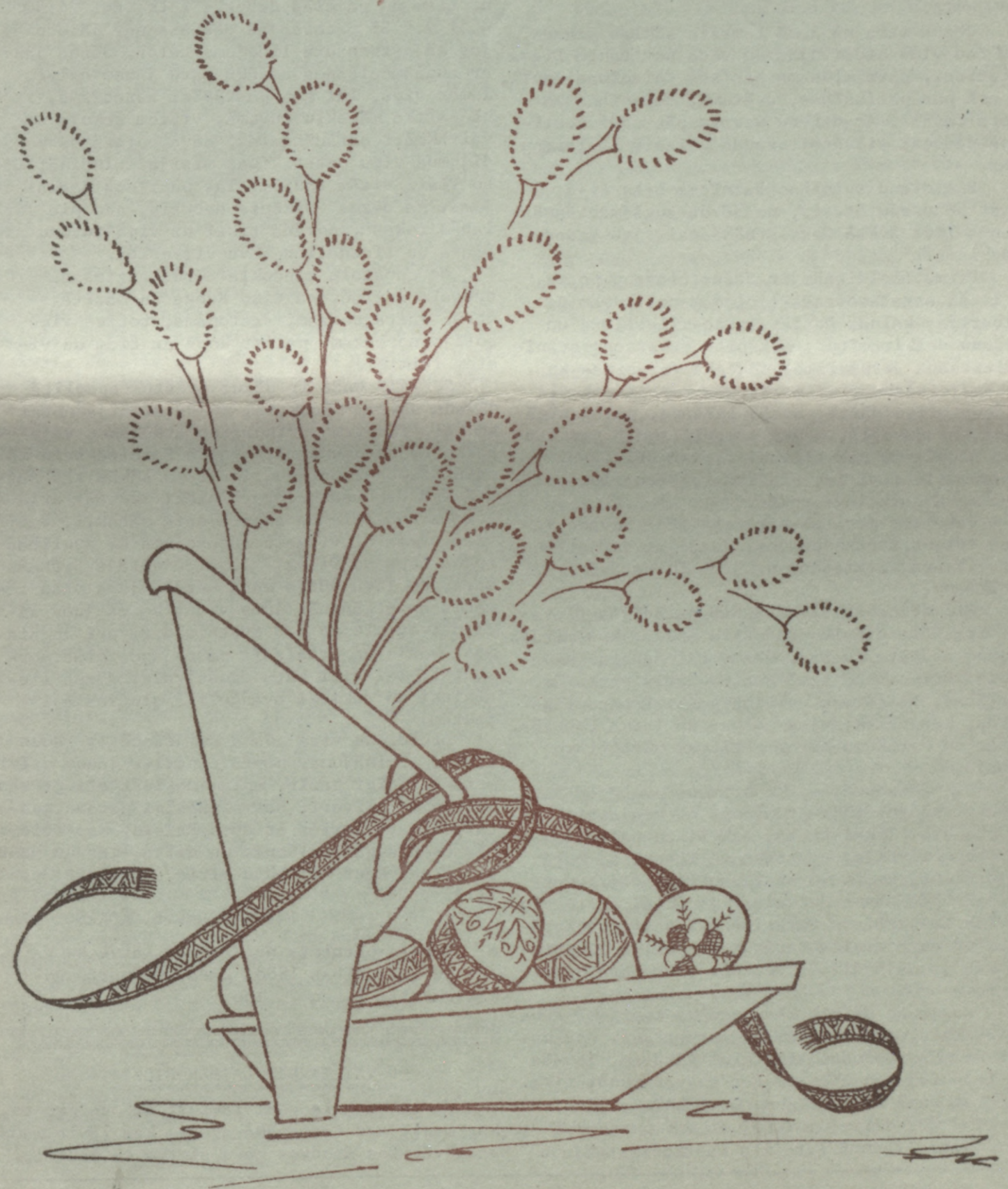
ISSN 0227 - 2423

1988. GADA APRĪLIS

MONTREALA, KVEBEKĀ

40. GADA GĀJUMS

Nr. 4. (469.)

PESTĪTĀJA UZVARAS SVĒTKI.

Dieva nodoms atjaunot cilvēci garā sāka piepildīties ar viņa Dēla atnākšanu Jēzus Kristus personā. Nesdams Labo Vēsti, viņš ar savu mācību atklāja jaunu Istenību aiz šīs zemes apvāršņiem, rādīja ceļu uz to, aicināja doties tānī virzienā ar pašāvēību, kā arī solīja dievišķu atbalstu tā izcilā mērķa sasniegšanai.

Bet Jēzus Kristus darbs neaprobežojās ar pamācību vien: "Viņš kļuva mums līdzīgs visās lietās atskaitot grēku." Ar savu piemēru viņš rādīja pareizu izturēšanās veidu visos cilvēka dzīves apstākļos, kā prieka brīžos, tā arī grūtībās. Pārcilvēcīgais pie viņa parādījās brīnumdarbos, visvairāk viņa virszemes dzīves beigās, kad viņš upurēja sevi nāvē pie krusta cilvēku atbrīvošanai no viņu grēkiem. Ar šo pazeņmojošu paaugstināšanu no zemes viņš velk visus pie sevis.

Jēzus mira kā zemē iemests sēklas grauds, bet tad viņš atdzīvojās un vāca sev tautu Dieva valstībai, pats kļūdams par tās taisnības sauli, kā arī par patiesības, svētuma, taisnības un miera karāli. Ar dzīves uzvaru pār nāvi Pestītāja personā cilvēcei uzausa gaišais Lieldienu rīts.

Lieldienu svinības Baznīcas liturģijā ilgst 50 dienu, t. i., no Jēzus augšāmcelšanās dienas līdz Svētā Gara atnākšanai, jeb Vasarsvētkiem.

Pirms Lieldienām ir Jēzus ciešanu posms, kā tiešā sagatavošanās lielajam notikumam uz Kalvarijas kalna. Noslēpumaino mīlestības un ciešanu nešķiramību jeb kopību raksturo: svinīga ieešana Jeruzalemē, pēdējās vakariņas ar atstāto ciešanu piemīņu Sv. Sakramentā, kvēla lūgšana Olivu dārzā, apcietināšana, netaisnīgā tiesa, krusta ceļš, zemes drebuļi tumsā par ļaunuma riebiņģumu pie cilvēkiem, kad Dēls, savu uzdevumu izpildījis, pie krusta pienaglots, atdeva savu garu Tēva rokās.

Baznīcas gaviles par Pestītāja uzvaru izskan trijos svētku posmos, īpaši atzīmējot augšāmcelšanos, aiziešanu uz debesīm un Svētā Gara atnākšanu.

Pie Jēzus AUGŠĀMCELŠANĀS parādījās Dieva un viņa Dēla dzīvību radošais spēks, kas mirušo izrauj no nāves varas. Jēzus iziešana no kapa nebija brīnums kā izņēmums no dabas parastās kārtības, bet Dieva un viņa paša pārpasaulīgs darbs, kas neiekļaujas telpas un laikarobežās. Tāpēc šo notikumu nevar pētīt ar vēsturisku pieeju.

Nav jāiedomājas, ka Kristus augšāmcelšanās būtu it kā gulētāja atmošanās no miega šinī pašā pasaulē. Tikai ticība atklāj to patiesi esošo, bet cilvēkiem nepazīstamo Istenību, kurā mājō Dievs, un, savu uzdevumu izpildījis, atgriezās pēc nāves dzīvais viņa Dēls. Ar to viņš atvēra ieeju Dieva valstībā arī saviem sekotājiem un deva viņiem cerību tur nokļūt un priecāties jaunajā dzīvē, bet pēc viņa paša noteikumiem.

Šo jauno dzīvi, kādu uzsāka iepriekš Kristus Sistais, mēs nevaram ne aptvert, ne aprakstīt ar mūsu valodas trūcīgiem vārdiem, jo mēs to Istenībā nepazīstam. Par to var runāt tikai saistot kopā nesaderīgus, pretrunīgus jēdzienus no mūsu šīs dzīves novērojumiem (paradoksi), lai vismaz iedomā izteiktu kautko īpatnēju un

neparastu. Tāds runas veids parādās Evāņģēlijā, kur ir nostāsti par Jēzus parādīšanos: viņš ir īsts un spokains; taustāms un neaizskarams; redzams un neredzams; pazīstams un var būt nepazīstams; miesīgs un bezmiesīgs; telpā un laikā, kā arī ārpus tā. Tāpat liturģijā, Lieldienu mises jūsmīgajā dziesmiņā (pieikumā pēc 2. lasījuma) ir līdzīgs, pretstatos izteikts Kristus uzvaras un viņa jaunās dzīves raksturojums: Jērs atpestīja avis; nevainīgais samierināja grēciniekus ar Tēvu; nāve un dzīvība cīnījās; mirušais dzīvības Karālis valdā atkal dzīvs.

DEBESKĀPSANU (kā to parasti mēdz saukt) vai aiziešanu uz debesīm kā īpašu notikumu Evāņģēlijā (un arī Apostolu darbos) uzsver tikai Lukass: "Jēzus tos izveda ārā līdz Betanijai un, savas rokas pacēlis, svētīja tos. Un notika, ka viņš, svētījot tos, attālinājās no tiem un pacēlās debesīs (Lk. Ev. 24:50 - 51)." Šī pacelšanās debesīs nav jāiedomājas kā astronautu lidojums telpā. Jēzus jau ar augšāmcelšanos uzsāka savu jauno dzīvi. Tomēr viņš, lai gan pastāvīgi neredzams, it kā palika mācekļu tuvumā, viņiem sekoja un vairākkārt parādīdamies, deva beidzamos norādījumus viņu patstāvīgai misijai sludināt Labo Vēsti visām tautām. Tas papildus paskaidrojums, ka Jēzus "Uzkāpis debesīs, sēd pie Tēva labās rokas", norāda tikai uz viņa tuvumu pie Dieva un līdzdalību Tēva visvarībā.

No apostolu viedokļa Jēzus aiziešana uz debesīm nozīmē, ka viņu Kungs un Mācītājs nebūs vairs redzami sastopams, toties viņš solīja neredzami palikt kopā ar tiem uz visiem laikiem.

SVĒTAIS GARS ir Jēzus Kristus apsolītā dāvāna saviem mācekļiem un savai atjaunotai tautai. Tā pirmo brīnumaino atnākšanu vēja šalkones un uguns mēļu veidā Baznīca svin kā savu dzimšanas dienu, jo ar to sākās tās patstāvīgā darbošanās. Darbinieki ir paša Kristus izraudzītie un sagatavotie mācekļi, bet viņu darba dievišķais apgarojums un auglības spēks nāks no Dieva: "Iepriecinātājs Svētais Gars, ko Tēvs sūtīs manā vārdā, jums visu iemācīs un atgādinās jums visu, ko es jums sacīju (Jņ. 14:26)." Svētais Gars arī apgaismos, vadīs un atbalstīs pašus apstolus personīgi, lai viņi būtu drošsirdīgi Jēzus liecinieki un sekmīgi Evāņģēlija sludinātāji tautām.

Lieldienu visa posma svinēšanā ik gadus izskan aicinājums, nevis censties jauno dzīvi priekšlaicīgi pazīt, aplam mēģināt atsegt tās noslēpuma plīvuri, bet pienācīgi gatavoties tai, sadarbojoties ar Jēzu Kristu, kas teica: "Es esmu augšāmcelšanās un dzīve; kas uz mani tic, tas, kaut arī būtu miris, dzīvos (Jņ. 11:25)."

Prāv. Dr. B. KOKINS.

• Raksts pārņemts no Kanadas Latviešu Katoļu Apvienības 1988. gada 10. marta apkārtraksta, 1. un 2. lpp.

Red.

VAI TIKSIM LAIKAM LĪDZ?

No laika gala esam lauzuši šķēpus par to, kur meklējams tas spēka avots, kas ļāvis mums pastāvēt šos daudzus gadu simtus kā tautai,

saglabāt savas kultūras īpatnības, pret pārsvaru un neizdevīgos apstākļos izveidot savu brīvo valsti. Neskatoties uz to, ka savā pastāvēšanas cīņā esam bieži zaudējuši daudz dzīvību, esam gājuši caur dažādiem ideoloģiskiem kariem, esam pastāvējuši un uzrādām itin spēcīgu dzīvošanas vēlmi. Daudz citu tautu līdzīgos apstākļos ir vienkārši pazudušas no pasaules skatuves. Tas ir drošinājums.

Šo drošinājumu apdraud apstākļu straujā maiņa. Pēdējo divpadsmit mēnešu notikumi rāda, cik strauji mainās ne tikai tehnoloģijas attīstība, bet arī notikumi tautu sadzīvē, un pat tik nocietinātā verdzības cietoksnī, kāda līdz šim bijusi Padomju Savienība. Nav itin nekādu garantiju, ka patreizējās parmaiņas komunistu režīma uztverē dos ko labāku. Tomēr šīs parmaiņas atstās savu ietekmi un varbūt radīs iemeslus citām parmaiņām, kuŗas šobrīd vēl nevaram paredzēt. Tādējādi tās varētu ietekmēt arī mūsu nākotnes darbību, kuŗai mums jābūt sagatavotiem.

Sagatavošanās process, varbūt, ir viens no sāpīgākajiem mūsu šodienas jautājumiem. Ja nu līdz šim mums bija pieredzējusi paaudze, kas labi pārzināja mūsu kultūras, sadzīves un politikas attīstības laukus, apstākļi šē strauji mainījušies, šai paaudzei novecojot un izejot dzīves citā novadā, kur citas intereses, citi mērķi, citas ievirzes. Sākam sevišķi izjust darbinieku trūkumu vidējā paaudzē. Turpretim jaunajā un jaunākā paaudzē atkal sastopam itin aktīvu darbinieku saimi, kas gatava strādāt, bet kuŗas filozofija un uztvere ievērojami atšķiras no tās, ar kuŗu gandarīti lepojās sirmgalvjī. Pēdējie aizvadītajos 40 gados ir uzcēlušī cildināmu sabiedrības ēku un iemantojušī brīvās Latvijas idejai daudz jaunu draugu un paziņu. Viņu devums ir milzīgs. Vai šai ziņā jaunās audzes varēs tiem līdzināties? Vai to veikums un sasniegumi pēc nākamām 40 gadiem būs līdzvērtīgi vai pat lielāki? Ir zīmes, ka tas tā varētu būt. Par to liecina jauno spars, drosme un vēlēšanās meklēt jaunus ceļus, jaunas pieejas un nebaidīties nostāties uguns kristībās, no kādām, dažkārt, mēs šeit, brīvajā pasaulē, esam centušies izvairīties.

Mums dažkārt, varbūt, rodas šaubas par to, vai jaunās pieejas ir pareizās, vai tās dos gaidītos rezultātus, vai tās palīdzēs tikt laika garam līdz. Šādas šaubas, nereti, šķiet ļoti pamatotas. Tomēr - mums ir jātic jaunajiem! Tie ir jāiesaista kopējā cīņā un arī jāuzklausa. Viņi, tāpat kā savā laikā mēs, ir mūsu nākotnes karoga nesēji, kam ir jānodod katra iespēja iepazīties ar cīņas apstākļiem un tiem piemērotām metodēm, lai mēs sasniegtu gala mērķi - brīvu, neatkarīgu Latviju. Tikai tā izpratīsim parmaiņas, kas notiek ap mums un kādas atnes nemitīgā laika plūsma, kas neapstājas. Tad laiks būs mūsu pusē, jo mūsu cīnītāju rindas augs un tām būs savs spars un izdoma, kas palīdzēs cīņu izturēt, arī visneparastākajos apstākļos.

Gatavi īstenot neatliekamo, gatavi nākotnes prasībām, mēs tiksīm laikam līdz, un mūs nekas nepārsteigs; mūsu spēka avots - nākotnes Latvija sirdī - liks mums darboties un pastāvēt.

Parmaiņu procesus varam salīdzināt ar sliedošu sliedzīgu lentu. Lai uz tās noturētos, nepieciešama pašpalāvēība, drosme, ticība un drošs skats. Mums šo īpašību netrūks, ja apziņa mudinās kalpot savai tautai.

M. P.

Marta mēnesis 1919., 1944. un 1949. gadā ieiet mūsu tautas vēsturē uz mūžīgiem laikiem.

Lai, vispirms, runā pulkvedis Janums: "Šajā mūsu tautai tik drāmatiskā brīdī pats liktenis latvju kaŗavīram uzstādīja jautājumu - Ko darīt? Mēs, latvju vīri, pametām savas ģimenes un mantu likteņa ziņā un tvērām šautenes, nepresot, kas mums tās pasniedz."

1943. gada 10. februārī tika izdota Hitlera un Himlera pavēle uzstādīt Latviešu leģionu, apzīmējot to par brīvprātīgu un SS.

Kāpēc brīvprātīgu? Lai notušetū pārkāpumu pret konvenciju, ka okupācijas vara nedrīkst zemes iedzīvotājus mobilizēt.

Kāpēc SS? Lai apzīmētu to, ka tā pakļauta Himleram.

No 120.000 mobilizētajiem krita vai bez vēsts pazuda 80.000, un vairums tika nosūtīti uz Sibīriju.

Ļoti godājamie leģionāri, kas šovakar kopā sanākuši! Jūtos pazemots Jūsu klātbūtnē. Januma vārdiem runājot: "Varat būt lepni, jo esat cīnīušies un guvuši uzvaras, kam līdzīgu nav latvju tautas vēsturē."

Bez jums es nemaz šeit nebūtu. Ja vispār būtu dzimis, tad - Sibīrijā, un, ja to būtu pārdzīvojis, tad tagad atrastos tur, kur mūsu tautu apspiež un nosmacina.

Jūsu cīņa apzīmējama kā šī gadu simteņa VISTRĀGISKĀKĀ VARONĪBA: Cīņa bez izredzes; Cīņa par brīvību un demokrātiju, kad pasaule jūs bija norakstījusi; Cīņa par brīvību tādā pasaulē, kam svarīgas lielvalstu intereses un pasaules dalīšana interešu sfairās.

Tas bija kaŗš, ko paši neizsaucāt un par ko jums nekāda teikšana nebija. Kaŗš, kuŗā bija jācīnās kaŗa laukos, ko paši nebijāt izvēlējušies. Tā bija cīņa, ko vairums šodien nesaprot, ko daudzi pārprot, un ko tā tauta, kas raud bez asarām, uzņemusies falsificēt.

Bet kā Kvebekas provinces devīze skan - JE ME SOUVIENS - tā arī mēs. Mēs atceramies Kurzemes katlu un tos, kas ieiet pasaules vēsturē kā tie, kas nekad nepadevās. Jaunai un vidējai paaudzei der atcerēties vēl ko citu:

1. Pirms kaŗa izcelšanās, cik vien varēja, Latvijas valdība uz Rietumu zemēm nosūtīja Latvijas zeltu un citus noguldījumus. Ja Latvija vai Ulmanis bija fašistiski noskaņoti vai nacisma piekritēji, tad kālab Vācijā nenonāca neviens grams Latvijas zelta? Gan uzticība tika dota Anglijai, Šveicei un Amerikai. Latvija uzticējās Rietumu pasaulei, Eiropās labākajām raksturīpašībām, demokratijām, un viņa uzticējās šo zemju goda prātam.

2. Latviešu pašpārvalde pretojās brīvprātīgai iesaukšanai.

3. Latviešu leģions ne ar vienu vienību nekad nav cīnījies pret Rietumu sabiedrotajiem.

4. Latvieši turpināja cīnīties ilgi pēc Vācijas kapitulācijas, līdz pat piecdesmitajiem gadiem.

Tā kā cilvēks nedzīvo no maizes vien, viņš necīnās ar militāriem ieročiem vien,

bet gan ar izturību un varonību, kas nāk no neatņemamas ticības par to dzīves veidu, ko viņš savā sirdī uzņēmis saudzēt. Helsinku '86 grupas loceklis, bijušais komūnists un Rēzeknes rajona galvenais ārsts, Dr. Juris Vidiņš izsludinājis 25. martu kā dienu, kad dzimtenes latviešiem būtu pie Brīvības pieminekļa jānoliek ziedus.

Leģionāru pēcteči, nacionālie partizāni, savu cīņu turpināja ar tādiem panākumiem, ka okupācijas varai 1949. gadā bija brutāli jāiznīcina latviešu zemnieks. Tā gada 25. martā sākās otrās lielās izvešanas laiks, kad uz Sibīriju deportēja 43.231 latvieti - vairāk nekā 1941. gada 14. jūnijā. Vidiņš un grupa Helsinku '86 šo skaitli pēmuši no nule iznākušā raksta okupācijas varas oficioza Cīņas, 4. marta numurā. Jūnija, augusta un novembra tautas balss atkal atskanēs pēc divi nedēļām mūsu tēvzemē. Vai iesim saviem brāļiem palīgā?

Helsinku '86 grupa ir kalpakiešu un Leģiona gara iemiesojums šodienas Latvijā. Žurnāls AUSEKLIS ir pagrīdes izdevums, kas atspoguļo tautas dziļākās jūtas un brīvības garu, ko devusi Latvijas neatkarība. Bez Oskara Kalpaka grūti iedomāties Latvijas brīvības posmu.

Vēlos nolasīt dzimtenes latviešu jaunieša atbildi uz jautājumu: Ko man nozīmē Latvija? Te arī dzirdam Kalpaku runājam:

Latvija man nozīmē zemi, kur dzīvo mana tauta. Lai kāda tā būtu - gadiem novārdzināta, tagad bieži vien nodevīga, bieži materiālistiska - bet tomēr mana. Tā, kurā runā manas mātes valodu, kas cenšas nepieļaut, lai sveši spēki to sabradātu, izklīdinātu. Mums nākas stipri turēties kopā... Latvijai ir jābūt tādai, kur brīvi var plaukt Latvijas kultūra... Latviešu tautai pirms kara, karā, kā arī pēc kara tika nodarītas milzīgas pārestības. Latvija man nozīmē mīlēt, izjust tās tuvību, saprast to un neatstāt novārtā, neatdot citām tautām. - Latvija man nozīmē visu.

Kad uz vēstures skatuves nāca Kalpaks, Latvija piederēja Krievijai. Tai laikā, līdzīgi šodienai, Krievija bija Tautu cietums, kas mēģināja pārkrievināt 180 tautas. Bet kungi bija vācieši, kam tāda Latvijas republika likās priekš kakšiem.

Vairums latviešu nemaz nedomāja par savu valsti. Strādnieki komunistus uzskatīja par viņu interešu aizstāvjiem, Bezzemnieki gaidīja bolševikus, latviešu strēlnieki cīnījās par Krieviju - pret Vāciju, latviešu studenti un akadēmiķi mīlēja krievu valodu, literatūru, mākslu un idealizēja krievu tiesu un likumus, latviešu bagātņieki meklēja tirgu Lielkrievijā.

Latviešu tauta bija izklīdināta bēgļu gaitās, izbadināta un izkauta pasaules karā, naida pilna pret vāciešiem, bolševisma sagan-dēta, garīgi un fiziski nogurusi - un pasīva.

Kad 18. novembrī proklamēja brīvu un demokrātisku Latviju, tai nebija ne armijas, ne ieroču, ne naudas, ne pārtikas, ne preču. Visa zeme bija vācu rokās, un Sarkanarmijas spēkos Latvijā bija ap 20.000 vīru. Notiem 12.000 latviešu strēlnieku ar visas krievu armijas virspavēlnieku Jukumu Vācieti par viņu komandieri.

Uz Latvijas nacionālās padomes aicinājumu jaunatnei iestāties nacionālā karaspēkā pieteicās tikai 400 virsnieki, studenti un skolnieki.

1919. gada 1. janvārī plkv.-ltņ. Kalpaku ieceļ par virspavēlnieku, bet jau 6. martā viņš bija kritis. Ko tad viņš par šiem diviem mēnešiem tik varenu izdarīja, ka pēc 70 gadiem viņu godinām? Katrs taču nomirst. Visbēdīgākā stundā viņš stāvēja par savu tautu!

Kad Latvijas valdība atstāj Rīgu - LATVIEŠU IZSMIEKLI TOS PAVADĪJA. Kad Kalpaks ar 220 vīriem aizstāvēja Rīgu, viņiem bija pārtika vienai dienai, munīcija tik, cik patruņu somā, satiksmes līdzekļu nekādu, un viņš bija spiests atkāpties - LATVIEŠI VIŅU IZSMĒJA.

Kalpaks atkāpās, atkāpās un atkāpās, bet tad pie Lielauces 16. janvārī nāca pirmā Latvijas nacionālās armijas uzvara. 220 vīri, kas kājām nostaigājuši 200 - 300 km, ATSITA SARKANARMIJU. 4 krita, 8 ievainoja, bet tie atsita Sarkanarmiju.

Tautā valdīja cits gars - iznāk avīze Tēvijas Sargs, kas kaunina mazticīgos, uzmun-drina glēvos un apkaņo ienaidnieka melus. Pirmā uzvara atstāj lielu iespaidu iedzīvotājos.

24. janvārī kalpakieši ieņem Rudbāržus, 29. janvārī - Skrundu, un SARKANARMIJA VESELU MĒNESI VAIRS NEUZBRUKA... Drosme un ticība... Ticība šim krāsām, šai valstij, šai zemei... TAS, kas Oskars Kalpaks. Ticība...

Brīvības cīņu beigās mūsu armija bija izcīnījusi 75 kaujas, saņēmusi gūstā 5.277 karavīrus, TĀPĒC KA KALPAKS TICEJA. Mēs zaudējām 1.623 kareivjus, 125 virsniekus. Bez vēsts pazuda 1.252 kareivji, 29 virsnieki. Ievainoti bija 3.844. Brīvības cīņas izmaksāja 855 miljonu latu.

Mežainā apvidū, juceklīgos apstākļos kaujā pie Airītēm krita Kalpaks. Nu dzimtenes latvieši, saprazdami Kalpaka nozīmi, viņa pieminekli mēģinājuši atjaunot, bet nežēlīgā vara, tik pat labi saprazdama pulkveža izcīlo vietu mūsu tautas vēsturē, to izjaukuši un akmeņus aprakuši.

Vai mēs šeitān viņu godinām ar ko dziļāku, nozīmīgāku, vai vienīgi ar trijkrāsu lentēm uz balli aizejam izdancoties un ādas kažokus modelēt?...

Kalpaks nevaids miris... Viņš atmodies Helsinku '86 grupas locekļu sirdīs, neskaitāmo tūkstošu latvju domās un leģionāru garā pirms gadu desmitiem.

Vēlos savu sakāmo noslēgt ar prezidenta K. Ulmaņa vārdiem: TAD NEVIENS NELIEDZ TICĒT UN CERĒT UZ BRĪNUMIEM ARĪ VĒL 20. GADU SIMTENĪ. BET TAD ZINI ARĪ TO, KA TEV PAŠAM NĀKSIES ŠOS BRĪNUMUS. IZDARĪT.

Kalpaks miris, lai dzīvo pulkvedis!

Dr..GUNTIS SILIŅŠ.

• Nesaīsināts runas teksts, ko autors teica DV Montrealas nodaļas gadskārtējā plkv. O. Kalpaka un Latviešu leģiona dibināšanas atceres sarīkojumā, Latviešu Sabiedriskā Centrā šā gada 12. martā.

Red.

CĪŅA PAR BRĪVĪBU PRASA LĪDZEKĻUS.

Aizvadītais gads bijis bagāts notikumiem, kas saistīti ar latviešu tautas vēlēšanos pašai noteikt savu likteni savā zemē.

Visspilgtākie no šiem notikumiem risinājās

Rīgā 14. jūnijā, 23. augustā un 18. novembrī pie Latvijas neatkarības simbola - Brīvības pieminekļa. Dzimtenes latvieši ar šo rīcību - spītējot apspiedējas varas miličiem un risķējot ar cietumu un izsūtīšanu - parādīja pasaulei, ka latviešu tautā, kas vairāk nekā 40 gadu ir bijusi iekļauta Padomju Savienības impērijā, vēl joprojām ir dzīvas ilgas pēc neatkarības un pašnoteikšanās. Mums, trimdas latviešiem, šīs nacionālās apziņas izpausmes Latvijā ir jāatbalsta visiem spēkiem, jo bez prasībām pēc brīvības mūsu tautai dzimtenē nav cerību ieraudzīt brīvības sauli. Vienīgi ar materiālo un morālisko atbalstu no rietumiem tautieši okupētajā Latvijā varēs uzturēt savu garīgo spēku cīņai pret brutālu apspiedēju.

Līdzekļus šai cīņai par tautas brīvību un pašnoteikšanos uzkrāj LATVIJAS BRĪVĪBAS FONDS, un Pasaules Brīvo Latviešu Apvienība ar tai no LBF piešķirtiem līdzekļiem veic pasākumus, kādus latviešu sabiedrība brīvajā pasaulē tai ir uzticējusi. LBF pamatkapitāls - kopš fonda dibināšanas pirms 14 gadiem - ir jau sasniedzis 1,5 miljoni ASV dolāru. Tas ir ap 2.000 atsevišķu individu un organizāciju dāvinājums mūsu tēvzemes brīvības centienu sekmēšanai. No šī kapitāla augļiem PBLA ir varējusi financēt latviešu pārstāvju klātieni un līdzdarbību internacionālās konferencēs Helsinkos, Beogradē, Madridē, Ženēvā un Vīnē. PBLA plašā nacionālpolitiskā darbība ir bijusi kā dadzis acīs Padomju Savienībai, kas ir bijusi spiesta gan "taisnoties" vai sūdzēties par trimdas "fašistisko" organizāciju traucējumiem, gan izdot līdzekļus šīs darbības bremsēšanai un sev nevēlamas publikācijas apklusināšanai.

Mūsu visu spēkos ir izvērst PBLA nacionālpolitisko darbību par vēl plašāku un sekmīgāku. Tādēļ PBLA valde, kas kā LBF padome dod vadlīnijas fonda darbībai, par fonda nākošo augšanas soli ir nospraudusi otra miliona saņemšanu LBF pamatkapitālā līdz 1989. gada 18. novembrim. Šim ierosinājumam ir svarīgi iemesli: pirmkārt, dzīves dārdzība gadu tecējumā ir samazinājusi pirktspēju, atņemot šodien iespēju ar pašreizējo kapitālu financēt - līdzšinējā līmenī - daudzos PBLA pasākumus. Otrkārt, PBLA darbībai arvien paplašinoties, ir nākuši klāt jauni darba lauki. Strauji pieaugušas PBLA politiskās aktivitātes Eiropā, kur PBLA darbinieki ar labiem panākumiem ir apmeklējuši Eiropas Parlamenta pārstāvjus, iegūstot rezolūciju pieņemšanu, kas prasa Baltijas valstu pašnoteikšanos. Arī baltiešu sadarbība Eiropā aug, par ko liecina kopējā Baltiešu Informācijas biroja nodibināšana Strasburgā, Francijā.

Šīs "otrās" frontes pasākumi neapšaubāmi prasa jaunus līdzekļus. Ir aizvien pilnīgāk jāizveido arī nākotnes darbinieku sagatavošana. Šim nolūkam ir nodibināts PBLA Sabiedrisko zinātņu institūts Minsterē, kur tas pagājušo rudeni uzsāka savu trešo darbības gadu ar paplašinātu programmu.

Visbeidzot un visnozīmīgāk tomēr ir nepieciešamība atbalstīt latviešu atklātās prasības pēc brīvības mūsu dzimtenē, un mums ir jārūpējas, lai no dzimtenes izraidītie tautieši varētu turpināt savu iesākto cīņu brīvajā pasaulē, kur tiem jāsāk dzīve jaunos apstākļos un vidē.

Pievienošanās LBF dalībnieku saimei nozīmē atbalstīt latviešu brīvības centienus kā dzimtenē, tā ārpus tās. Lielāks LBF pamat kapitāls dos lielākas iespējas paplašināt un uzlabot mūsu nacionālpolitisko darbību rietumos un sekmēt nacionālās apziņas izpausmes okupētajā Latvijā. No dzimtenes izraidītie Helsinki '86 grupas dalībnieki, kā Rolands Silaraups, Jānis Barkāns, arī Jānis Rožkalns un citi ir vienmēr uzsvēruši, ka tautas garīgo spēku stiprina apziņa, ka tautieši brīvajā pasaulē ir ar viņiem domās un darbos.

Apstākļi pasaules politiskajā skatuvē nemitīgi mainās, un mums ir jābūt ne tik vien gataviem uz šo maiņu reaģēt, bet arī to aktīvi iespaidot. Mēs nedrīkstam palaist garām nevienu izdevību, kas starptautiskos forumos varētu atgādināt latviešu traģisko likteni un prasīt tautai dzimtenē pašnoteikšanās tiesības. Pievienojoties Latvijas Brīvības Fondam, mūsu tēvzemes mīlestība izpausīs darbos. Mēs stiprinām tautas garīgo spēku un pierādām, ka centieniem dzimtenē ir pozitīva atbalss rietumos. Latvieši dzimtenē to no mums sagaida, un neviens cits to mūsu vietā nedarīs.

VALDIS KĀRKLIS,
LBF pārvaldes priekšsēdis.

VISPUSĪGA KONFERENCE.

Laikā no 4. - 6. martam, Vinipegā, Manitobā, notika I Nacionālā Tautas Mākslas Konference (1988 National Folk Arts Conference), ko rīkoja Kanadas Daudzkultūru ministrija. To bija ierosinājis patreizējais ministrs Dāvids Krombijs (Crombie). Mērķi bija sekojoši: izvērtēt tautas mākslas attīstību Kanadā; pārbaudīt un iztirzāt tautas mākslas stāvokli šodienas sabiedrībā; apsvērt nākotnes iespējas un identificēt soļus, kādus būtu jāspēr Kanadas valdībai un federālām iestādēm, lai palīdzētu tautas mākslas turpmākā attīstībā.

Konferencē piedalījās pāri par 300 ielūgtu delegātu, kuru vidū bija 2 latvieši - Aija Auziņa, LNĶAK vadītāja, kas pārstāvēja Toronto Dižfanci, un Mārtiņš Štauers, Latviešu Jaunatnes Dziesmu Svētku Padomes priekšsēdis. Aicinājumam bija atsaukušies pāri par 1.000 interesentu. Cik to vidū bijuši latviešu, nav zināms, nedz arī tas, kādas vadlīnijas pielietotas delegātu izvēlē.

Konferenci ievadīja īpaša pieņemšana, kas notika Vinipegas Mākslas galerijā. Še konferences dalībniekus sveicināja Vinipegas pilsētas galva Viljams Norijs (Norrie) un Manitobas provinces Kultūras ministre Džūdija Vasilicija - Leisa (Wasylycia - Leis). Šo rindu autoram bija izdevība izmainīt dažus vārdus ar pilsētas galvu, kas latviešus pazīst ļoti labi un kas savā pilsētas valdē panācis, ka iespēju robežās atbalstāmi minoritāšu centieni kultūras jomās. Mazajai Vinipegas latviešu saimītei te, varbūt, ir jaunas iespējas.

Konferenci vadīja Mavors Mūrs (Moore), kas tās nedaudzajos kritiskajos brīžos vadītāja āmuriņa vietā lietoja Britu Kolumbijā plašāk pazīstamo "runājamo kūju", kas izrakstīta iedzimto rakstiem (Talking Stick). Iespaidīgu vērtējumu par tautas mākslas si-

tuāciju plenārsesijā deva Karalienes (Queen's) Universitātes Politisko zinātņu un studiju profesors Džons Meisels (John Meisel). Viņš vērsa delegātu uzmanību uz divi nākotnes iespējamām attīstībām:

1. Ja Kanada par katru cenu vēlētos noturēt patreizējo iedzīvotāju sastāvu un kultūras iezīmes, tā, droši vien, kļūtu par sava veida cietoksni, Dienvidāfrikai līdzīgam, kuŗa robežas apsargātu bruņoti sargi; zemē valdītu diktatūra un "savas" taisnības kultūra:

2. Kanadas iedzīvotāju sastāvu nākamajos gadu desmitos ievērojami pārmainīšot emigrantu pieplūdums no Dienvidamerikas un Āzijas. Nākotnē milzu ietekme, kā tas jau notiekot ASV, būšot spāņu valodai, un kultūras aspekti strauji mainīšoties. Rezultātā Kanadas turpmākā kultūrālā seja būšot tik citāda, ka tai nebūšot nekādas līdzības ar tagadējo.

Pēc viņa ieskatiem, otrā iespēja esot realitāte un nenovēršama. Tai vēl pievienošoties datoru kultūras ietekme. Viss tas radīšot pavisam citādus apstākļus, kuŗu ietekme uz patreizējām Kanadas iedzīvotāju kultūrālām vienībām būšot drāmatiska.

Teiktais delegātos izraisīja daudz pārdomu. Varēja manīt, ka tālākajā konferences norisē tas spēlēja savu lomu, jo itin daudz delegātu pauda uzskatus, kas liecināja, ka tiem rūp savu vienību nākotne un ka tie ļoti izjūt, ka Kanadas minoritāšu kultūras nākotne ir jūtami apdraudēta.

Konferences laikā notika veseli 9 semināri, kuŗos apskatīja sekojošus jautājumus: 1. kas ir Tautas māksla, meklējot tās definīciju; 2. tautas mākslas uzvedumu un administrācijas jautājumus un problēmas; 3. Izglītības aspektus - par cik ar to iepazīstināmi skolnieki pamatskolās un ģimnazijās u. t. t.; 4. Masu mēdijas pieejamību tās tālākā izplatīšanā; 5. Reklāmu un tirgzinību - kā panākt, lai par dažādajiem festivāliem, svētkiem, izstādēm un t. t. zinātu plašākā sabiedrība; 6. Līdzekļu sagādi - par cik dažādie pasākumi jāatbalsta ar valsts līdzekļiem, kā tos iegūt no privātām korporācijām; 7. Kā aizstāvēt tautas mākslas pastāvēšanu? 8. Darbinieku sagatavošanu un izvēli visām kultūrālajām izdarībām un 9. Turneju un viesošanās iespējamības dažādajos Kanadas centros un valstīs dažādās pasaules vietās.

Laika pakārtojums deva delegātiem piedalīties pilnu laiku 3 semināros. To darīja lielam lielais vairums. Ļoti maza daļa kļīda no viena uz otru. Katru semināru ievadīja 4 panelistu komentāri apskatāmā jautājumā. Sekoja delegātu ieteikumi un komentāri. Visas aprises uzņēma skaņu lentās. Īpaši pierakstītāji centās kodoļīgi uztvert teikto un beigu plenārsesijā nolasīja lakoniskus ziņojumus, kuŗus nodos Daudzkultūras ministrijai un citām valsts iestādēm izvērtēšanai. Iegūtā materiāla bija tik daudz, ka konferences vadībai vajadzēs vismaz kādu mēnesi, kamēr tā to varēs pienācīgi apstrādāt.

Būs vietā pieminēt dažus no plašākiem un interesantākajiem ierosinājumiem: Kanadā izveidojama Īpaša Kultūras ministrija; jārada Īpaša komisija, kas, apsverot kultūras un dažādo mākslu aspektus, sagatavotu "Zaļo dokumentu" (Green Paper) iesniegšanai Kanadas parlamentam; lai izvairītos no nevajadzīgas birokrātijas un sadrumstalotības informācijas plūsmē un līdzekļu piešķiršanā, izveidojama Īpaša Kroņa korporācija, kas kārtotu itin visus mākslas, ieskaitot tautas mākslu, jautājumus (darbiniekos iesaistot piemērotas un spējīgas perso-

nas no konferences delegātu saimes); atbalstāma lektoru un atsevišķo grupu vadītāju sagatavošana; revidējami līdzšinējie līdzekļu piešķiršanas noteikumi u. t. t.

Katrā seminārā no, apmēram, 100 dalībniekiem pie vārda tika ap 30 - 40 delegātu. Visaktīvākie izrādījās līdzekļu vākšanai un turneju organizēšanai veltītie semināri.

Nebija šaubu, ka konference bija sevi attaisnojusi. Vai tās ieteikumiem Otavā atradīsies dzirdīgas ausis, uz to vēl jāgaida. Ministrs Dāvids Krombijs gan savā vakariņu runā teica, ka uzklausišot "izmeklēto un spējīgo" tautas mākslas pārstāvju/delegātu ieteikumus. Šo vakariņu laikā Vinipegas Tautas Mākslas Padome bija rūpējusies par Īsiem un izmeklētiem priekšnesumiem, kuŗu vidū izcēlās japāņu bungu sitējas (7 sievietes un 1 vīrietis), ukraiņu tautas deju vienība, kas ceremoniāli pasniedza ministram Krombijam svaigi ceptu maizi un sāli, latīņu un Īru dziedātāji un mūziķi.

Piedalīšanās šādās konferencēs, rādās, ir vairāk kā nozīmīga, jo tajās met kaulīkus arī par mūsu nākotni. Mums ir jāzin, kādas ir mūsu iespējas, ko varam iegūt no visādām valdības instancēm - federālās, provinciālās un pašvaldību. Un ne tikai tas - piedalīšanās dod retu iespēju tikties ar citiem delegātiem, citu tautību pārstāvjiem. Konferences vadība bija panākusi, ka gandrīz katra Kanadas minoritāte bija pārstāvēta ar vismaz 2 pārstāvjiem. Domu izmaiņa ar lielāko minoritāšu grupu delegātiem arī nenāk par sliktu. Konferencē apgūto vispār nevar plaši aprakstīt īsā reportāžā. Mantojums ir plašs un ievērojams, dod katram delegātam plašāku ieskatu mākslas jomās Kanadā un labākas darbošanās iespējas.

Konferences aprišu gaitā gadījās tikties ar Lietuvju Tautas Mākslas Institūta vadītāju Pēteri Reginu, kas netālu no Kingstonas, Ontario provincē, cenšas iekārtot 70 akru lielu zemes gabalu sava institūta vajadzībām. Turklāt viņš domā, ka turpmāk tur ik vasaru varētu uzstāties arī latviešu, igauņu un somu kulturālās vienības, izkārtojot tautas deju un kuŗu priekšnesumus, dažādu darbu skates u. t. t. Šo tūkstošsalu vasaras izpriecu rajonu apmeklē ievērojams tūristu skaits, kas, viņaprāt, labprāt iepazītos ar mūsu kultūras vērtībām un īpatnībām.

Noskaidrojās, ka ievērojami līdzekļi pieejami dažādajās lielo uzņēmumu korporācijās. Šos līdzekļus gan varot iegūt ar profesionālu līdzekļu vacēju palīdzību. Bija zināms, ka šādi vācēji ir lielajām vienībām, kā ukraiņiem, vāciešiem un poļiem. Savu speciālisti nule paspējuši piesaistīt arī lietuvji. Viņa lietuvju tautas deju festivalam, kas šo vasaru notiks Hamiltonā, jau sadzenājusi 25 tūkstošus dolārus. Šie speciālisti rīkotājiem apsola vajadzīgo līdzekļu sagādi no korporācijām, sagatavo tām iesniegumus, kuŗus "grūti noraidīt", bet par savu darbu prasa atlīdzību un itin bieži vārdu saimnieciskos apsvērumos, lai nodrošinātu savu vārdu un korporāciju atsaucību līdzīgiem projektiem nākotnē.

Atgriešanās Vinipegā bija patīkama. Bija iespēja satikties vai arī pa tālruni papļāpāt ar latviešu sabiedriskās dzīves vadītājiem. Šāda domu izmaiņa vienmēr palīdz. Šķīta, ka pati pilsēta kļuvusi franciska - ielunosaukumi abās oficiālajās valodās

(Kvebekā tikai franču). Arī konferencē lietoja abas Kanadas valodas (vienas nezinātājam bija pieejamas austiņas un tūlītējs tulkojums). Pati pilsēta maz mainījies - tikai pilsētas centrā vairāki jauni paaugsti nami. Slavenajai Portažas (Portage) ielai pāri sabūvētas pret klimata untumiem nodrošinātas kājnieku ejas, kas gan ērtas aukstajās Manitobas ziemās, bet paskatam nepavisam nepalīdz - pilsētas centram pazudis skaistais plašums, kas tik raksturīgs prērijai. Tagad tas kļuvis par labirintu tīklu, kam maz pievilcības.

M. ŠTAUVERS.

PAVASARĀ ATNĀKŠANA.

Vēl ledus un sals.
Bet sapnī
ik nakti zied ievas.
Rīts mostas.
Ai brīnums:
aiz loga uzplaucis pavasar's!

ILZE LIEPIŅA.

TRĪSREIZTRĪSKATSKIĻOS.

No 21. - 28. augustam Ņujorkas draudzes Ipašumā Katskiļu kalnos notiks Trīsreiztrīs nometne. Tā dod interesantu programmu ar ievirzēm politikā, literatūrā, reliģijā un folklorā. No rokdarbu ievirzēm šogad atkal būs aušana, izšuvumi, vitrāža, rotkalšana un koka darbi.

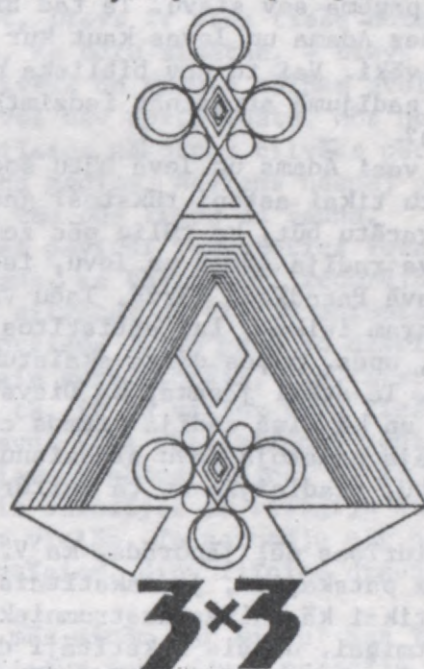
Politikas ievirzi vadīs Juris Viksnis, un tās temats šogad ir Gorbačeva politikas ietekme uz stāvokli Latvijā. Literatūras ievirzē Nora Kūla - Priedīte apskatīs prozas un drāmas darbus, kurus izmantoti vēstures un folkloras motīvi. Reliģijas ievirzi vadīs prāvests A. Ozols.

No jauna šogad būs Žurnalistikas ievirze, kurā tiks apskatīta radio žurnalistika un raidījumi uz Latviju. To vadīs Irēne Karule, kas ilgu gadu bijusi Amerikas Balss latviešu raidījumu vadītāja. Dagnijas Staško vadītā Rīgas ievirzē dzirdēsīm par Rīgu latviešu dalīdarē, sākot ar seniem laikiem - ar Rīgas tautas tērpiem, dziesmām un tradīcijām, līdz Rīgai mūsu gadsimtā.

Rotkalšana Katskiļu Trīsreiztrīs ar katru gadu ir kļuvusi populārāka, un šogad to vadīs pat divi meistari - Olģerts Kutcers un Aleksandrs Parišs. Tā varam būt droši, ka visi, kas interesējas par latviskajām rotas lietām, tur varēs dabūt padomus un pamācības. Balto izšuvumu tehnikas mācīs H. Bierne; prievīšu un jostu aušanu - E. Slaktere; aušanu stellēs un cimdu adīšanu - L. Bālēna un vitrāžu - stikla apdari - Z. Ramane. Koka darbus vadīs F. Būmanis un H. Krasts, savā labi iekārtotajā darbnīcā. Par fotografēšanu iesācējiem un fotogrāfiem ar iepriekšējām zināšanām mācīs Pēteris Krūmiņš. Koklēšanu mācīs un Trīsreiztrīs kori vadīs Jānis Beloglāzovs. Vēl nepieminēta palikusi ievirze, kuru nosaucām "Šis un tas dekorēšanā". To vadīs L. Matisone ar vairākām speciālistēm, mācot darināt dekorējumus svētku reizēm, kas radušies modernākos laikos, kā arī no seno latviešu tautas pūra.

Trīsreiztrīs zīmi arī šogad zīmējusi jaunā

architekta Aija Buks - Schmidt. Tā ievēro seno latviešu Dieva jeb debess zīmes simboliku, tomēr parādot viņas pašas pieeju šim rakstam.

KATSKIĻOS

Informāciju par šo nometni varat pieprasīt M. Laiviņai, zvanot 201-322-2205, vai Kanadā - M. Kaniņai - 514-366-4800. Pieteikšanās lapīpas centīsiem iesūtīt uz latviešu centriem ASV austrumu piekrastē un Kanadā. Aicināts un gaidīts būs ikviens, kam interese pavadīt nedēļu latviskā sabiedrībā.

MAIJA LAIVIŅA.

STIPENDIJAS LATVISKAI IZGLĪTĪBAI.

Stipendiju fonds latviskai izglītībai vēlas atgādināt, ka vēl ir laiks pieprasīt stipendijas universitāšu un vidusskolu (Minsteres, Garžera, Kursas, Beverīnas, Austrālijas) līmeņa mācībām, kā arī neatkarīgiem pētniecības darbiem. Stipendijas lietojamas jebkurām latviskām studijām; tās piešķir, balstoties uz iepriekšējiem akadēmiskiem un latviskiem panākumiem.

Šī gada augstākais iespējamais individuālais piešķirums ir \$ 2.500.-.

Veidlapām, kas pieprasāmas rakstot Stipendiju fonds latviskai izglītībai, 7012 Church Street, Morton Grove, IL 60053, USA, jābūt iesniegtām pirms šī gada 15. maija.

Veidlapām pievienojamas latviešu un vietējo zemju skolu atzīmes, kā arī divas atsauksmes.

LKS.

FORUMS: PĀRDOMAS, VĒROJUMI, PIEZĪMES.

TIKAI ŠKIETAMAS PRETRUNAS.

Turpinājums.

Skaidrības labad pieminēsīm, ka V. Derības Žīdu starpā bija visādi amatnieki, kā galdnieki, podnieki u. t. t. Neaizmirsīsīm arī, ka rakstītāji lietoja antropomorfismus.

Pēc V. Derības rakstītāja domām Dievs, kā podnieks salīpināja Ādamu no māla, uzlika to uz sētas, lai izkalst. Kad tas bija jau pietiekoši ciets, Dievs iedvesa viņā dzīvību. Ādams atplēta acis, tapdams par pirmo cilvēku, no kuņa ribas Dievs radīja palīgu - Ievu.

Tā bija pirmā sieviete. Bija viņi pirmie un vienīgie cilvēki? Citā vietā Bībelē ir minēts, ka pēc Ābela nosišanas, Kains aizgāja uz citu zemi un papēma sev sievu. Tā tad Bībele liecina, ka bez Ādama un Ievas kaut kur jau bija citi cilvēki. Vai te nav bibliiska pretruna? Kā tadā gadījumā atrisināt iedzīmtā grēka problēmu?

Cik veci Ādams un Ieva būtu šodien? Ja zeme būtu tikai astoņi tūkstoši gadu veca, taču nevarētu būt, ka tūlīt pēc zemes radīšanas Dievs radīja Ādamu un Ievu, ielika viņus jau gatavā Paradīzes dārzā. Taču vajadzēja paiet garā laikam, lai attīstītos ābeles ar āboliem, upes, puķes dārza skaistumam, meži u. t. t. Te atkal jāsaprot, ka Dievs nemin laiku, kad un kā Viņš radīja pirmos cilvēkus. Te rakstītājs pamatoja savu slēdzienu uz savu izglītību, tradīcijām un tā kultūras raksturu.

Skaidrības dēļ jānorāda, ka V. Derība rakstīta bez patskaņiem, jo rakstītais Žīdiem noderēja tikai kā palīgs austrumnieku apbrīnojamai atmiņai. Ja šie rakstītāji dzīvotu šodien, tad tie rakstītu citādu Bībeli un lietotu citādus vārdus - terminoloģiju.

Modernā Izraēla pārdzīvoja grūtības ar senebreju valodas lietošanu valsts dzīvē. Tai vajadzēja darināt vārdus dzelzceļam, lidmašīnai, radio, televīzijai u. t. t. Modernā zinātniskā terminoloģija nav atrodamā Vecajā Testamentā.

Vecā Derība nerunā tieši par cilvēces vecumu. Tā stāsta par dažu Žīdu patriarchy mūžu - simtiem gadu garu. To pašu asīrieši un babilonieši stāsta par saviem valdniekiem. Kāds asīriešu valdnieks esot dzīvojis desmit tūkstoši gadu. Viņam esot bijis kaņaspēks, kas sastāvējis no simtiem tūkstošu kājnieku, divriču braucēju u. t. t. Pēc vēsturnieku pierādīšanas, Asīrijai tajā laikā nebija vairāk par 3 miljoniem iedzīvotāju, sievietes un bērnus ieskaitot. Tāpēc tādi mazai tautai nevarēja būt tik milzīgs kaņaspēks. No sacītā ir jāsaprot, ka ar šiem pārspīlējumiem asīrieši gribēja sacīt to, ka viņu valdnieks dzīvoja ļoti ilgi un viņam piederēja tā laika liels kaņaspēks. Nav izslēgts, ka arī Žīdi lietoja Bībelē šādus pārspīlējumus.

Tā kā Dievs nesaka, cik cilvēce ir tieši veca, tad mums "jāatplēš zirga mute" - jāgriežas pie zinātnes pēc atbildes. Zinātniskie pētījumi (izrakumi) stāsta, ka Bībeles aprēķini par cilvēces vecumu ir gaužām bērnišķīgi.

Parasti patiesība ir rūgta - dažreiz pat atbaidoša. Lielākajam patiesības sludinātājam dzīve izbeidzās ar krustā piekalšanu. 1543. gadā Koperniks pierādīja, ka zeme nav pasaules centrs. Reliģiju sistēmas vajāja viņu, Kepleru, Galileju un citus. Tad nāca kārta Darvinam par viņa dzīvību zināt, no kurienes mēs nākam un uz kurieni ejam. Darvinam neizdevās atrast cilvēka - pērtiķa izcelšanās vietu. Tāds cilvēks - pērtiķis nekad neeksistēja zemes virsū.

Liekas, ka būtu vietā sacīt dažus vārdus par evolūciju vispār. Stāsts par "iztrūkstošo locekli" evolūcijas ķēdē ir gaužām novecojis, jo evolūcija nav nepārtraukta attīstības ķēde. Tā daži stādi pagātnē pazuda no vienas vietas, lai pēc gara laika parādītos citur. Tas pats sakāms par dzīvniekiem un putniem. Kad pastāv tikai viena simtā daļa no dažā-

dākajām agrākajām dzīvnieku sugām. Pārējās izmira. Pēdējos 100 gados Floridā iznīka 260 putnu sugu. Mūsu papardes senatnē bija milzīgi koki. Ķirzaku senči bija milzēji - tie izmira. Mūsu dienu cilvēkā mēs redzam zināma veida evolūciju - regresīvu vai progresīvu. Dēls nekad nav pilnīgi tāds, kāds ir viņa tēvs. To pašu var sacīt par māti un meitu. Strādājot ar garīgi atpalikušajiem, manā pārziņā bija kāds jauneklis, kam viss ķermenis bija pārklāts ar bieziem un rūsganiem matiņiem. Bez apģērba tas izskatījās gluži kā mērkaķis. Otra jaunkļa gaita bija ļoti līdzīga mērkaķa iešanai uz diviem. Viņa bezbārdainā seja bija gluži kā gorillai. Floridā piedzimst bērni ar vienu ķermeni, bet divām galvām. Neģeru starpā ne reti ir sastopami, t. s., "albani" - bez kāda pigmenta sejā. Itālijā ir vesela kolonija cilvēku, kas "izlēkuši" no evolūcijas likumības. Austrālijas iedzīmtajiem nav mūsu "gudrības", bet tomēr viņu acīs dzirkst nemirstīgā dvēsele. Šie piemēri rāda, ka evolūcija nav plānveidīga, mērķtiecīga parādība.

Ir saprotams, ka V. Derības burtiskiem sekotājiem būs atbaidoši lasīt sekojošās rindas. Tomēr patiesības labad, jāpasvīturo sekojošais slēdziens: cilvēki neizcēlās tieši no mērkaķiem, bet cilvēkam un mērkaķim ir kopīgi senči. Ļoti tālā senatnē no viena šo senču atzarojuma attīstījās mūsu mērkaķi, bet no otra sazarojuma attīstījās homo sapiens - mēs. Cik tālā senatnē mūsu radniecība sākās, uz šo jautājumu zinātne vēl nespēj atbildēt. Mūsu biologi un anatomijas speciālisti zin, stāstīt, ka mums esot nenoliedzama fiziska radniecība ar gorillām, orangutanēm un šimpanzēm. Milzīgi garā laika tecējumā cilvēka ķermenī notika lielas pārmaiņas. Garu, garu laiku cilvēka pirmais priekštecis - hominīds - dzīvoja kokos (ramapithecus) un lēkāja zaros uz četriem. Apkārtnes apstākļiem mainoties, tas nokāpa no koka un pamazām iemācījās staigāt uz diviem. Dzīvības briesmām mainoties, cilvēka ķermenis palika vieglāks ātrai iešanai, pārtikas nešanai un skriešanai (bipedālisms / divkājainība). Daudzas hominīdu sugas izmira, bet mūsējā noturējās.

Piedodiet nākošo zinātnisko žargonu.

Sistemātiski pētījumi paleontoloģijā (mācība par izmirušiem dzīvniekiem un stādīem), antropoloģijā (mācība par cilvēci) un paleoantropoloģijā (mācība par hominīdu pārkmeņojumiem) liekas sākās Vācijā. 1856. gadā, Diseldorfas apkārtnē, Neanderas upes krasta alā Johans Fuhlots atklāja kaulus, kas bija ap simts tūkstošu gadu veci. Kaulu uzbūve rāda, ka tie piederējuši cilvēkam līdzīgam mums. 1891. gadā, Javā, izraka cilvēka galvas kausu, kas ir ap pusmiljona gadu vecs. 1927. gadā, netālu no Pekingas, Ķīnā, atklāja kaulus, kas piederēja, t. s., "homo erectus" - staigājošam uz divām kājām, kas pastāvēja bez pārveidošanās kādus pusotra miljona gadus. Viņa priekštecis bija "homo habilis" - ieroču lietotājs, kas dzīvoja, apmēram, 2 miljoni gadu atpakaļ. Šis cilvēks jau lietoja paša taisītās akmens šķembas un darinātus dzīvnieku kaulus kā ieročus. Viņš izplatījās Austrumeiropā, Āfrikā un Āzijā. 1868. gadā Dordognē, Francijā, uzgāja cilvēka kaulus (Cro Magnon cilvēks),

kas ir vismaz trīsdesmit pieci tūkstoši gadu veci.

Pēdējos 30 gados Turkana ezera apkārtnē, Abesinijā, un Olduvaja aizā un Hadarā, Tanzānijā, izdarīti daudz izrakumu, kuŗu rezultātā atrasti daudzu cilvēku kauli, kas pieder dažādām cilvēka evolūcijas pakāpēm. Tie stāsta par cilvēkiem kas staigāja uz divi kājām jau pirms 3 miljoniem gadiem.

Laetoli apkārtnē uzieti 3 cilvēku pēdu nospiedumi sacietējušu pelnu kārtā. Tie pieder pieaugušiem un bērnam, kas pārceļoja no vienas vietas uz otru vismaz pirms miljona gadu. Laikam, šie cilvēki meklēja vietu vieglākai barības iegūšanai.

Bībele saka, ka bez Ādama un Ievas pasaulē bija citi ļaudis. Neandertāles un Javas rakstura cilvēku kauli ir atrasti daudzās vietās. Šī iemesla dēļ ir pielaižama varbūtība, ka cilvēka sākums meklējams ne vienā pāri, bet gan vairākos. Tā Dienvidāfrikā, 450 km no Keptaunas, Klasija upes ietekas rajonā, dzīvoja daudz akmens laikmeta cilvēku, kas lietoja akmens rīkus sava uztura sagādei. Tie medīja lielus un mazus dzīvniekus.

Par cilvēka garīgajām spējām jau Ledus laikmetā runā dzīvnieku attēli uz alu sienām. Šī Ledus laikmeta māksla sākās pirms 70 tūkstošiem gadiem. Francijā (Lascaux alā) redzam dzīvnieku attēlus, kas 14 tūkstošus gadu veci. Tos skatoties, rodas iespaids, ka tie tūlīt noleiks no sienām. Tie ir pilni kustības un dzīves. Zīmējumos lietotas melnas, sarkanas un dzeltenas krāsas. Attēloti 4 balti vēši, melna govī, kaza, lauva un citi dzīvnieki un zvēri. Bez zīmējumiem atrodami arī iegravējumi. Līdzīgi Ledus laikmeta mākslas darbi atrodami Altamiras apkaimes alā, Spānijā; Karmela kalnā netālu no Haifas; Bačo Kiro alā, Bulgārijā; Tata alā, Ungārijā. Nesēn līdzīgus zīmējumus atklāja alā Kapovajā, Urālos. Pētījumi rāda, ka Akmens laikmeta māksla sākās pirms 35 tūkstošiem gadu un izbeidzās ar šļūdoņu atkāpšanos pirms 10 tūkstošiem gadiem.

Papildus jāpiemin, ka zinātnes krātuvēs ir cilvēces sākuma liecinieki, kas ir ap 20 miljonu gadu veci. Kas notika ar cilvēci starp astoņiem un četriem miljonu gadiem? - Zemes mātes klēpī vēl nav atrasti liecinieki.

Bībelē ir minēts Paradīzes dārzs. Tā noteiktā atrašanās vieta vēl nav uzzieta. Varbūt, ka tas ir tikai simboliska ideja, kas spēŗ svarīgus soļus cilvēka evolūcijā, norādīdama uz ierobežotu vidi, kur attīstījās homo habilis un homo erectus.

Viena no svarīgām cilvēka gara spējām ir runas māksla. Katrs no mums ir novērojis dzīvnieku un putnu skaņu sazināšanās mākslu. Tāpēc jāpieņem, ka cilvēka runas sākumi meklējami apstākļos, kad mūsu priekšteči, drošības dēļ, sāka dzīvot grupās. Ejot medībās, pārdzīvojot priekus un bēdas, viņi lietoja kaut kādu valodu savu pārdzīvojumu izsacīšanai. Tā droši varam teikt, ka pirms 2 miljoniem gadiem homo habilis jau lietoja valodu. No visa iepriekš sacītā izriet, it kā cilvēka radīšanā Dievs nemaz nav pielicis savu pirkstu. Tā tas nav. Tālāk redzēsim, ka evolūcija neizslēdz Dievu no tiešas cilvēka radīšanas.

Zināmā cilvēka fiziskās gatavības pakāpē Dievs iedvesa cilvēkā saprātīgu, nemirstīgu dvēseli. Nav no svāra, kad tas notika, tāpat nav no svāra, vai cilvēks staigāja uz diviem vai četriem. Ir no svāra tas, ka nemirstīgā dvēsele padarīja cilvēku spējīgu domāt un

veidot dzīves apstākļus.

Viena Dieva rīcībā nevar būt pretrunas. Tas pats Dievs ir evolūcijas autors, - tas pats Dievs ir dvēseles tiešs radītājs. Ar vārdu sakot, Dievs ir visa tiešs autors. Dievs grib, ka būtu zinātne, - Dievs grib, ka būtu cilvēka un visuma tālāka evolūcija. Evolūcija vēl nav apstādināta. Mēs nezinām, kāds izskatīsies nākotnes cilvēks pēc nākamajiem miljona gadiem. Neviens nespēj paredzēt, kāda tad būs flora un fauna.

Kaut vai pavirši ieskatoties Vecajā Derībā, redzams, ka tās autori iedomājās Dievu līdzīgu cilvēkam ar visiem untumiem (antropomorfisms). To pašu jo uzkrītoši dara savtīgie sprediķotāji. Tie, aizrīdamies, runā tā, it kā viņiem būtu tiešs sakars ar Dievu. Viņi pārliecinoši mēģina iespiest Dievu zināmos rāmjos, no kā lētticīgais pūlis saindējas ar reliģiju kā ar narkotiskām vielām. Te nerunāju par pazemīgiem, nesavtīgiem, dievbijīgiem draudžu ganiem.

Ko tad mēs zinām par Dievu? Kas Viņš ir? Pats Kristus neko daudz nesacīja par savu Tēvu. Laikam cilvēces valodās nav terminoloģijas Dieva dabas aprakstīšanai. Dieva redzēšanā, Viņa dzirdēšanā mums nav pieredzes. Cilvēkiem, kam ir laba pārticība un veselība, Dievs ir labs. Bērniem Viņš atgādina labo vectētiņu. Parasti gleznās Dievs ir ar gaŗu, sirmu bārdu, jo Viņam jābūt vecam. Ļaudīm iekrītot materiālā nelaimē un slimībās, Dievs top nežēlīgs, netaisnīgs.

Mēs, mirstīgie, mēģinām aprakstīt Dievu tā, kā to darīja trīs akli, aprakstot ziloni. Pirmais, kas aptaustīja ziloņa snuki, sacīja, ka zilonis esot čūska. Otrs, kas paceltām rokām aptaustīja ziloņa sānu, sacīja, ka zilonis esot milzīga siena. Trešais, kas nepiekrita pirmo divu slēdzieniem, apļēra ziloņa priekškāju un sacīja, ka zilonis esot koks.

Noslēgumā lai man ir atļauts izteikt savas izjūtas.

Zooloģiskos dārzos parasti ilgāk kavējos pie gorillu un orangutanu krātiņiem - ciētumiem. Viņu acīs es lasu sāpīgus pārmetumus un dzelošus brīdinājumus: "Mēs pūļējāties cauri gadu miljoniem, lai jūs taptu par tādīem, kādi jūs esat šodien. Kā patcīcībā, jūs savā mantkārībā un nežēlībā ar varu mūs iespīēžat krātiņos. Kādu ļaunu mēs esam jums izdarījuši? Savā bezjūtībā jūs kaujat mūs. Mūsu skaits ir palicis ļoti mazs, bet jūsu skaits ir milzīgi pieaudzis. Jūs savā mantkārības tvanā gatavojiet sev pašnāvību, jo starp milzīgo masu nabago un nelielo skaitu bagāto pastāv gandrīz nepārējam aiza."

Beigas.

JĀNIS LIEPIŅŠ.

CIEMOS KRISTUS DĀRZĀ.

Atcerēsimies mūsu piederīgos - tautiešus, kas kādreiz bija mūsu vidū aktīvi darbinieki, talcinieki, izpalīgi, gan garīgā, gan fiziskā darbā - draudzēs, sabiedriskās organizācijās u. t. t.; tagad spīesti iestāties vai ievietoti iestādēs kā mums traucējoši, jo

nepieciešama speciāla apkopšana, uzraudzība, ārstniecība chronisko slimību gadījumos.

Šādas iestādes ir gan tuvumā, gan tālumā, bet ne pietiekošā daudzumā, svešu valodu uzraudzībā. Kanadā latviešiem vienīgā ir Kristus dārzs, bet iespēja uzņemt tikai 100 iemītniekus. Esmu ļoti priecīga, ka jau 1985. gada 30. decembrī bija iespēja manu ģimenes draugu Žani Bērziņu, ar viņa paša vēlēšanos un manu vairāk mēnešu iepriekšēju izkārtošanu, ievietot Kristus dārzā.

Viņš jūtas priecīgs - laba apkopšana, kārtība, apmierināts arī ar uzturu un garīgā ziņā, jo valda latviešu valoda, ir grāmatas, laikraksti u. t. t. Ir dievkalpojumi, priekšnesumi, nav nekad garlaicīgi un problēma kā dienu pavadīt. Laba pastaiga ārpusē, skaista apkārtnē. Ja vajadzība kādā veikalā, aizbrauc savā mašīnā uz tuvāko miestu Meiplīfā (Maple Leaf, kur lielākais iedzīvotāju skaits itāļi), izlīdz arī citiem iemītniekiem.

Dzimšanas dienas Kristus dārzā svēta tanī dienā, kad dzimis. Tūlīt pēc pusdienas pašas uzaicina atzīmēt jubileju ar dziesmu pēc paša izvēles: 1. Augstu laim' un prieku, 2. Daudz baltu dienīņu, 3. Pie rokas ņem un vadi. Ja ir ieradies kāds apsveicējs ārpus Kristus dārza ar kukuli, mazu torti vai citu, sadala savu tuvinieku starpā, kādreiz svēta atsevišķi. No tuvākām draudzēm, kā no Toronto, ierodas no dāmu komitejas ar torti vai klinģeri, parasti mēneša beigās, svētīt draudzes locekļu gada dienas.

Kāpēc es tieši 8. martā ierados Kristus dārzā?

Žanis Bērziņš dzimis 1908. gada 8. martā, Matkules pagastā, Tukuma apriņķī. Viņš ir manas ģimenes draugs, padoma devējs, manu dēlu skolotājs galdniecībā. Palīdzējis manas vairsnīcas iekšējā izbūvē. Mācījis dēliem pareizi naglu iesēt, vaļas brīžos makšķerēt, pareizā laikā medīt.

1957. gadā, kad nopirka mācītāja Šēfera draudzei Tērveti, Žanis bija pirmais galdnieks, kas veica visus koka darbus, tāpat arī piedalījās visādās Tērvetes talkās, pat ar savu pusmago kravas auto savedot materiālu Jāņu ugunskuram. Žanim Tērvete patika, vienmēr jutās kā mājās, ieradās svētkos, gāja pie dievgalda.

Kristus dārzā ierados pirms divpadsmitiem, nodevu savu lielo klinģeri administratīvai direktīsei Zariņa kundzei tālākai nokārtošanai. Jutos kā gaidīta, pasniedza vāzi, kurā varēju ievietot 8 sārtas rozes jubilāra apsveikumam.

Bija iespēja piedalīties pusdienās, maksājot \$ 4.50. Ēdamistaba saulaina, apkalpotājas jaunas, smaidīgas, baltos pārvalkos.

Pēc pusdienas dziedājām - Pie rokas ņem un vadi - pēc paša Žaņa izvēles. Pēc tam Zariņa kundze novēlēja laimes un pienesa klinģeri ar 8 mazām, degošām svecītēm, kuŗas Žanis, kā kārtīgs darba darītājs, nopūta pa vienai. Tad sekoja aplausi, laimes vēlējumi un klinģera izdalīšana. Čalas telpā, visi priecīgi, pateicīgi. Apsveikumu kartītes Kristus dārzā nav pieņemts nolasīt.

Izsaku no savas un Žaņa Bērziņa puses sirsnīgāko paldies visiem, visiem, sākot ar direktīsi Zariņa kundzi, palīgiem, darbiniekiem, iemītniekiem līdz ar Kalēja jaunkundzi. Paldies!

A. TELPIŅA, M. D.

Motto: Students apkārt klejodams.

Arī studentiem ir gadījušās visādas lietas.

Viens medicīnas students iet uz eksāmenu. Profesors viņam prasa, kādas zāles viņš parakstītu tādai un tādai slimībai. Students nosauc, ko viņš parakstītu. Bet tikko viņš ir aizvēris profesora kabineta durvis aiz sevis, viņš apjēdz, ka ir nosaucis nepareizās zāles. Viņš skrien atpakaļ pie profesora un uztraucies saka:

"Es nosaucu nepareizās zāles."

"Nu ir par vēlu," nosaka profesors.

"Slimnieks jau ir nomiris."

Notiek arī citādi.

Studenti bija novērojuši, ka viens profesors nekad neskatās uz studentu, ko viņš eksaminē. Viņš visu laiku skatās uz zemi, nepaceldams acis. Tas dažiem vājākiem studentiem dod ideju samaksāt kādam labam studentam, lai viņš iet nolikt eksāmenus viņu vietā. Viss iet labi līdz trešai reizei, kad profesors jautā:

"Kā tas nākas, ka jau trešam studentam kreisās kājas kurpes purnā ir caurums?"

"Profesora kungs, mēs visi esam nabadzīgi studenti un mums pa trijiem ir tikai viens pāris kurpju. Tās mēs, nākot pie jums, katrs uzvelkam."

ACE.

KĀ KRISTĪGS DEMOKRĀTS SKATA LATVIJAS NĀKOTNI.

Atzīstu, ka latviešu vidū var notikt mierīgas pārrunas dažādu pārliecību cilvēku starpā. Varam viens otram nepiekrīst, bet mūsu sarunai jābūt civilizētai. Šoreiz mana saruna ir ar Latvijas Nākotnes Vīzijas autoru, kuŗa raksts publicēts MLB Ziņotāja 1988. g. februāra un marta izdevumos. Raksta autors Valdis Liepiņš pēc labākās sirdsapziņas cenšas skatīt Latvijas nākotni no Nacionāla demokrāta perspektīves. Kā virsraksts norāda, es šai rakstā centīšos skatīt Latvijas nākotni no Kristīga demokrāta viedokļa.

Vispirms, par atziņām, kas mūs abus vieno. No Nākotnes vīzijas autora rakstītā secinu, ka viņš atzīst demokrātiskas formas pārvaldi, kur visi var brīvi izteikt savas domas un pārliecības, vienalga, kādas tās arī nebūtu. Kristīgs demokrāts atzīst vārda brīvību ar diviem izņēmumiem. Pirmais, ka cietumā var nonākt ikviens, kas otram uzbrūk lamājoties. Otrais izņēmums pie vārda brīvības ir gadījumos, kas sagādā otram zaudējumus. Otro gadījumu raksturo visiem zināmais piemērs, ka pie vārda brīvības nepieder bez iemesla saukt "uguns, uguns" slēgtā, ļaužu pārpildītā telpā. Angliski runājošā sabiedrībā pirmais un otrs izņēmums parasti ievērots kā nerakstīts likums. Tas radies civilizācijas ilggadīgā attīstībā un bijis palīdzīgs sabiedriskos pasākumos un valsts iekārtas veidošanā. Par šo divu izņēmumu pārkāpšanu zināmos apstākļos draud naudas sods.

Latvijas līdzšinējā civilizācijas attīstība ir diezgan paša un mūsu sabiedrībai vēl daudz jāmacās. Kā Kristīgs demokrāts tāpēc atzīstu, ka, attiecībā uz pirmo izņēmumu, nākotnes Latvijā būtu jāizdod rakstīts

likums, paredzot cietumsodu ikvienam, kas publiskās debatēs uzbrūk oponentam lamājoties. Likums varētu tikt mainīts, ja pierādītos, ka laika gaitā sabiedrība ir kļuvusi civilizētāka. Viena no neatkarīgās saeimas kļūdām bija tā, ka trūka šāda likuma. Debates deģenerējās uz publiskām prastībām, par kurām tad visi smējās. Ar to demokrātiskā iekārta Latvijā zaudēja prestižu nopietnu pilsoņu vidū. Pirmās neatkarīgās Latvijas lielākais trūkums bija, ka nebija labi pārdomātas likumu došanas iestādes, kā arī neatkarīgas valsts likumu interpretācijas autoritātes. Amerikas Savienotās Valstīs tāda ir Augstākā Tiesa (Supreme Court).

Raksta turpinājumā pāriešu uz atziņām, kas Kristīgo demokrātu atšķir no Nacionālā demokrāta. Kristus mums māca, ka visas valdības un pārvaldes ir no Tēva sankcionētas un ir tikai uz neilgu laiku. Visas pasaules valdības ir pagaidvaldības. Tā kā šī laikmeta valdības ir Tēva atzītas, tad tiem, kas patiesi seko Kristus mācībai, šīs valdības ir jāatzīst. Kristus ar savu pirmo mācekļu starpniecību mums pavēl par savām pašreizējām valdībām lūgt Tēvu, lai tās rīkojas taisnīgi: lai ikviena ticīga cilvēka dzīve ritētu mierā un labklājībā. Vēlreiz uzsveru, ka visas valdības, ieskaitot ASV, Kanadas un PSRS, ir pagaidvaldības.

Ja notiktu, ka Latvija kļūtu neatkarīga pirms Kristus atgriešanās, arī tai būtu tikai pagaidvaldība. Viena no lielākām Nacionālo demokrātu kļūdām ir tā, ka viņi iedomājušies, ka Latvija varētu būt mūžīga, kā dzied mums visiem zināmajā dziesmā. Zinātne un Raksti (Scriptures) atklāj, ka universā nekā nav mūžīgs. Zinātne to apstiprina ar Big Bang teoriju. Pirms saule beigs mirdzēt zilā debesī, jau sen būs apklusis Ave Sol koris. Visa cilvēces vēsture ir lineāra ar sākumu pagātnē un noslēgumu nākotnē.

Zinātne mūsu dienās liecina, ka ar gadu tūkstošu jeb eonu atstarpēm pār zemes lodi nāk gigantiskas katastrofas. So katastrofu rezultātā zemes lodes struktūrā notiek pārmaiņas. Tā vienā no iepriekšējām kataklizmām veģetācija, kas kādreiz klāja zemes lodes virsusi, nonāca tās dziļākajā iekšienē. So iepriekšējo eonu veģetāciju mēs mūsu dienās saucam par melno eļļu jeb naftu.

No šī novērojuma var secināt, ka arī mūsu laikmets jeb eons noslēgsies ar katastrofu, kas satricinās visu zemes lodes ģeoloģisko un ģeografisko struktūru. Mani oponenti iedomājušies, ka runāju par reliģiju. Tas, ko rakstu, pamatojas zinātnē un patiesībā. Kristus neteica: "Es jums dodu labāku reliģiju!" Nē - "Mani vārdi ir patiesība," teica Kristus. Viena no galvenajām tēmām Kristus mācībā ir pašreizējā eona noslēguma katastrofa un cilvēka Dēla atgriešanās no izplatījuma. Oriģinālajos ebrēju un grieķu manuskriptos neatradīsim vārdu "mūžība" (angļu "eternity"). Gandrīz visur, kur latviešu Jaunās Derības tulkojumā lasām "mūžība", jābūt grieķu vārdam "eons", kā tas lietots sākotnējos grieķu valodā rakstītos manuskriptos.

Katrs var saprast, ka šāds Kristīgā demokrāta pasaules skatījums savos pamatos dziļi ietekmē viņa pieeju Latvijas nākotnei. Viņš Latvijas okupāciju un tās problēmas skata savādākā gaismā nekā nacionālists. Šādā kopškarībā viņš nes lielāku atbildību par saviem

vārdiem un darbiem nekā nacionālists.

Pagātnē Kristīgais demokrāts nemudināja latviešu jauno paaudzi piedalīties avantūrās, kā to nesenā pagātnē darīja grupa latviešu nacionālistu. No Kristīgā demokrāta viedokļa tā bija neatbildīga rīcība. Mūsu dienās Kristīgs demokrāts nesūta savu jauno paaudzi uz Rīgas centru demonstrēt, lai tur Čekas video kameras viņus nobildētu un atrastu tad, kad būs pienākušas Maskavas izsūtīšanas pavēles. Kā paši kompartijas cilvēki Latvijā raksta: "Mūsu vienīgā kļūda 1941. gadā bija tā, ka mēs izsūtījām daudzus nepareizus cilvēkus." Pateicoties daudzus latviešu nacionālistu neatbildīgiem vārdiem un darbiem, Čekas kartotekās šoreiz būs "pareizie" cilvēki.

Individuāls cilvēks un ģimene Kristīgam demokrātam ir primāras vērtības. Viņš domā par to, kā pasargāt cilvēkus un viņu ģimenes no nelaimēm un kaŗa vētrām. Viņam rūp ļaužu kopības saimnieciskā labklājība. Kristīgais demokrāts atzīst, ka mūsu pirmais un lielākais ienaidnieks ir mūsu pašu nezināšana, nevēlēšanās zināt un nevēlēšanās zināšanas izvest praksē: tās zināšanas, kas saistās ar Tēva cēloņa un seku labklājības likumbām.

Pēdējos 43 gados sabiedrību Latvijā ir vadījusi komunistu, un Izkaisījuma - nacionālistu grupa, abos gadījumos ar sliktiem rezultātiem. Izkaisījuma sabiedrība, sākumā ap 200.000 cilvēku liela, ir drāmatiski sadīlusī. Otrā un trešā paaudze ātri asimilējas. Mans aicinājums latviešiem ir, lai tie uz nākošiem četriem gadiem savu vadību nodod Kristīgo demokrātu rokās. Arī Rietumvācijas augšupeja pēc II Pasaules kaŗa sākās Kristīgo demokrātu vadībā.

J. PURVIŅŠ JURJĀNS.

SAULSTARU VEIDOŠANA.

Jaunībā un spēka gados maz domāju par to, kā un kur vadīšu savus saulrieta gadus. Ikdienas steigā nemanot sāku novērot ķermeņa darbības palēninājumu un pavājinājumu. Savas dzīves un darba plānojumos sāku apsvērt, ko varēšu veikt, kādā laikā un vai varēšu veikto izlietot un cik ilgi. Likās, ka kaut kur neredzamā nākotnē būtu radusies kāda robeža, ar kuru bija jāreķinās.

Atzinos, ka esmu vecumā, kur darbs iztikai ir jānomaina uz palēnināto dzīves atpūtas daļu. Noraidu domu, ka ar valsts likumu, mērītu gadu desmitos, es būtu pēkšņi kļuvis nederīgs un rūsēšanai aizmetams. Mūžā krātais nebija pēkšņi pazudis, bet gaišā brīvu laiku izvērtēšanai un izlietošanai, vienīgi jāmaina ikdienas darba gājiens pret "brīvkunga soli". Šeit arī visā nopietnībā sāku apsvērt, kur vēlos šos gadus jeb mūža daļu vadīt.

Līdzšinējā dzīve bija izveidojusi noteiktus priekšnoteikumus, kā es vēlos savu dzīvi turpināt. Es vēlos dzīvot latviskā vidē, runāt latviešu valodu ikdienā, lūgt Dievu latviski un baudīt latvisko kultūru visās tās daudzpusībās.

Līdzšinējā darba un dzīves vieta, skaistajā Kanadas galvas pilsētā Otavā vēl vienmēr saistīja ar savām skaistām vasarām, bet rudens drēgnumu un ziemas aukstumu noteikti vēlējos nomainīt pret maigāku klimatisku vidi.

Savos apsvērumos izvērtēju savu dzimteni Latviju, bet savos daudzajos "turista" braucienos biju izšķīries, ka pastāvošos apstākļos nekāda reāla atgriešanās iespēja nepastāv. Izvēlei palika visa plašā pasaule, kurā biju apbraukājis apkārt un šķērsām. Mazpamazām, ērtas satiksmes, politiskās iekārtas, stabilitātes, saimniecisku un klimatisku apstākļu dēļ, izvērtējums svērās uz Amerikas dienvidus štātu - Floridu.

Domājot par to, kādos apstākļos vēlētos dzīvot un kā iegūt latvisko vidi ikdienā bez tāliem un gurdinošiem auto braucieniem, es izvēlējos Austrālijas latviešu paraugu, kur Melbourne priekšpilsētā aug latviešu privātipašumu virkne, skaistā nogāzē, ar sabiedrisku centru (plānotu nobeiguma stadijā) un ēku vecākai un vājākai latviešu grupai.

1986. gada pavasarī izšķīros un meklēju piemērotu zemi Floridā. Zināju, ka visā štatā un jo sevišķi abu krastu lielākās pilsētās dzīvo izkaisītas latviešu ģimenes, kas pulcējas pašu vai īrētos biedrību namos. Šo stāvokli noraidīju, jo paredzēju, ka gadiem pieaugot un vajībām palielinoties, pavājināsies arī kustības - auto vadīšanas iespējas, kam sekos atrašanās no latviskās vides un iegrimšana vientulībā, bezdarbībā, un dzīve pārvērtīsies par nenovēršamu gaidīšanu. Izvēlējos meklēt zemi, kur būvēt individuālas privātmājas ar sabiedrisku centru.

Piemērotas vietas meklējot, es iegriezos Sarasotā, kur atradu zemes gabalu, kurā jau bija reliģiski - kultūrais centrs. Līdzšinējai draudzei pieaugot, zemes gabals nāca tirgū.

Sarasotas pilsēta bija pievilcīga ar savu zaļumu, klusumu, smilšu liedagu un kultūralo dzīvi. Apstākļi, kas mani iepriecināja, bet reizē radīja arī pārdomas, bija tas, ka pastāvošais reliģiskais - kultūralais centrs (apmēram, pusmiljona vērtībā) "sasmadzināja" zemes cenu individuāliem zemes gabalu pircējiem.

Savā mūžā biju pieredzējis rūgtumu, pat naidu un sašķelšanos latviešu sabiedrībā sakarā ar īpašuma - namu, centru pirkšanu vai būvēšanu. Mani vilināja doma, ka viss naidīgais varētu tikt aizbīdīts, jo šeit viss jau bija gatavs. To varētu tūdaļ lietot.

Rūpīgi pārdomāju un aprēķināju, kā, izslēdzot būvētāja un pārdevēja parastās komisijas, griežoties ar informāciju tieši pie latviešiem, ziedojot sava mūža zemes sadalītāja un būvētāja pieredzi, es varētu palikt cenu robežās, kādas ir līdzīgiem īpašumiem līdzīgā vidē Sarasotā. Nebūdam savā raksturā un līdzšinējā dzīvē "komiteju cilvēks", bet gan sava ceļa gājējs, es apsvēru savu finansiālo varēšanu un 1986. gada pavasarī nopirku šo īpašumu. Pagarš un brīžiem grumbulains zemes sadales ceļš pēc nepilniem divi gadiem ir novedis pie brīža, ka 1988. gada februārī beigās vēru durvis pirmām četrām modeļu mājām. Ar to arī nododu savu ieceri reālā formā latviešiem apskatei, izvērtēšanai un, cerams, arī pirkšanai un dzīvošanai. Latviešu nekustāmo īpašumu loks ietver reliģiski - kultūralo centru. Saulstari nu ir realitāte un gaida latviešus.

Savā novietojumā Saulstari ir, apmēram, 6 jūdzes no jūras, privātmāju rajonā, ar ietnēm ielas abās pusēs drošai pastaigai. Ielas ēnotas priedēm un dienvidu kokiem. Autobuss pieejams blakus ielā, sākas un beidzas 2 iepirkšanās centros. Jauns iepirkšanās centrs patlaban

būvstādijā. Tas durvis vērs 1988. gada rudenī un atrodas tikai trīs blokus no Saulstariem.

Sarasotas medicīnas kompleksu patlaban plāno drīzai būvei Bīridžas ceļa (Bee Ridge Road) rajonā, kas ir galvenā satiksmes un komerciālā iela ar pilsētas centru. 75. lielceļš, pusjūdzes attālumā, dod iespēju sasniegt St. Pētersburgas latviešu centru 50 minūtēs.

Liela ir bijusi latviešu interese Saulstaru plānošanas un veidošanas posmā. Daļa ir nopietni gaidījuši un daži arī nesagaidījuši visu šķēršļu pārvarēšanu. Šodien es un Saulstari gaida latviešus ciemos šo pavasari. Aicinu apskatīt Saulstaru lokā jaunās paraugmājas, esošo reliģiski - kultūralo centru, izvērtēt visu un nākt latviešu pulkā. Celsim savas, mums šodien piemērotās mājas šovasar Saulstaros, lai nākamā rudēni varētu vērt sava īpašuma durvis, iet latviešu saimē, runāt un Dievu lūgt latviski, dot un pemt latvisko dzīves ziņu un piedalīties kultūralā dzīvē ik dienu, bez tālu ceļu mērošanas, bet savā īpašumā - tikai pār pļaviņu pārejot.

Uz redzēšanos SAULSTAROS!

LEOPOLDS SĪPOLIŅŠ.

TĀRPS UZ SIRDS.

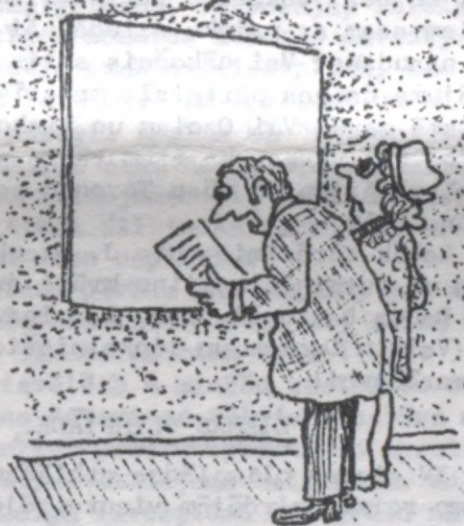
Mākslinieku vienības "Latvis" krāsu mudžekļu izstāde Toronto no visvairākās publikas redzes viedokļa.

Atklāšanas ceremonija tāda, kā vienmēr un visur - viens nostājas publikas barīpam priekšā un runā. Šīnī gadījumā viņš saka, apmēram, tā - gleznošanas māksla ir nepieciešami vajadzīga, paslavē tās radītājus, piesviež kautko no vēstures, pavidam iesprauž kādu jocīgu, kas publikai izrauj klusinātu patikšanas rūkoņu. Tas ir viss. Klapēšana nāk divas reizes, viena pēc pirmās un otra pēc pēdējās runas. Ar to tad gleznu izstāde tiek pazīpota par oficiāli atklātu. Bet tad pa starpu iespraudās viena meitene no Kultūras pagasta ar šķinķību, kas šoreiz iekrita klēpī vienai dikti gražīgai vai pārsteigtai meitenei par labu darbu.

Pirms piešūties pašai mākslai, izpētīsim, kas tā publika īsti ir? Viņa iedalās četrās klasēs, ko rāda visjaunākie pētījumi. Pirmā daļā ieskaitāmi tie pavisam retie, agrīnie, kas ir jau klāt, kad vēl visi darbi nav sakārti pie sienām. Viņiem pienākums ir dot padomus un maisīties rīkotājiem pa kājām. Lielais vairums, vai smaguma centrs, ir tie otrie, kas uzvedas štrami, saucas par apmeklētāju kodolu un ierodas pieklājīgu laiciņu pirms sākuma. Tad uzpeld trešā zorte, tie vēlīnie, kuriem visiem viens kopējs uzvārds: "Kuš!" Viņi mēdz ieslidēt tieši atklāšanas runas brīdī ar cietiem, naglotiem papēžiem. Viņi nav vainīgi par nokavēšanos - tramvājs ir tas, kas izlēcis no sliedēm un tādēļ! Beigās, tais pāris dienās pēc atklāšanas vakara, pa retam nāk tie klusie pētnieki, okšķēri, burzmas ienaidnieki, vai kam vakar zobs izrauts un šodien vēl šķība mute, vai pavisam beidzot tie mistiskie vientuļnieki (-ces), no visiem kuriem tomēr kāds pieliek noskatītam darbam to maģisko sarkano acīti.

Pēc atklāšanas ceremonijas mākslinieki, tādi kā mazliet kautrīgi, izklīst ciemiņu starpā un sniedz bezmaksas paskaidrojumu, ja kāds pēc tiem jautā. Par to burzmu vai publiku nav vēl zinātniski pareizi noskaidrots, kas viņai ir svarīgāks: redzēt un baudīt, vai parādīties, satikties, iepazīties; kur vēl labāk var izraut skaudību ar jaunākā modeļa galvas segu? Vai ar pēc mēra šūto Bostonas ancuku? Ar čikstošām kurpēm neviens netika manīts, laikam, tā mode izgājusi no modes. Zēl! Agrāk varēja tādām valkātājam iečukstēt ausīs, ka viņš palicis kurpniekam parādā, ha, ha, ha. Kādreiz pavisam vecos laikos kurpniekam maksāja labu naudu, lai iestrādā apavos to čikstuli. Tas toreiz skaitījās ļoti švītīgi.

Pēc gleznu izstādes ruļļiem visiem rādāmiem darbiem jābūt jauniem, dzimušiem starplaikā no pēdējās rādīšanās līdz šodienai. Tā nu ir tā rekta. Sprotams, darbiem jābūt ne tik svaigiem, ka varētu eļļas dvingu manīt. Te man nejausi iešāvās galvā jautājums - jauniem darbiem? Kas to tā var apgalvot? Piemēram, ja kādam jau sen agrāk redzētam dabas skatam nozāģē vienu koku nost, aizvelk to aiz kulisēm, un tai vietā iemālē mazu bepkīti. Tādā un līdzīgā veidā pat Žūrijai var piešūt bārdi, nerunājot par, hm, publiku. Vienīgā iespēja, ka meistars tādā gadījumā var uzrauties, ja viņš aizmirst gleznas rāmim noslaucīt liekos puteklus.

"Vīriņ, kas tā ir par gleznu?"
- "Katalogā rakstīts, ka tas ir ziemeļpola dabas skats."

Izstādītie darbi reprezentē bagātīgu klāstu, sadalītu abās zālēs pa astoņām sienām. Nebija ne pārlicēģi lielas, ne miniatūras, viss ieturēts feinos gleznošanas formātos. Tāpat darbi ilustrēja dažādus glezniecības papēmienus, jauktas un vienkāršas tehnikas, visas krāsu niansas, variācijas, gradācijas un uztriepšanas veidus vai stilus. Nevarēja atrast neko kliezdošu, brēcošu vai uzbāzīgu - visas viegli klusinātas. Bija pat gleznas, kas izstrādātas bez krāsu un pindzeļu pielietošanas, tāpat gleznas, par kurām nav inteliģenti jautāt, kas tas ir, vai kas tur parādīts. Neredzēju nevienu jūru, kas liegi špāktu, vai kādu tumšu, drūmu alu, kur ielīst iekšā un pazust. Dažādas zortes un fasona ielogi bija labi noskaņoti un pieštimēti gleznām. Darbu tematika daudz un vispusīga, ieskaitot klusās dabas. Tādēļ savā prātā brīnējos, kāpēc nebija reprezentēta skaļā daba?

Skatītāji, vērtētāji, spriedēji, sprotams, to starpā arī kritiķi un recenzenti, tāpat kā balles polonēzē, visi lēni grozījās un stūrēja no viena darba uz otru. Par visu to gaŗo gleznu skatīšanas laiku man tikai vienu reizi puķains mākonis aizpeldēja priekšā, lai parādītu skaisto dekoltēto muguru. Tas piedodams, kad persona, iegrimusi mākslas baudīšanas atvaros, aizmirst visu pārējo pasauli.

Viesu labvēlīgai noskaņošanai bagātīgi laistījās boles viena toņa glāzēs ar sīkiem našķiem kā piedevu. Šī operācija vai paraša šoreiz tika dibināta uz pašapkalpošanās principiem. Laikam sievišķīgais personāls bija aizgājis uz streiku.

Ar šo varētu publikas redzes viedokli par izstādi nobeigt, ja nebūtu kāds tārps uzsēdies uz sirds. Vai nu pirmais vai otrais runātājs, manuprāt, mazliet varēja iespraust no Latvja slavenās, pirmo gadu vēstures. Bet nekā! Tādēļ es šeit atļaušos mazliet pastāstīt tiem jauniem, kam nebija lemts būt klāt. Latvīm pieder karnevāla vai masku balles atklāšanas gambits Toronto. No paša sākuma to rīkoja, tā sakot, šur un tur Toronto. Pēc tam uzsita tādu īsto pedāli Kolumbus lielās, plašās zālēs. Tad tie sarīkojumi palika kā notikums visai latviešu kolonijai Toronto, tuvākā un tālākā apkārtnē. Tas KARNEVĀLS rakstāms vēsturē ar lieliem burtiem! Uz to sarīkojumu, apmēram, trīs mēnešus iepriekš sāka drudžaini gatavoties kā Latvis, tā tauta. Un tad, nu mojen, divas milzīgās Kolumbus zāles bija piebāztas. ar raibu tautu, vēl raibākās mākslinieku dekorētās telpās, ieskaitot otrā stāva plašo balkonu. Tauta priecājās! Mākslinieciskas, pašu gatavotas dekorācijas, fantastiski kostīmi, polonēze, danči, godalgas, viss raibā rindā! Pēc tam atkal dažus mēnešus pārrunājā, atcerējās, smējās, avīzēm arī bija ko drukāt. Vēl pēc dažiem mēnešiem uz rudens pusi, visi sāka atkal no gala kā Latvis tā tauta. Tas ir gabalīšs no vēstures, un Latvīm par to pienākas tencināšana, paldies.

Ar cienīšanu

Viens no publikas vārdā:

EDUARDS TILTIŅŠ.

KĀDA ZIEMA ATLANTIĀS OKEĀNĀ.

1932. gadā bijām ceļā uz Bruklinu, Ņujorkā. Atlantijas okeānā piedzīvojām sliktu laiku. Uz mūsu tvaikonīša nebija saldētavas. Svaigas gaļas diskas pakāra pakāklāja mastavanti, zem speciāla brezenta. Tas bija vienīgais veids kā ilgāki uzglabāt vērša gaļu. Jūras vējš apvilka tai biezu plēvi. Tā tā uzturējās svaiga - ēdama ilgāku laiku. Uz vairākiem citiem kuģiem bija ledus skapji - kastes, kuŗās mēģināja uzglabāt gaļu. Tur tā drīzi vien palika jocīga, bāli zilgana. Tāpēc to ierīci reti lietoja. Tajā vismaz bija vieta kartupeļu maisiem. Tanī laikā uz Latvijas kuģiem, kas devās tālos braucienos, cūkas un vērša gaļa bija pieejama iesālīta mucās. Svētdienas vakariņās sapēmām Arģentīnas Corned Beef, kas bija iepakota bundžās. Maltīte nebija slihta ar sīpoliem, etiķi, sinepēm un vārītiem kartupeļiem. Tā svētdienas vakars pavāram deva atpūtu.

Bet vētra pieauga. Viļņi sāka skārt mū-

su svaigo gaļu, pakārtu pakalpmasta vantīs, labajā pusē. Kapteinis teica, ka palīkšot uz tilta, lai ejot sardzes matrozim palīgā glābt gaļas ciskas. Gāju glābt, lai vēlāk nebūtu sāļš-tais bifelis vien jāēd. Noejot uz pakalmlaļa, viens vilnis, varbūt devītais, mani iesvieda okeānā, bet nākošais atsvieda atpakaļ uz klaja, kur sagrabstīju stūres ķēdi. Laidos veicīgi uz komandas tiltu. Tas arī bija viss. Kreisās kājas celis sāpēja, uzpampa un bija jāklībo. Tānī laikā uz mūsu kuģiem bija tikai 2 stūrmaņi. Vilkos kaut kā uz tilta savu sardzi turēt.

Sasniedzām Bruklinu. Mans ceļgals bija uzpampis, kāja nelocījās. Bez krukļiem nevarēju staigāt. Domāju, ka nu manai jūrnieka dzīvei būs jāsaka ardievas, jo jūrnieks taču nevar lēkāt uz vienas kājas. Nebija vairs pirātu laiki. Pie ārsta mani veda katru dienu. Reiz pat sēdināja elektriskā krēslā. Tad no ceļgala zibeņi leca laukā, kad to ar melnu zizli aiztika. Ceļgals labāks nepalika.

Braucām uz Bostonu. Uz sardzi gāju ar krukļiem. Bostonā atkal mani katru dienu veda uz slimnīcu. Kādu dienu aizveda uz ātrās palīdzības nodaļu. Nosēdināja uz dīvāna. Laikam te pirms manis bija ievests kāds nelaiimes gadījuma slimnieks, jo visapkārt bija asiņainas lupatas. Ārsts ar lielu sprici mēģināja kautko izvilkēt no ceļgala. Nekas nenāca laukā. Beidzot atkal man ceļkaulā iedūra lielu sprici. Man palika jocīgi un noģību.

Pamodos, kad želsirdīgā māsiņa man, laikam deva kaut ko ost. Ārsts esot ielaidis ceļgalā dažus kubikcentimetrus gaisa, tas viss.

Cēlos un aizmirsu klībošanu. Ņem savus krukļus un staigā. Nosviedu krukļus un mana kāja strādāja kā pirms okeāna nelaiimes.

JŪRNIIEKS SAULRIETĀ.

DAUDZ BALTU DIENIŅU ...

Daudz baltu dienīņu, Laimiņa, dodī
Diženi, raženi dzīvojoti!

Valdis Ozols Ceļa Biedra 1987. gada decembris numurā izsakās:

"Ir latvieši, kas vēl vienmēr staigā mūsu senču iedomās dzimušās dievietes, Laimas, pēdās, un daudz laba sagaida no tās. Tiem tāds vēlējums tīri pa prātam, bet ar Kristus ticīgiem tas ir citādi. Tie savai dzīvei baltās dienas izlūdzas no Jēzus Kristus un tālāk - no Dieva. Tāpat pateicību saka nevis kādai seno latviešu mītoloģiskai būtnei, kas nevienam nekā iedot nevar, bet gan pašam radības Valdniekam, kas savās rokās tur katru mūsu stundu!"

Tālāk tas citē ar to pašu Graubiņa melodiju dziedātas jaunas vēlējuma dziesmiņas vārdus, kas gan neesot īsti garīgi, "ne arī tiem kāds sakars ar mītoloģiju," proti,

Paldies lai Dieviņam, kas tev no sevis

Daudz baltu dienīņu mūžā ir devis.

Raženi strādājot gājuši gadi,

Pulciņā vienmēr ir draugi un radi.

Rūpes un raizes lai nemāc pārlietu:

Laimes tev vēlām no sirds un ar prieku!

J. Graubiņa sacerētā divrinda ir ētiski, estētiski, ritmiski un melodiski nevainojams miniatūrs meistardabss, no tautas dziesmas neatšķirams un nešķirams - ilgas, diženas, raženas nākotnes dzīves novēlējums. Rakstīta trīs zilbju daktilos, kuŗu straujā skrējienu pirmā rindā palēlina divzilbju daktils "dodi" un otrā

rās rindas beigās divi viens otram sekojoši divzilbju daktili "dzīvojoti" - lēni, apdomīgi ar uzsvāru izrunāti... Lai apdziedamam tā lieta būtu vēl skaidrāka, otru rindu atkārtoti. Šī skaistā divrinda, pārnacionāla savā būtībā, varētu būt katra cilvēka - kristīga, nekristīga un vienkārša pagāna rīta lūgšana!

Pretstatā linkolniešu dziesmas pirmās 4 rindas ir pateicība par pagātnes labumiem, pēdējās 2 gluži amerikāniska meklēšanās pēc "fun and happiness". Nekas no raženas, darbīgas dzīves. Graubiņa melodija tiek bojāta ar lieku zilbi tekstā un piekabinātu noti melodijā katras divrindas beigās. Atskaņas dziesmiņas vērtību neceļ. Tā ir un paliek tikai ziņģe, kādas mēs savā laikā vairumā lasījām "Atpūtā" Burbulmātes "komikos". Borzil balto!

Pieņemamāka ir pirmā divrinda, bet te, diemžēl, parādās linkolniešu dziesmiņas lielākais "netrefers" (runājot pirmās "videnes" žargonā). No mītoloģijas vairīdamies, tie atvietojuši Laimiņu nevis ar kristīgo Dievu, bet ar mūsu folkloras spēcīgāko balsu - mītoloģisko Dieviņu. Nevaru iedomāties, kur Bībelē vai citos reliģiskos rakstos Dievs būtu saukts par Dieviņu. No vilka bēgdami, linkolnieši iekrituši lāča ķetnās. Ko nu?

Jājautā, kādam nolūkam kalpo šī nevajadzīgā un neizdevusies piesiešanās dziesmiņai, ko bez jebkādiem reliģiskiem aizspriedumiem esam ar prieku dziedājuši jau vairākas paaudzes? Vai nākošais solis nebūs mēģinājums dainas pārtaisīt kristīgā vai gramatiskā garā? Vai Ozolam un linkolniešiem ticība tik vārga, ka tiem tādas pašas bailes no mītoloģijas kā mūsu Toronto politiķiem no Ave Sol?

Labāk turēsimies pie J. Graubiņa oriģināla un turpināsim pilnu krūti dziedāt

Daudz baltu dienīņu, Laimiņa, dodī -

Valdim Ozolam un linkolniešiem šo baiļu pārvarēšanai!

ZIEMAS OLIMPIĀDE.

XV ziemas olimpiādes atklāšanas svinībās pirmo reizi dzirdējām vienreizēju, ļoti iespaidīgu Kanadas himnas "O Canada" atskaņojumu. Kāds Atabaskas indiānis, silti samtainā balsī, viens pats bez pavadījuma, nodziedāja pilnu tekstu savā valodā; pēc viņa dziedāšanu pārņēma olimpiskais 1.000 balsu koris, dziedot angļu valodā daļēji polifoni sabalsotu koncertversiju. Skaists priekšnesums. Tik vienu vienīgu reizi esmu piedzīvojis ko līdzīgu - krievu armijas kora dziedāto "O Canada" pagājušā gadā Otavā. Tas bija tas pats koris, kas nesen dziedāja pāvestam Jānim Paulam, Vatikānā, Romā.

Neskaitāms reizes TV tika daudzzināts Jānis Kipurs, divvietīgā bobsleja zelta medaļists: Jānis, nevis Džaniss vai Džons, vai Džāns, vai Ivans. Nobrīnījos. Nevarēju izprast, kā tie TV komentātori tik pareizi prot izrunāt Jāņa vārdu. Tiem taču pagalam neveicās ar vācu un krievu vārdu izrunāšanu, pat somu Nykinenu tie pārtaisīja par Nūkine-nu!

Pēc olimpiādes Otavas laikrakstā "Citizen" izlasīju Jāņa vārdu drukātā veidā: Ianis - ar "i", nevis "j". Tā tad te tas

suns apraksts! Komūnists (?!) Jānis Kipurs (kā gan citādi - čeka tak viņu sūtīja?!), cienīdams savu latvisko vārdu nav gribējis to ne pār-ivanot, ne pār-džonot, un, aizvietojot j ar i, atradis ideālu veidu kā parādīt visas pasaules TV skatītājiem, kas šis bobsleja zelta un bronzas medaļu izcīnītājs saucās Jānis - latviešu Jānis. Kā gan tas nav ienācis prātā rietumu pasaules daudzajiem nacionāli domājošiem latviešu Džoniem (John)?

Kājās stāvēdams, 20.000 galvu lielais skatītāju pulks ilgiem aplausiem sumināja sudraba medaļas ieguvēju, pašu māju Elizabeti Manliju (Elizabeth Manley), kuņas priekšnesums, atskaitot mazu nedrošību pašā sākumā bij tehniski nevainojams. Skatītāju jūsmīgas atsaučības nesta, tā lidoja, rokas bērnišķīgi uz visām pusēm mētādama, kā septītās debesīs un, slidojumu nobeigusi, raudāja prieka asaras pie mātes krūts. Pamaza, mīļa meitenīte, apaļa kā pūpols un bezgala priecīga par iegūto sudrabu. Visa Kanada tai priecājās līdz.

Kādu laiku pirms Elizabetes slidoja Midori Ho, 18 gadus veca, sīka, 4 pēdas 9 collas gara japāniete, kuņas sniegums bij pat labāks kā Manlijai - "bez kļūdām" (flawless), kā to apgalvoja komentētāji. Arī raudāt tā raudāja ilgāk un pamatīgāk, ne jau aiz bēdām... tajā brīdī tā bij pirmā vietā. Vēlāk 4 slidotājas tai aizgāja priekšā. Viņa palika 5. vietā. Kopēja Elizabetei un Midori bij nevainojamā tehnika - tās griezās, virpuļoja, izlēkāja visus vajadzīgos numurus mūzikas pavadījumā, bet abas zaudēja punktus disciplīnā, kas oficiāli saucās "artistic impression" un ko TV komentātori parasti apzīmē kā "interpretation of music". Mūzika abām nebija diez cik aizraujoša, un saturu slidojumam bij grūti atrast. Atmiņā palika tikai žilbinoša tehnika, ar ko zelta medālim vien nepietiek.

Galvas tiesu pārāka gan augumā, gan mākslinieciskā mūzikas iztulkojumā bij zelta medaļas ieguvēja vāciete Katrīna Vīta (Witt). Mērķtiecīgi izvēlēta 4 minūšu secībā no Bizē operas Karmena Katarīnas tēlojums uzbūra mūsu acu priekšā mīlas prieku apsēsto un apreibināto Karmenu, kuņas slidojums beidzās ar majestātiskā, draudīgā likteptēmā integrētu nāves scēnu. Šīs temas pēdējam forte fortissimo neatrisinātam, disonējošam akordam izskanot, Katarīnas Karmena sabruka... uz ledu. Viņa pelnīti ieguva zelta medāli.

E. RUPNERS.

LASĪTĀJU FORUMS:

PAR LATVIJAS NĀKOTNI.

Valdis Liepiņš ir devis mums pārdomātus uzskatus savā 18. novembra (1987) runā par Latvijas nākotni. Tomēr viņa uzskati neved pietiekoši tālu, lai rastu latviešu sabiedrībā telpu radīgu ideju rašanai Latvijas jautājumā.

Piekrītu Liepiņa ieteikumiem par vēlamām demonstrācijām priekšnoteikumiem, t. i., ka tām jābūt - (1) mierīgām, (2) skaitliski iespaidīgām un (3) ar pārdomātām prasībām. Piekrītu, ka rietumu preses klātbūtne (4) ir vēlama. Neaizmirsīsim tikai, ka Padomijas robežās šīs preses klātbūtne nav garantēta, kā to pierāda nesenie notikumi Armēnijā un Azerbeidžānā.

Atrodu, ka Liepiņa "nevēlamās prasības" (Liepiņa vārdi), t. i., nepieprasīt Latvijas neatkarības atjaunošanu un publisku balsošanu par šo jautājumu, jo šie pieprasījumi var izraisīt nevēlamu Padomijas reakciju, ir vītā. Saskatu Liepiņa domā politiski reālus vērtējumus.

Tomēr V. Liepiņš atzīstas, ka viņa secinājumi ir iespaidoti no viņa "vīzijām" par Latvijas nākotni. Tas rada raizes un liek jautāt, vai ieteikumi nav pamatoti uz šauras situācijas analīzi, ja ne uz politiski ciniskām vērtībām.

V. Liepiņš jautā: "... jo kurš īsts latvietis nesaredz savā vīzijā brīvu Latviju? Tāda ir mana vīzija un noteikti arī jūsu." Ņemot piemēru no šīdu tautas politiskiem piedzīvojumiem, šis V. Liepiņa jautājums izraisa no manis pretjautājumu: Vai tiešām katram šīdam ir jābūt pārliecinātam zionistam, lai pārstāvētu savu tautu un būtu tās atbalsts? Viņš par savas vīzijas minimālo sastāvdaļu arī pieprasa noteikšanu par to "kas var viņu (latviešu tautas) robežās dzīvot." Atrodu, ka objektīva atbilde kā pirmai, tā otrai Liepiņa vīzijai ir NĒ, NĒ: 1. Visiem latviešiem nav jāšaredz suverēna Latvija, lai pastāvētu kā savai tautai nepieciešams atbalsts; nē: 2. mūsu laikmeta pieredze nenoved pie secinājuma, ka absolūtas priekšrocības nacionālistu rokās ved gaismā un uz labu. Pilnīgi otrādi, gandrīz vienmēr neierobežotas nacionālistu priekšrocības noved pie citu cilvēku traģēdijas.

Jājautā, kāpēc visi V. Liepiņa ieteikumi saistīti tikai ar politisku nodarību? Vai citas darbības Latvijas un latviešu labā ir neiespējamas vai nevajadzīgas jeb vai tās ir bezvērtīgas?

Dziļāka runas analīze rāda, ka V. Liepiņa vīzijas ir konfliktā ar viņa "nevēlamām prasībām" un rada politisku šizofrēniju, t. i., darbības krampī. Neapšaubu, ka centieni Latvijas labā ir panākami, ejot dažādus un vairākus ceļus un ar sarežģītām taktikām, bet atrodu, ka V. Liepiņa izvairīšanās kritizēt trimdas iestāžu dogmātisko nostāju, t. i., ka Latvijas suverēnitāte ir vienīgais jautājums, atstāj sakāmo neizteiktu un neiekustina ledu dambi, kas tur trimdas politisko iestāžu ideju paralizē. Lai Liepiņš ritina nez cik retorikas riteņus, viņš turpina kulties ekstrēmo nacionālistu tīklos, jo tomēr vienmēr vēlas šī kulta pielūdzēju svētību.

Ja ārzemēs latvieši pieņem (pareizāki sakot, izcīnīs no ekstrēmo nacionālistu apkampiena) uzskatu, ka talka Latvijai ir panākama, ejot pa vairākiem ceļiem, tad drīz vien radīsies organizācijas šo dažādo uzskatu īstenošanai. Piemēram, vai tiešām nav iespējas atrast interesentus organizācijai, kuņas pamatā ir interese par Rīgu? Ja Rīga vēl nav Latvija, taču Latvija bez Rīgas nespētu būt. Interesenti varētu organizēt sabiedrības, kas attīstītu tirdzniecības tīklu ar Rīgas latviešu tirgotājiem. Ir iespējama tūristu sabiedrība, kuņas sastāv no tiem, kam Rīga mīļa un kas ir Rīgā ciemojušies, un kas, varbūt, vēlas atbalstīt Melngalvju Nama atjaunošanu (Jānis Freimanis iesaka līdzīgu ierosinājumu Literatūra un Māksla 26. februāra numurā);

mākslinieki un mākslas mīļotāji varētu sastrādāties, lai veicinātu Rīgas latviešu mākslinieku ieviešanu internacionālā mākslas sabiedrībā u. t. t. Vairāku ceļu pieceja nenozīmē, ka suverenistu intereses vairs nespēlēs lomu vai neeksistēs, bet gan, ka viņu uzskatiem vairs nepiederēs monopols.

Kamēr ārzemju latvieši nebūs izcīnījuši savai sabiedrībai intelektuālo brīvību un kamēr galvenie viņu instrumenti paliks ekstrēmo nacionālistu rokās, lielākā daļa ārzemju latviešu turpinās izvairīties nākt uz skatuves un izvēlēties novērošanu. Latvijā dzimušie turpinās Latviju romantizēt, un tiem, kam tā ir senču izcelsmes zeme, reti ko darīs vairāk kā par to, ka sentimentalizēs.

Atbalstu V. Liepiņa centienus virzīt 18. novembra runas uz lielāku satura vērtību. Diemžēl atrodu, ka runa ir tikai tentatīvs solis uz untektuāli brīvu sarunas telpu par Latvijas nākotni. Lai šī nākotne būtu tiešām radoša, ārzemju latviešu sabiedrībai ir jāturpina telpas palielināšana visu atbildīgo labvēļu un interesentu ideju apmaiņai.

J. Dimants sr. (MLB Ziņotājs 2/88) apšaubā J. Andrūpa apgalvojumu (Brīvā Latvija 12/14/87), ka pēc Ulmaņa apvērsuma Latvijas prese netika cenzēta. Dimanta šaubas ir pamatotas. JAUNĀKĀS ZIŅAS, mana vectēva avīze (un neatkarības laikā Latvijas lielākā) pēc apvērsuma pie brīva vārda netika. Ieinteresēti lasītāji var informāciju sameklēt bijušā JAUNĀKO ZIŅU redaktora (līdz 1937. gadam) Jāņa Kārklīņa grāmatā PRESES KARALIS.

ESO A. BENJAMINŠ.

LASĪTĀJU VĒSTULES:

VĀRDA BRĪVĪBA.

Kā Kanadā, tā Savienotajās Valstīs vārda brīvība ir viens no demokrātiskās preses neapstrīdamajiem pamatprincipiem - rakstīt un ļaut rakstīt arī citiem. Viens likums tomēr jāievēro: nopietni ņemams izdevums nav izmantojams kā forums rupjībām. Oponentam savas domas jāietērpj pieklājīgā, civilizēta cilvēka cienīgā formā.

Gadījās ievērot E. Rupnera piecīndu vēstuli jūsu šā gada marta izdevumā, atsaucoties uz iepriekšējiem J. Purviņa Jurjāna rakstiem. Oponēt laikrakstā publicētām domām ir derīgi un domu izmaiņa apsveicama. Šai gadījumā tomēr nevar runāt par domu izmaiņu, jo Rupnera piecīndas nav saprotamas citādi, kā Purviņa Jurjāna nolamāšana.

Ja nu Purviņš Jurjāns un citi lasītāji, līdzīgi Rupneram, "nevarēs noturēties" un nāks klajā ar saviem piecīndniekiem, tad varam Rupneru apsveikt ar to, ka tas licis pamatus jauna veida apakšnodāļai lasītāju vēstulēs - Brīvā stila lamāšanās.

Vai tas ietilpst redaktora nākotnes plānos?

INA ĀBOLKALNS.

o Redakcijai nav padomā uzsākt vēstules autoros ierosināto nodāļu. Tā no tik spēcīga vārda, kāds minēts šajā vēstulē, izvairās. To derētu iegaumēt visiem - līdzstrādniekiem un vēstulju rakstītājiem.

Red.

PAVISAM DRAUDZĪGA PIEKASĪŠANĀS,

Nopriecājos par otaviešu lielo rosni un apņemšanos atbalstīt Beverīni, sarīkojot blusu tirgu.

Tad manī pamodās vecais skolotājs: ja putnu tirgū pārdod putnus, zivju tirgū pārdod zivis, augļu un sakņu tirgū pārdod augļus un saknes, tad - ko mīļie otavieši taisās pārdot blusu tirgū?

Skaidrs, ka blusu tirgus ir tulkojums no angļu valodas, tāpēc vai labāk nebūtu lietot mūsu veco labo uteni?

VALDIS KRĀSLAVIETIS.

Sirsniņš paldies par centīgu MLBZ piesūtīšanu. Raksti paliek arvien labāki. Sevišķi interesants ir raksts par vecajiem strēlniekiem.

E. OZOLS.

NOTIKUMI OTAVĀ:

DRAUDZES GADA SAPULCE.

Otavas latviešu ev.-lut. Miera draudzes gada sapulce notika 1988. gada 21. februārī pēc dievkalpojuma. Tajā piedalījās 62 draudzes locekļi. To vadīja draudzes priekšnieks A. Lange, protokolēja E. Jēkabsons.

Pārskatus nelasīja, jo tie jau iepriekš bija piesūtīti visiem draudzes locekļiem. No māc. Sarmas Eglītes pārskata bija redzams, ka draudzes garīgā dzīve bijusi rosīga un sekmīga. Notikuši 56 dievkalpojumi, 11 no tiem ar dievgaldu un 6 bērnu - jauniešu. Dievlūdēju 2.947, vai caurmērā 57 dievkalpojumā. Dievgaldnieku - 280. Dievgaldā piedalījušies 54 % no iesvētītiem draudzes locekļiem. Draudzē kristīts 1, iesvētīti 5, laulāts 1 pāris, miris 1, draudzē iestājušies 8. Draudzē skaitās 223 iesvētīti un 48 neiesvētīti draudzes locekļi, kopā 271.

Bez Otavas draudzes māc. S. Eglīte aprūpē arī Sault Ste Marie un Thunder Bay latviešu ev. - lut. draudzes. Viņa strādājusi par skolotāju Beverīnas vasaras vidusskolā, piedalījusies Teologu dienās Kalamazū, Teoloģijas kursos Sidrabēnē, sprediķojusi Dziesmu svētku dievkalpojumā Minsterē un ņēmusi dalību Otavas Luterāņu Padomē (Lutheran Council) un citos pasākumos pilsētā un ārpus tās. Viņa atbildēja uz jautājumiem un sniedza savus paskaidrojumus.

Pārskatu par draudzes darbību sniedza priekšnieks A. Lange. Notikušas 11 valdes sēdes, 1 gada sapulce un 2 ārkārtas sapulces informācijai par baznīcas pārdošanu un jaunas baznīcas celšanu, respektīvi, pirkšanu. Draudze pieder ELCIC (Evangelical Lutheran Church in Canada). Tās sinodē šovasar kā draudzes delegāte piedalījusies Līgita Galdiņa. LELBA sinodē kā draudzes delegāts bijis P. Brauns un mācītāja. Atbalstīti vecie ļaudis Delmehorstā, jaunieši, kas apmeklē vasaras vidusskolas, Minsteri, Tērvetes bērnu nometni, "Atjaunošanās" kustība Latvijā, Helsinki '86, māc. M. Ludvīks u. c. Veikti sīkāki remonta darbi baznīcā un kārtotas tekošas lietas.

Pie kases pārskata bija garākas debātes, bet pēc kasiņa sniegtiem paskaidrojumiem un priekšlikumiem vienojās kases pārskatā

uz priekšu izdarīt attiecīgus grozījumus. No pārskata redzams, ka kopējie iekāpumi ir \$ 65,456.57.

Dāmu komiteja noturējusi 1 gada sapulci un 8 valdes sēdes. Priekšniece ir Velta Alute. Komitejā 16 locekles. Apmeklēti un apsveikti slimnieki un vecākie draudzes locekļi mājā un slimnīcās. Rīkots draudzes bazārs, pankūku brokastis, Lieldienu brokastis, zemeņu svētki, Sprīdīšos sarīkota māc. E. Langes 80 gadu jubileja. Dāmu komiteja rūpējusies par altāra greznošanu, izplatījusi garīgus rakstus, gādājusi par kafiju un maizītēm pēc draudzes sapulcēm un citos gadījumos. Atbalstīti 3 jaunieši, kas apmeklē vasaras vidusskolas. Palīdzībai Latvijā nosūtīti \$ 1.500, Kristus dārzam \$ 300, Rītdienas fondam \$ 200, māc. E. Langes fondam \$ 200, Otavas karaliskai slimnīcai \$ 100, pašu draudzei \$ 1.800. Tā iekāpumi \$ 4.562.93, izdevumi \$ 6.243.58. Izdevumi lielāki aiz tā iemesla, ka komiteja daudz ziedojusi naudu ārpus savas draudzes, tomēr atlikums kasē uz 1987. gada 31. decembri bija \$ 4.473.95, ko dod iepriekšējo gadu ietaupījumi.

No skolas pārskata redzams, ka 31. janvārī bijusi Draudzīgā aicinājuma atcere ar uzvedumu "Pats darbiņš mani teica" Dagnijas Staško vadībā, 18. novembris atzīmēts ar aktu skolā, Lieldienās krāsotas olas. 16. maijā bijusi Spodrības diena Sprīdīšos, 23. maijā izlaiduma akts. Skolu beidza Laris Brauns un Aija Staško. Vairāki skolēni un absolventi apmeklēja Beverīnas vasaras vidusskolu, Minsteres latviešu ģimnaziju un Studiju centru Kalamazū. Skola saņem viena skolotāja algu no Otavas skolu valdes (OBE) un atbalstu no federālās valdības. Vecāki maksā par pirmo bērnu \$ 75, otro \$ 65. Skolotāji saņem \$ 5.50 par stundu. Skolā mācās 22 skolēni, strādā 8 skolotāji un 2 izpalīdzes. 1987. gadā skola iekāpusi \$ 8.272.97, bet izdevusi \$ 6.637.09. Kopā ar 1986. g. atlikumu skolas kopējie līdzekļi ir \$ 14.871.52.

Valdē par jaunu uz 3 gadiem ievēlēja Andri Langi un Anitu Rozīti, bet revīzijas komisijā Uldi Rutuli un Armīnu Milleri; par uzticības personām - Elmāru Aluti un Armīnu Milleri.

Par baznīcas pārdošanu un jaunas celšanu ziņoja J. Apse. Pie šī jautājuma bija garākas debates. Bet tā kā nebija saņemta noteikta cena no eventuēliem baznīcas pircējiem un noteikti izmaksas aprēķini par jaunas baznīcas celšanu, nekādu lēmumu nepieņēma, bet uzdeva attiecīgai komitejai apstākļus noskaidrot.

Revīzijas protokolu nolasīja U. Rutulis. Draudzes valdes un citu nozaru darbība novērtēta pozitīvi. Komiteja ieteica pieņemt visus pārskatus, ko sapulce arī darīja.

Sapulce bija lietišķa. To raiti un brīžam ar humoru vadīja draudzes priekšnieks A. Lange.

E. LANGE.

GARDEŽU KLUBS?

Otavas senioru virtuves mākslinieces (no ievirzes nosaukuma - virtuves māksla) pulcējās 10 martā savam otram semināram Telmas Mazpoles vadībā. Darba kārtība šoreiz bij varavīksnes foreles sagatavošana ar daudzām garšīgām piedevām. Un ceptes, receptes bez gala. Mūžīgā studente Millija Leitass no franču zonas (pagājušo reizi es kļūdaini biju uzrak-

stījis "krievu zonas". Atvainojos.) uzstājās ar garšīgu riekstu torti à la parisienne, un mūžam smaidīgā Erna Luidmane mūs iepriecināja ar siltām bulciņām. Un pudele vīna.

Trīs vadītāji (šoferi) aizrautīgi piedalījās sagatavotā izvērtēšanā. Garšoja labi, paldies!

oOo

Otavas pilsētas kultūras departamenta (Department of Recreation and Culture) gādībā laikā no 26. aprīļa līdz 5. maijam pilsētas valdes nama priekšstelpās (Foyer), 111 Sussex Drive būs izstādīti visiem ieinteresētiem veco ļaužu māksliniecisko puliņu augļi (Senior Adult Painting Exhibition).

Atklāšanas ceremonija notiks 26. aprīlī, no plkst. 19:30 - 21:30, turpat, ar priekšnesumiem un atspirdzinājumiem izstādītājiem un lūgtiem viesiem.

E. RUPNERS.

UGA DRAVAS DARBU SKATE.

20. martā, mākslas galerijā LA GALERIE L'AUTRE EQUIVOQUE, 332 Cumberland ielā, Otavā (tel. 613-230-7145), atklāja tēlnieka UGA DRAVAS darbu skati.

Galerija atvērta no plkst. 11:00 līdz 17:30 no otrdienas līdz sestdienai; no plkst. 13:00 - 17:00 svētdienās.

Skati slēgs 15. aprīlī

Drava okupēto Latviju atstāja 1984. gadā, izvēloties brīvību sākot Meksikā, no kurienes devās uz Montrealu. Drīz vien pārcēlās uz dzīvi Otavā, kur viņam pavēries plašs darba lauks savā profesijā. Piedalījies daudzās un dažādās izstādēs. Saņēmis daudz pasūtījumu.

Mākslas interesentiem ieteicams galerijā iegriezties un iepazīties ar mūsu izcilā skulptora jaunākiem darbiem. Drava savas skulptūras darina vaļā un granītā.

I.

SARĪKOJUMI OTAVĀ.

10. aprīlī, plkst. 15:00, Alumni auditorijā, Otavas Universitātē, 85 Hastei ielā, baritona PAULA BERKOLDA KONCERTS ar pianistu Pēteri Zariņu pie klavierēm. Koncertu rīko Otavas Latviešu Biedrība.

Līdz 15. aprīlim, galerijā LA GALERIE L'AURE EQUIVOQUE, 332 Cumberland ielā, tēlnieka UGA DRAVAS darbu skate (Skatiet rakstu šīs slejas augšgalā! Red.).

16. aprīlī, no plkst. 9:00 - 15:00, ev.-lut. Miera draudzes nama sarīkojumu zālē BLUSU TIRGUS Beverīnai.

30. aprīlī, no plkst. 14:00 - 17:00, ev.-lut. Miera draudzes nama sarīkojumu zālē, draudzes dāmu komitejas PAVASĀRA TĒJA.

No 26. aprīļa līdz 5. maijam, pilsētas nama priekšstelpās, 111 Sussex Drive, Otavas pensionāru mākslas skate (Skatiet rakstu šīs slejas augšgalā!).

Montrealieši iepriecinās otaviešus pie izdevības apmeklējot jeb kuŗu no minētiem sarīkojumiem.

SENIORU KLUBA SAIMNIECĪBA.

Otavas senioru kluba biedru skaits kopš tā dibināšanas 1985. gadā no 11 pieaudzis uz 52. Šī čaklā otaviešu vienība 1987. gadā apgrozījusi šādas summas:

Ieņēmumi	\$ 1.248.71
Izdevumi	\$ 577.53
Atlikums	\$ 671.18

Kopā ar iepriekšējo gadu ietaupījumiem kopas kasē gada beigās \$ 1.586.70.

Pie kluba pastāv arī Jauno apvāršņu (New Horizons) fonds, kuŗa ienākumos ir valsts pabalsta un noguldījumu augļu summas, kas kopā dod \$ 5.601.91. Izdevumos \$ 1.153.26. Fondā pieejami \$ 4.548.65. Citiem vārdiem, tas gandrīz trīs reiz bagātāks par pašu klubu.

Klubs nav domājis tikai par sevi vien, tas no savas mazās rociņas ar ziedojumiem atbalstījis Nacionālo un Brīvības fondu un atvēlējis līdzekļus draudzei par telpu lietošanu.

Z.

GAIDĀMI JAUNI CIEMIŅI.

Valmieras tautas deju ansamblis GAUJA, 40 cilvēku sastāvā, piedalīsies kā viesi Internacionālajos Tautas svētkos (International Folkfest) Tenesijas pavalstī, ASV, šā gada maijā. No turienes tas plāno viesizrāžu turneju, kas vedīs tos uz Ņujorku, Klīvlāndi, Čikāgu, Toronto un Montrealu.

Ansamblis GAUJA, kopš tā dibināšanas 1945. gadā, darbojas Valmieras Kultūras namā, kur kopā ar savu tautas mūzikas grupu iestudē latviešu tautas dejas, spēles, dziesmas un apdares, kā arī citu tautu dejas. Ansamblis bieži uzstājas arī televīzijas pārraidēs.

GAUJA uzstājusies Latvijā, Padomju Savienībā, Lietuvā, Igaunijā, Ukrainā, Moldāvijā, Čekoslovākijā un Spānijā.

Viesizrāde Toronto notiks otrdien, 24. maijā, plkst. 19:30, Seneca koledžas Minklera auditorijā, 1750 Finch Ave. E.

Bilešu cenas: 1. vietās \$ 20, pensionāriem un jauniešiem līdz 16 g. v. \$ 15; otrās vietās \$ 15 un \$ 10.

Tuvāka informācija Toronto pieejama, zvanot 225-0283 vai 769-5784; Hamiltonā - 522-7190.

Turneju un viesošanās Toronto rīko Ave Sol Kanadā.

BAIBA ŠMITE - KALĒJA.

VĒJA ZVANI.

Katrai paaudzei ir sava jaunatnes kustība. Esam daudz dzirdējuši un lasījuši par jaunās audzes izdarībām okupētājā Latvijā. Mazāk zinām par jaunatnes darbību šajā kontinentā. Še pastāv divas latviešu jaunatnes apvienības - Amerikas Latviešu Jaunatnes Apvienība - ALJA un Latviešu Nacionālā Jaunatnes Apvienība Kanadā - LNĶAK. Abas pēdējā gadā kļuvušas sevišķi aktīvas. Tas norāda, ka vādības groži tajās nonākuši darbīgās rokās.

Labu ieskatu ALJA darbībā dod tās izdevums VĒJA ZVANI, kam tikko iznācis 24. numurs ar 40 lpp. Tajā daudz rakstu, ziņojumu un foto uzņēmumu. Iznāk iespiedtechnikā un teicamā iekārtojumā. Iespiests Augstuma spiestuvē,

Linkolnā, Nebraskā, ASV.

Sevišķi interesanta šajā numurā ir rakstu un interviju sērija VAI VIEGLI BŪT JAUNAM LATVIETIM?

Redakciju vada Ināra Punga un Guntis Strazds. Par grafisko iekārtojumu rūpējās Krista Vārsberga.

Ar izdevumu būtu jāiepazīstas katram jauniešim un tiem, kam interesē mūsu jaunatnes centieni.

Redakcijas adrese: Ināra Punga, 3 Maybury Rd., Suffield, CT 06078, U. S. A.

Š.

ĀDOLFAM SVENNEM 85 GADI.

Ādolfs Svenne dzimis 1903. gada 25. martā, Stāmerienes pagastā, Latvijā. Mācījies Beļavas pagasta skolā un Gulbenes draudzes skolā. Beidzis Alūksnes ģimnāziju 1923. gadā. Pēc tam iestājies Latvijas Universitātes Jurisprudences fakultātē.

1930. gadā apprecējies ar Elizabeti Zālīti. Universitāti beidzis 1936. gadā ar mag. jur. grādu. Tūlīt pēc tam uzņemts par tiesas amata kandidātu Rīgas apgabaltiesā. Kādu laiku bijis tieslietu ministra sekretārs. 1940. gada aprīlī par papildu miertiesnesi. No 1941. gada augusta līdz 1944. gada septembrim bija Valmieras apriņķa miertiesnesis.

1944. gadā atstāja Latviju ar sievu un 3 mazgadīgiem bērniem un devās trimdas gaitās, nonākdams Dānijā, kur 7 gadus bija lauksaimniecības īpašnieks. Kādu laiku bija Dānijas Latviešu Apvienības priekšsēdis.

1951. gadā izceļoja uz Kanadu un uzsāka jaunu dzīvi Toronto. Sešus gadus bija LNAK valdes priekšsēdis. 1957. gadā uzņemts par Fraternitis Lataviensis goda filistri.

1959. gadā nodibināja Toronto Latviešu Kredītsabiedrību. Ir dibinājis arī vairākas citas kredītsabiedrības Kanadā un Savienotajās Valstīs.

Kopš 1975. gada dzīvo Sarnijā, Ontario, kur Ādolfs svinēs savu 85 gadu dzimšanas dienu ģimenes un draugu vidū.

Ādolfa meitai Edītei ir mūzikas studija Sarnijā. Otra meita Valda strādā kā mūzikas skolotāja Halifaksā, Jaunskotijā, un dēls Juris ir profesors Manitobas universitātē. Ādolfam Svennem ir 8 mazbērni.

EAM.

VALODA.

Tautai var aptraipīt godu,
Atraut brīvību,
Tautai var uzkraut sodu,
Apdraudēt dzīvību.

Tomēr ne likstās, ne bažās
Valoda nebeigsies,
Tautai vēl valgos un važās
Valoda līdzī ies.

ED. TREUMANIS-ZVĀRGULIS
1889. gadā.

Iesakiet MLB Ziņotāju saviem draugiem un paziņām. Atsūtiet interesentu vārdus un adreses. Redakcija nosūtīs tiem paraugburtnīcas.

ENGLISH SECTION.

The cause of Baltic States finds more and more attention in the debates of House of Commons in Canada. This indicates the concern Canadian parliamentarians have about it. As such they are regularly published and distributed to their constituents by the various Members of the Parliament. In this section we reprint some of them which touch on a number of issues and thus may be of interest to our readers.

Ed.

February 3, 1988

WAR CRIMINALS

TAKING EVIDENCE IN SOVIET BLOC COUNTRIES—PROTECTION OF INNOCENT CANADIANS

Mr. Andrew Witer (Parkdale—High Park): Mr. Speaker, my question is directed to the Minister of Justice. The Minister will know that officials from his Department are currently negotiating agreements in Soviet Bloc countries for the taking and use of evidence from the Soviet Bloc in Canadian trials for crimes against humanity and war crimes. The Minister will also know that all elements of Soviet bureaucracy, including the judiciary, are controlled by the Communist Party which has a long record of falsifying documents to achieve its political goals.

Will the Minister tell the House what precautions his officials are taking to protect innocent Canadians from fabricated Soviet evidence?

Hon. Ray Hnatyshyn (Minister of Justice and Attorney General of Canada): Mr. Speaker, I appreciate the question of the Hon. Member who has had a substantial interest in this issue. Hon. Members will recall that one of the important conclusions of the Deschênes Commission, in light of the fact that it was not in a position to travel and hold hearings overseas or behind the Iron Curtain, was that there should be established safeguards with respect to the taking of evidence and the terms of investigations of alleged crimes. We as a Government, and I on behalf of the Government, accepted the recommendations of the Deschênes Commission.

• (1450)

We are in fact now negotiating with a variety of countries on both sides of the Iron Curtain to make sure that the Deschênes conditions are met, namely, the protection of reputations through confidentiality, the use of independent interpreters, access to original documents, access to witnesses' previous statements, freedom of examination of witnesses in agreement with Canadian rules of evidence, and the videotaping of such evidence.

We intend to make sure that Canadian standards of justice prevail with respect to prosecutions undertaken.

* * *

February 24, 1988

HISTORIC EVENTS

SEVENTIETH ANNIVERSARY OF INDEPENDENCE OF ESTONIA, LATVIA, AND LITHUANIA

Mr. Jim Edwards (Edmonton South): Mr. Speaker, this month marks the seventieth anniversary of the independence of the Baltic Republics of Estonia, Latvia, and Lithuania. For barely a precious two decades these three small nations took their proud place among Woodrow Wilson's democracies—until their very existence was brutally crushed in the cynicism of the Hitler-Stalin pact.

Since 1940 the three Baltic peoples have withstood two invasions, post-war deprivation, deportation and retribution. Now, despite some improvement in creature comforts, they are subjected to constant loss of political liberty and daily attempts at Russification and, on this anniversary, with Soviet troop movements.

The spirit of freedom lives in Estonia, Latvia, and Lithuania, finding expression ranging from peaceful demonstrations through pamphleteering to self-immolation.

February 25, 1988

HISTORIC EVENTS

LITHUANIA—INDEPENDENCE CELEBRATION—INTERRUPTION BY SOVIET MILITIA

Mr. Jim Jepson (London East): Mr. Speaker, on February 16, 1988, Soviet occupied Lithuania celebrated the seventieth anniversary of the restoration of its independence.

This peaceful religious celebration was attended by over 15,000 Lithuanians during the evening of the sixteenth. Unfortunately, we here in the West were unable to see the results of the celebration because the press had been shuffled out of the territory during the afternoon.

This peaceful, nationalistic celebration was interrupted by a Soviet militia of over 10,000 men, many of them coming from other parts of the Soviet Union. These men brutally beat the celebrants and hospitalized over 160 Lithuanians. Leaders and clergy of the Lithuanians were put under house arrest for three days with no contact with the outside world. There was even one instance in which a Lithuanian celebrant was beaten, had his head shaved, and was held prisoner for three days without food. Certainly this type of dehumanization is not just. Mr. Gorbachev's glasnost was not implemented in this situation. Why was a peaceful demonstration broken up with such brutality in a country that claims glasnost as its new policy?

I urge the Secretary of State for External Affairs (Mr. Clark) and the Government of Canada to pressure the Soviet Government and Mr. Gorbachev to live up to their policy of glasnost and allow such peaceful demonstrations in the future. We all want peace, but not without freedom.

* * *

EXTERNAL AFFAIRS

ESTONIA—RECOGNITION OF HONORARY CONSUL GENERAL

Mr. Alan Redway (York East): Mr. Speaker, my question is directed to the Minister who is answering for the Secretary of State for External Affairs. Yesterday marked the seventieth anniversary of the creation of a free Estonia. Although Estonia is now occupied by the Soviet Union, both the United States and Australia officially recognize the Honorary Consuls not only of Estonia but also of Latvia and Lithuania. Canada, on the other hand, has been thinking about the whole question since 1972.

Would the Minister advise the House why Canada does not recognize these Honorary Consuls General? Why has it taken some 16 years to think about it? Is it that we are slow learners, or is it that we are just lacking in courage?

Hon. Pat Carney (Minister for International Trade): Mr. Speaker, I think all Canadians can join with Estonian Canadians in celebrating the anniversary of independence in 1918, and I commend the Hon. Member for bringing forward this issue at this time.

In respect to the specific question he raises, I cannot add to the statement by the Secretary of State for External Affairs that the matter is under review, but I will bring it to his attention.

* * *

Contributions and letters to this section are most welcome. Please address them to the Editor, **MLB Zīgotājs, 291 Lorraine Dr., Baie d'Urfé, Qué., Canada H9X 2R2, telephone 514-457-9832.**

NĀKAMIE DZIESMU SVĒTKI.

VI Eiropas Latviešu Dziesmu Svētki, laikā no 1989. gada 30. jūlija līdz 2. augustam, Helsingborgā, Zviedrijā.

Pēc 7 gadu pārtraukuma Eiropas latvieši atkal pulcēsies savos svētkos. Starplaikā gan eiropieši savā kontinentā piedalījušies divi pasaules mēroga dziesmu un kultūras dienu sarīkojumos, kas devuši iespēju baudīt latviešu mākslinieku sniegumu no citiem kontinentiem. Tas gan nenozīmē, ka "savos" svētkos nedzirdēsim kādu attālāku izcilu mākslinieku, bet pirmā kārtā mūsu uzdevums rūpēties par latviešu mākslas vērtībām un jaunradi Eiropā.

Dziesmu svētku rīcības komiteja strādā ar programmas sastādīšanu. Mūzikālā vadība - Lilija Zobens, Andris Vitoliņš un Gunārs Zvejnietis. Tautas dejas un folklorā ir Ingrīdas Leimanes gādībā. Teātri un citus uzvedumus plāno Juris Rozītis. Administrātores - Sandra Pāvuls. Rīcības komitejas priekšsēža vietniece - Zaiga Blumberga - Vasariņa atbild par mākslas un citām izstādēm. Informācija par programmas posmiem, apmešanās iespējām un citu sekos atsevišķos rakstos.

Aicinām tautiešus tuvu un tālu piedalīties 1989. gada vasarā Dziesmu svētkos Helsingborgā - Zviedrijas viskontinentālākā pilsētā.

Dziesmu svētku rīcības komitejas adrese:
Box 12066, S - 250 12 HELSINGBORG, SWEDEN
Tel. 042 - 18 15 85

GUNĀRS PĀVULS,
Rīcības komitejas pr-dis.

DIRIĢENTS MARISS JANSONS MONTREALĀ.

Viena no mūzikas pasaules slavenībām orķestru vadīšanā - diriģents Mariss Jansons 8. un 9. martā viesojās Montrealā, lai kā viesis - diriģents diriģētu Montrealas simfonisko orķestri. Pirms tam viņam bija bijis jābūt Toronto, bet šo solījumu nebija varējis pildīt gripas dēļ. Vismaz tādos uzskatos bija Montrealas angļu valodas laikraksta GAZETTE mūzikas kritiķis Arturs Kaptainis, kas Jansonu salīdzināja ar šejienes slavenību - diriģentu Dutvā (Dutoit) un veltīja viņam plašu aprakstu 8. martā. Cildinošu viņa kritiku atrodam laikraksta 9. marta numurā. Abos rakstos pieminēts, ka Jansons ir latvietis. 8. martā publicēta liela Jansona fotogrāfija.

Pieminētā intervijā, kas aizņem laikraksta 4 slejas, recenzents plaši iztirzā Jansona karjēru un pie reizes pieskaņās pārmaiņām Padomju Savienībā. Ja līdz šim Jansons plašāki pasaulei bijis mazāk pazīstams, jo, galvenokārt, nodarbojies ap Leningradas un Oslo simfoniskiem orķestriem, viņam priekšā debijas Losāngelosā un Berlīnē. Sevišķi plašs izvērties mūzikas ieskaņošanas darbs.

"Vai šī aktivitāte radusies glasnosta rezultātā?" jautā žurnālists. - "Ir liela starpība," liecina Jansons. "It sevišķi praktiska tā ir mūziķiem. Agrāk varējām ārvalstīs ciemoties tikai līdz 90 dienām. Tagad, Gorbačeva laikā, nav vairs robežu. Nevaram tikai visu laiku strādāt ārzemēs un mājas pilnīgi pamest. Mums ir savs pienākums. Visi jūtās labāk. Ir daudz vairāk brīvības. Varam skatīt filmas, kas agrāk bija aizliegtas. Rakstnieki var

rakstīt par tematiem, kas tiem patīk un par kuriem tie vēlas rakstīt. Neticami!"

Kaut ko līdzīgu Jansons stāstīja arī mazai latviešu saijīnai, kas pēc koncerta bija aizgājusi ar viņu satīkties un aprunāties aiz skatuves.

Ka Mariss Jansons ir izcils diriģents, to liecināja pats koncerts, kurā viņš orķestri vadīja ar zinīgu un veiklu roku. Orķestris atsaucās visām viņa prasībām, un publika bija gandarīta. Beigās četrkārtīgi applausi!

Lai nu tālāk runā profesionāls mūzikas kritiķis:

"Rachmaninova Otrā simfonija, Jansona versijā, bija cēlāk tvertais, punktīgāki sagatavotākais un cildenāk izpildītais priekšnesums šajā sezonā... It was the sort of reading that asserted its power and vision in the very first minutes. Rachmaninoff's doleful opening Largo was taken quickly, but the waxing and waning of the music was crafted with superlative ease and luxuriance. Never has it been more blazingly apparent to me that the composer was thinking here of physical process of breathing - punctuated by quiet sobbing, buoyed by a beating heart.

Thereafter the reading went from strength to strength - a sad, surging Allegro moderato, a lithe and virile Scherzo, a lovingly molded Adagio that fully sustained the moral strength, as well as the sentimental effusion, of the composer's personality. Nor may we ignore the opening measures of the finale - so often a bland full-orchestra roar, so replete, in Jansons's hands, with flickerings of light and shade.

As a sheer piece of orchestral execution, the performance was exemplary - rich and bold but illuminated by the classic MSO clarity.

Most of the above superlatives can be applied to Jansons's concert-opening reading of Verdi's *Vespi Siciliani* Overture. Alas, none of them can be thrown in the direction of the Ilya Kaler, a slender-toned Russian violinist who found none of the life and sparkle in Prokofiev's *Violin Concerto No. 2*.

Curiously, the concert was played with the orchestra pit open - a purely mechanical problem, MSO managing director Zarin Mehta assured us. Was it my imagination, or did the sound have greater body and impact? Or was this attributable simply to the fact that the orchestra was playing under one of the best conductors in the world?"

Te nu bija reta izdevība redzēt M. Jansonu veiksmīgā sniegumā, vienkārši iegādājoties tikai koncerta biļeti. Tas bija patīkami. Turklāt bija iespēja tikt ar pašu mākslinieku un izmainīt dažus vārdus. Atkal ieguvums. Un visi zināja, ka viņš ir latvietis (Gazettei tagad nu jau vairāk kā gadu ir vadlīnija, kas paredz, ka cilvēkus, kas nāk no Padomju Savienības, identificē pēc viņu izcelsmes un nevis kā padomniešus.)

Mākslās, šķiet, latvieši šobrīd it sevišķi izceļās mūzikā, dažādās tās nozarēs. Vai kāds varētu papētīt - kāpēc? Pētījuma rezultāti varētu būt ne tikai interesanta lasāmviela un atklājums, bet arī materiāls nākotnes vajadzībām. Varbūt darba lauks kādai nopietnai apcerei.

Š.

PAR MŪSMĀJU DIRIĢENTU ANDRI GŪTMANI.

Plašu rakstu par mūsmāju mūzikas skolotāju, mūziķi un diriģentu atrodam Leikšoras nedēļas laikraksta CHRONICLE 2. marta numurā, LAUDIS (People) nodaļā. Tas parādījies sakarā ar viņa vadītā Leikšoras kamerorķestra koncertu, kas notika 6. martā. Tajā, galvenokārt, atskatīja tikai Mocarta darbus, un tajā bija ierašanās arī latviešu mūzikas cienītāji.

Andris ir šī orķestra dibinātājs, izveidotājs un diriģents kopš tā dibināšanas 1970. gadā. Viņš ir arī mūzikas skolotājs Dorsetas (Beidurfē) un Ziemsvētku (Christmas, Bī-konsfildā) pamatskolās.

Par viņa gaitām korespondenta Džaneta Piri-ja, starp citu, stāsta:

Bez ikdienas darba pamatskolās, Gūtmanis pasniedz privāttandas vijolē un violā, vada latviešu kori Junda. Astoņus gadus viņš māca vijoles spēli Stuarda zālē, Pointklērā, pēc Suzuki metodes. 10 no viņa skolniekiem spēlē viņa Leikšoras orķestrī, kurā no dibinātājiem palikuši vairs tikai 3. Tā sastāvā patlaban 26 mūziķi, no pusaudžiem līdz pensionāriem. Visiem patīk un rūp mūzikas attīstība.

"Kvebekā ir pavisam maz amatieru orķestru. Bez kamerorķestra mūziķiem, kas dzīvo Monrealas salas rietumos, pieejami tikai stīgu kvar-teti, kas mūzicē privātās mājās. Tas nepalīdz mūzikas veidošanā," izsakās korespondentei A. Gūtmanis. "Orķestrī paiet 3 līdz 4 mēneši mūzikas nogludināšanā. Ar to mūziķis aug ne vien tikai tehniski, bet arī mūzikāli."

Kāpēc Andris pievērsies klasiskai mūzikai?

"Kad biju 16 gadu vecs, pazīstamākā popmū-zikas grupa bija "Platters". Man viņu mūzika nepatika. Mājās vecāki labprāt klausījās kla-sisko mūziku..." Tomēr - viņam patīk Bītiņu mūzika.

Četru sleju gaņais raksts, kam pievienota fotografija, pastāsta par Gūtmaņu ģimeni un tās gaitām. Uzzinām, ka Andris dzimis Latvijā. Bērnu dienas pavadījis Arģentīnā. Viņa kundze - Velta ir māksliniece - gleznotāja un grafi-ķe. Vecākā meita Larisa studē Konkordijas Uni-versitātē TV produkcijas zinības, bet jaunākā - Kristīne komerczinības Abota koledžā. Ģime-ne izteikti latviska, un par to rakstā piemi-nēts ar īpašu uzsvaru.

Andra Gūtmaņa vadītais orķestris atskatīja retāk dzirdētas kompozīcijas. Tajā var pieda-līties instrumentālisti, kam tuva orķestra spēle. Viņš vienmēr mudina un atbalsta savu privātskolnieku piedalīšanos orķestra koncer-tos, jo kur gan vieglāk apgūt pieredzi kā tiešā priekšnesumā plašākas klausītāju saimes priekšā. Šobrīd Gūtmanis veic itin visu, kas ap orķestri saistīts - izmeklē programmu, sa-runā telpas, izkārtos dažādos koncertus (no 3 līdz 4 sezonā) un diriģē. Tie klausītājiem pieejami pret ziedojumiem, kas parasti aiziet kādam labdarības mērķim. Sajā ziņā 6. marta koncerts bija izņēmums - tā ienākumi paredzēti nošu iegādei, lai uzlabotu mūzikas krājumus.

Tiktāl no Pirijas ziņojuma.

Blakus šim nopietnajam un nesavtīgajam dar-bam, Andris Gūtmanis vienmēr ir izpalīdzīgs latviešu sabiedrībā. Viņa mūzikālie padomi ar-vien lietderīgi un skaidri. Viņš arvien darbo-jies latviešu jaunatnes dziesmu svētku sarīko-šanā. Svētku padomes dibināšanas gados bija tās pirmais kasieris, līdz ar ko viņa vārds ierakstīts inkorporācijas dokumentos. Nedrīks-

tam arī aizmirst viņa nozīmīgo devumu vīru korim Junda un mūsu mazajai latviešu skoliņ-gai Montrealā.

Kaut mums būtu vairāk šādu cilvēku, kas savām iecerēm, sabiedrībai un profesijai at-dod sevi visu, lai lietas risinātos un sek-mētos, kā to darījis šis čaklais mūziķis, kam brīva laika nekad nav, bet kas vienmēr var izlīdzēt, ja rodas vajadzība.

Plašāko atzinību laikraksta Chronicle slejās Andris Gūtmanis vairāk kā pelnījis. Pelnījis to arī mūsu saimē. Lai darbs sokas arī nākotnē.

S.

SEKMĪGS DARBA GADS.

Montrealas Latviešu Sabiedriskajam Cent-ram 13. martā notika piektā gada sapulce, ko atklāja J. Tērauds, bet vadīja Andris Pa-lieps. Tā ilga, apmēram 2 ar pus stundas. Notikušo pierakstīja Agrumu Pēteris. Pēc kārtējiem ziņojumiem sevišķi interesants iz-vērtās dažādo jautājumu darba kārtas punkts, kurā pārrunāja centra nākotni un kur atklā-jās, ka tam ir arī savas problēmas, par ku-řām atsevišķos ziņojumos tikpat kā nekā nebi-ja. Atklājās arī tas, kā īsteni darbojas pie Centra izveidotais Pastāvēšanas fonds. Rezul-tātā šī bija viena no saistošākām centra ga-da sapulcēm un deva daudz pārdomu nākotnes darbam.

Sapulcē piedalījās 38 dalībnieki, kuriem bija 45 balsis no patreizējām 134. Tā kā sa-pulces ir pilntiesīgas pie 20% balstiesīgo klātbūtnes, šajā ziņā pārsteigumu nebija.

Iepriekšējo protokolu nolasīt nevarēja, jo tas bija noklīdis papīru kalnos. Sekretārs P. Agrums to bija rekonstruējis no atmiņas. Pēc dalībnieku atzinuma, viss svarīgākais ša-jā atmiņu dokumentā bija pieminēts, un to pieņēma vienbalsīgi.

Centra valdes priekšsēdis J. Tērauds savā ziņojumā norādīja, ka aktivitāšu rosība maz-liet apsīkstot, bet citādi darbība esot tei-cama un līdzīga iepriekšējam gadam. Centrā kopā notikušas ap 500 izdarības ar vairāk kā 10.000 dalībniekiem (šis cipars gan šķiet mazliet pārspīlēts, jo pēc tā caurmēram būtu jābūt 20.). Centrā dažādo sarīkojumu un no-tikumu vidū uzņemts arī Ave Sol koris, un šis fakts kā tāds varbūt likšot LNAK atzīt, ka centrs varot un drīkstot uzņemt ciemiņus no okupētās Latvijas.

Dāmu komitejas vadītāja Rita Zeltiņa tei-ca paldies visām palīdzēm un par iespēju dar-boties tik ražīgā darbā, kādu veicot Centrs. Līdzīgus paldies teica dažādo pasākumu pārzi-nis Viesturs Hūns, sarīkojumu daļas vadītājs Jānis Bilinskis, telpu regulārais dekorētājs mākslinieks Ludvigs Kalniņš, piezīmējot, ka itin visi dekorējumi esot viņa personīgais ziedojums Centram (milzu aplausi).

Kasieris Augusts Pušpurs sniedza vispusī-gu pārskatu, kurā sastādīšanā viņam palīdzē-jis Alberts Caune. Pārskatā rodas maza ne-skaidrība tādēļ, ka iekšējās naudas pārskai-tes uzrādītas pārskata ciparos, tādējādi ro-dot darbības izstrūkumu, kāds gan Centram fak-tiski nav. Tā kopējos ienākumos reģistrēti \$ 55.261.55, bet izdevumos - \$ 56.348.73. Pē-dejā summā ieskaitīti arī tie \$ 10.000, kas ilgtermiņu noguldījumos noguldīti no darbī-bas gada : bibas atlikuma. Rezultātā tiek

kasē uzrādīts \$ 1.087.22 iztrūkums, kamēr īstenībā ir \$ 8.912.78 atlikums. Ievērojami pieauguši ienākumi visos 3 galvenajos ienākumu kontos - augļos, telpu īrē un sarīkojumos, kamēr izdevumi samazinājušies. Telpu īres pieaugumā īpaša pateicība Martai Ērglei, centra saimniecei, kas sameklējusi jaunus īrniekus.

Centrs savā ziņā ir mūsu turīgākā organizācija. Īpašums ir pilnīgi izmaksāts. Turklāt tā līdzekļos ir vēl \$ 195.000.-, kas kopā ar kases summu \$ 4.644.81 iztaisa \$ 199.644.81. Ilgtermiņu noguldījumos gan ir vairāki aizdevumi, kas devējiem būs jāatmaksā tekošajā darbas gadā.

Turklāt pie Centra nule izveidots PASTĀVĒŠANAS (Survival) fonds, kurā šobrīd jau \$ 10.500.- kapitāls un kuram aizdotos vai ziedotos līdzekļus ieskaita centra atbalstītāju kontos. Še vietā ir mazliet plašāks apraksts (Izceļam to īpašā paragrafā, lai lasītājiem, sevišķi montrealiešiem, būtu skaidrāk zināms, kā tas darbojas. Red.).

Centra Pastāvēšanas Fonds.

Fonds sastāv no divi ienākumu kategorijām - aizdevumiem kapitālam, kas nes augļus, un ziedojumiem. Augļus un ziedojumus izlieto fonda mērķu sekmēšanai, kas ir cīņa par Latvijas brīvības atgūšanu ar īpašiem līdzekļu atvērējumiem. Fonda vadība (Centra valde) vēlas sasniegt pamatkapitālu \$ 50.000.- apmērā. Šāds pamatkapitāls un ziedojumi gadā varētu dot ap \$ 5.000.- ienākuma, kas varētu būt ievērojams montrealiešu atbalsts tādām vienībām kā Helsinki '86 un citām līdzīgām.

Izmaksu kārtība paredzēta sekojoša:

Ja izmaksu kontā šobrīd \$ 1.500.-, tad ik mēneša izmaksa šobrīd ir \$ 100.- pēc formulas $X/15$, t. i., ik mēnesi izmaksā vienu piecpadsmito daļu no izmaksas kontā pieejamiem līdzekļiem. Šāda formula radīta, lai dažādās vajadzības varētu apmierināt ar noteiktu summu regulāri ik mēnesi, lai tās pēkšņi neapsīktu un lai to būtu iespējams darīt arī steidzamības gadījumos. Citiem vārdiem, jo ātrāk fondā ieplūdis gaidītais pamatkapitāls, jo drīzāk lielākas būs tā izmaksas.

Tā nu dažādajiem fondiem, kādi pastāv mūsu sabiedrībā, pievienojies jauns. Tā mērķis cildens. Tā neudas ražošanas cikls lēns, bet garantēts, kaut gan atkarīgs no aizdevuma lieluma un ilguma un ziedotāju atsaucības. Katrs var šo fondu stiprināt un tādējādi nodrošināt, ka tā vadība varēs izdarīt nepieciešamās un gaidītās izmaksas.

Kādas vadlīnijas vadība lietos, lai izšķirtos, kam izmaksas dos, kam ne, tas vēl netika paziņots. Šķiet, ka fonda dalībnieki to agrāk vai vēlāk vēlēšies uzziņāt.

Revīzijas komisija visus Centra dokumentus bija atradusi vislabākā kārtībā.

Sekoja valdes vēlēšanas aizklātā balsošanā. No nodotām 37 balsīm 2 bija nederīgas. Valdē ievēlēja 12 locekļus: E. Auderu (27 balsis), J. Bilinski (31), J. Birzi (31), Rutu Gabrušu (27), Ģintu Hūnu (28), Viktoru Hūnu (31), L. Kalniņu (29), Modru Krauli (26), V. Kalaci (24), A. Pušpuru (31), J. Tēraudu (31) un A. Vitolu (23). Kandidatos palika O. Rozentāls (15). Revīzijas komisijā ievēlēja - P. Agrumu (20), A. Krievu (25) un A. Cauni (19). Kandidā-

tos - J. Vilnis (10).

Vēlēšanu kārtība, pēc kuŗas abus balsojumus izdarīja uz vienas zīmītes, radīja dažas neskaidrības (tāpēc par revīzijas komisiju nodoto balsu skaits bija zemāks). Visi centra darbinieki amatā ievēlēti uz 2 gadiem. Amatus valde sadala pati savā pirmajā sēdē.

Dažādos jautājumos dzīvas pārrunas izraisīja jautājumi - kas tad centrā nav gājis tā, kā iecerēts un kādi ir tā nākotnes plāni un nodomi.

Atklājās, ka nav izdevusies jauno cilvēku iesaistīšana centra darbībā; dažas organizācijas vēl arvien nemaksājot par telpām, izlietojot tās bez atlīdzības; apsīkuši dažāda veida semināri; neesot izdevies plašāk attīstīt programmas, kuŗās iesaistītu jaukto laulību ģimenes. Visu to uzklausat, sapulcē radās ieteikums izveidot īpašu komiteju, kas šos jautājumus papētītu un nāktu ar ieteikumiem to risināšanai.

Nākotnes plānos iecerēta celtna būve. Celtna jautājums, izrādās, sabiedrībā radījis plašākas pārrunas. Pēc centra vadības domām, tāds ir ļoti nepieciešams, lai vecākie mūsu sabiedrības locekļi varētu ērtāk nokļūt augšstāva sarīkojumu zālē un lai bez sevišķas piepūles varētu pārvietot dažādos piederumus, kā galdus, krēslus, skatuves dekorācijas u. t. t. sarīkojumu vajadzībām, jo trūkstot vienkārši cilvēku, kas šos darbiņus paveiktu. Izmaksa varētu būt vairāki desmit tūkstošu dolāru. Varbūt aptauja ir vietā, jo ir cilvēki, kas domā, ka šāds ieguldījums sevi neattaisnošot. Citi, sev kārt, atzīst, ka celtnis paaugstināšot ēkas vērtību. Un citi domā, ka pret atlīdzību vajadzīgos tehniskos darbiniekus varēšot atrast bez sevišķām grūtībām. Kur nu slēpjas atrisinājuma atslēga, par to būs jāizšķirās centra jaunajai valdei.

Apsvērti arī vairāki plāni, kā izmantot tukšo zemes gabalu. Domāts par veco ļaužu mītnes celšanu, apvienot ar dievnamu, bet nekas konkrēts vēl neesot. Iespējas esot dažādas.

Plašas debātes izraisīja ciemiņu viesošanās no okupētās Latvijas. Centra valde, atzīdama, ka turneju rīkotāji no vietējās sabiedrības prasot par daudz (pat dienas kabatas naudu katram turnejas dalībniekam), pagaidām atteikusi tautas vienības GAUJA viesizrādi Montrealā. Tas gan nenozīmējot, ka viesošanās nenotikšot, esot iespējams privāts izkārtojums. Turklāt bija ieskats, ka tikšanās veicināma, bet gan uz citiem, labvēlīgākiem noteikumiem.

Nav šaubu, ka mūsu Centrs darbojas sekmīgi. Līdzšinējā valde par to saņēma sapulces nedalītu pateicību aplausu veidā. Paveikts daudz, bet darba netrūkst. Parrunās radās iespaids, ka darītāju nav pārāk daudz un ka vienā otrā pamazām rodas pagurums. Jācer, ka Centra vadībai izdosies piesaistīt jaunus darbiniekus. Tas prasīs pūles, izdomu un iecietību, bet viss tas vairākkārt maksāsies, ja darbs sekmēsies un nesīs vēl labākus augļus kā līdz šim. Centrs un tā ideja to pelnījusi.

Pēc sapulces Centra dāmas bija gādājušas par tasi kafijas vai tējas un sevišķi bagātīgu maizīšu un cepumu klāstu. M. ŠTAUVERS.

SIMTGADNIECE.

Divdesmitā februārī apaļus 100 mūža gadus nosvinēja mūsu sabiedrības vecākā dalībniece Anna Ernestīne Ozoliņa.

Baltgalvju ģimenē viņa piedzima 1888. gada 20. februārī, Skujenē, Vidzemē.

Skolas gaitās gājusi Ķeniņa ģimnazijā Rīgā un mācījusies Dubura un Zeltmata Drāmatiskosursos. Aktrises gaitas skatuvē pildījusi Rīgas Interima teātrī. Viņa savā laikā mācījās arī operdziedāšanu. Bez visa tā Annai miris dedze bija dzejošana. Tās dzejoļi publicēti laikrakstos un žurnālos. 1908. gada Rakstnieku Almanachā viņa pieminēta ar dzejnieces Baltgalvju Ernās vārdu.

1915. gadā Baltgalvju Anna kļūst Ozoliņa, apprecoties ar skolotāju Krišjāni Ozoliņu.

Pēc Jelgavas Centrālā Paidagoģiskā Institūta nobeigšanas jaunā dzejniece strādā par skolotāju un kopā ar vīru jo dzīvi piedalās sabiedriskā un valsts dzīvē.

1939. gadā viņa Ozoliņu ģimene aizbrauca uz Brazīliju apciemot radus un draugus. Kara izcelšanās dēļ atpakaļ uz Latviju vairs netika un bija jāsāk jauna dzīve šajā tālajā zemē. Te Anna sarakstīja savus vispatriotiskākos dzejoļus un publicējās Brazīlijas "Drauga Vēstis", Buenos Airesas "Latvijā" un Bostonas "Ausmā".

1949. gadā viņa Ozoliņu ģimene pārcēlās uz Kanadu, kur apmetās uz dzīvi Montrealā.

Ozoliņi mīleja Tērveti un neskaitāmās pastaigas savā kalnā. Anna nodevās gleznošanai, un iznāca viņas dzejoļu krājums "Atmiņu ziedi".

Pēdējos gados veselība nav no labākām, un ir grūtības ar atmiņu. Abi dzīvo kopā ar Krišjāni, kam mūža gadu skaits arī tuvojas 100.

AGRUMU PĒTERIS.

PENSIONĀRI.

Marts atkal aicināja pulkā pensionāru saimi, lai ikdienas vienmūļā gaitā radītu kādu savilpojumu, satiktu draugus un paziņas, sveiktu šai mēnesī dzimušos un apmainītu savas domas ar citiem.

Pēc sendienās nepazītā "karstā supā" notiesāšanas un zemnieku zupas šķīvjā, dalībnieki uzmanību veltīja gadskārtējai pilnsapulcei. Bija sanākuši 60. Sapulci vadīja Tomsonu Jānis. Visu kārtīgi pierakstīja Bronislavs Krūmājs. Aizvadītā gadā miruši 3 biedri - Jūlijs Asaris, Jānis Biznieks un Otto Kronvalds.

Tā kā amatpersonas iepriekšējā gadā ievēlētās uz divi gadiem, šai nozarē nekā nemainījās.

Sapulces gaitā iztīrāja un pārrunāja to, kas veikts, un to, kas darāms nākotnē. Nodibinātas draudzīgas attiecības ar Otavas pensionāru klubu. Izteica pateicību Sabiedriskā Centra vadībai par atļauju telpas pensionāru vajadzībām lietot bez maksas.

Pēc sapulces baudījām kafiju, tortes, klinģeri un cepumus.

Dr. A. Tiltiņa pastāstīja par savu ciemošanos Kristus dārzā, bet Alberts Krievs nolasīja vairākus materiālus, kas atsūtīti no Latvijas par pēdējā laikā tur novērotām parmaiņām un domām.

AGRUMU PĒTERIS.

DV MONTREALAS NODAĻA

rīko

sestdien, 14. maijā, plkst. 18:00, Latviešu Centra sarīkojumu zālē, 3955 Provosta ielā, Lašīnā,

KURZEMES CIETOKŠŅA

43 gadu

A T C E R I

ar daudzpieredzējušā, slavenā Kurzemes un Homas cietokšņa līdzcīnītāja un trīs grāmatu autora

vītn. OSKARA PERRO

izcilu, vēl nedzirdētu

REFERĀTU.

Sekos priekšnesumi un saviesīga dzīve.

Bufete: paēdieni un padzērieni.

IEEJA: pret ziedojumiem.

Uz šo sarīkojumu sevišķi aicināta mūsu jaunatne, lai noklausītos kā cīnījās latviešu jauneklis pirms 45 gadiem.

Visi jo mīļi aicināti.

DV MONTREALAS NODAĻAS
VALDE.

DV MONTREALAS NODAĻAS VANADŽU KOPA

rīko

sestdien, 23. aprīlī, no plkst. 11:00 līdz 19:00, Latviešu Centra sarīkojumu zālē, 3955 Provosta ielā, Lašīnā, savu

gadskārtējo

K A F E J N Ī C U.

Dažādi ēdieni,
kūkas,
kafija un
padzērieni.

Piedalās ansamblis MĒRNIĒKU LAIKI
ar īpašu programmu

plkst. 14:00
un
plkst. 17:00.

Visus interesentus

laipni ielūdz

VANADŽES.

Ar šo numuru MLB Ziņotājs ieciet savā 40. gada gājumā. Tas nozīmē, ka tas ir vecākais šāda veida izdevums Kanadā un ka nākamajā Aprīļa joks sarīkojumā, ko arvien rīkojam izdevumam par labu, varēsīm atzīmēt tā 40 gadu pastāvēšanu. Tas žurnalistikā ir ilgs mūžs. Lūdzam agrākos līdzstrādniekus padomāt par

speciālu apceru, ziņojumu vai atmiņu sagatavošanu, lai varam ar visu to iepazīstināt patreizējos MLB Ziņotāja lasītājus.

Red.

ATCERAS MŪSU VARŅUS.

Šī gada plkv. O. Kalpaka, kalpakiešu un Latviešu leģiona atceres sarīkojums, DV Montrealas nodaļas izkārtojumā, 12. martā, latviešu centrā, deva pātīkamu pārsteigumu - tas nebija izstiepts un sniedza ļoti piemērotu un viengabalainu programmu. Vakarā vadīja Eižens Reveliņš.

Vakarā atklājot, Gundārs Valdmanis teica uzrunu, kurā aicināja veidot MORĀLES BANKU, kādai brīvā pasaulē varot tikai būt atbalstītāji un piekritēji un kas būšot mūsu stiprākais ierocis cīņā pret nemorālisko un neganto komūnismu. Ideja iesēdās klausītāju prātos.

Par atceres temu referēja LNAK Politiskās Informācijas nozares vadītājs Dr. Guntis Silpiņš (Viņa runas nesaisinātu tekstu lasiet šī numura pirmajās lappusēs. Red.). Arī šī runa saistīja klausītāju, skaitā ap 60, uzmanību un izpelnījās atzinīgus komentārus.

Trīs kanaki - Jūlijs Metums, Eižens Reveliņš un Indulis Skrastiņš - lasīja Birutas Senkēvičas Varoņu jundu un vēl kādus 6 citu latviešu dzejnieku darbus par mūsu varoņiem un viņu gaitām. Agrāk šo uzdevumu būtu pildījusi skolu jaunatne. Nu jāizlīdzās gados vecākajiem vīriem pašiem. Sniegums bija vietā un aizkustināja. Jāpriecājās, ka ar itin mazu izdomu iegājušās lietas var parādīt citādākā gaismā.

Daugavas vanadzies bija parūpējušās par kafiju un azaidu, sarīkojušās arī izlozi, kurās laimestos bija alkoholiskie dzērieni. Vai šādi laimesti šādā atcerē ir piemēroti, derētu nopietnāk padomāt.

Diemžēl, šāda veida sarīkojumi vairs nepievelk mūsu jaunatni. Varbūt, vecajiem deklamētājiem vajadzētu doties uz latviešu skolu un paskandēt latviešu dzeju tur. Vai nebūtu vērts pamēģināt?

Neizpalika deju mūzika un dancis, pa kura laiku nedancotāji čaloja un izmainīja savas domas dažādos jautājumos.

Š.

KĀL NĀKOTNES DARBA PLĀNU.

Tekošā Montrealas Latviešu Organizāciju Padomes sēde notika 15. martā, Latviešu Centrā, un to vadīja priekšnieks Andris Spura.

Pārrunu degpunktā bija šā gada valstssvētku sarīkojuma priekšdarbi, jo šogad aprit 70 gadi kopš Latvijas republikas pasludināšanas. Tādēļ sarīkojumam būs jauns pakārtojums.

Svinības ievadīs īpašs dievkalpojums tieši 18. novembrī, Rosedale baznīcā. Tajā kā sprediķotāju aicinās viesi no Toronto, bet programmas daļā vīru kori Junda.

Svinību aktu paredzēja rīkot 19. novembrī, Lašinas pilsētas valdes nama koncertzālē. Mūzikālo daļu aicinās izpildīt kādai no mūzikālām vienībām, kas Montreālā līdz šim vēl nav koncertējusi. Padomā bija vairākas, ar kurām centīsies uzņemt tūlītēju kontaktu. Sastādīja svētku runas eventuālo kandidātu sarakstu.

Svinības noslēgs Latviešu diena Sabiedriskajā centrā, kur iekārtos īpašu skati un izrādīs dažādas video lentas. Apmeklētājos aicinās

arī vietējos kanadiešus. Tas notiks svētdien, 20. novembrī. Tā nu izveidots interesants visas nedēļas nogales sarīkojumu cikls, kas būs veltīts Latvijai. Padomes sistēma strādā. Tagad tikai visiem pārējiem jānāk talkā, lai viss tas sekmīgi īstenotos.

Pārrunu degpunktā bija arī Melnās lentas dienas sarīkojums šā gada 23. augustā. Tās rīcības komiteja G. Valdmaņa vadībā iecerējusi daudz plašākas aktivitātes kā līdz šim. Turklāt ievērojami pieaudzis dažādo vienību pārstāvju skaits. Komitejā pārstāvētas 11 etniskās grupas. Notikumi centrēsies ap asiņu nodošanu Metro stacijā, pilsētas centrā. Tā ilgs veselas 3 dienas - no 20. līdz 23. augustam. Nav šaubu, ka šis pasākums Montreālā izveidojas par politiski nozīmīgu.

14. jūnija atceri Baltiešu Federācija Kanadā Montrealas nodaļa rīkos pēc iepriekšējo gadu parauga. Ziņas par norises gaitu sekos vēlāk.

Pārrunāja arī pie padomes izveidoto Stipendiju fondu latviskās izglītības turpināšanai. Vairākas organizācijas līdzekļus tajā jau iemaksājušas. No pārējām tie gaidīti. Paredzams, ka šogad būs vairāki stipendiju pieprasītāji. Tā kā fondā līdzekļu maz, bet vajadzību daudz, atzina, ka jāgriežās arī pie plašākās sabiedrības, jādūdz atsevišķu labvēļu atvēlējumi.

Tautas deju vienības Ačkups pārstāvji ziņoja par savu ieceri piedalīties Indianapolises dziesmu svētku jaundeju sacensībā. Ačkups choreografējis un iestudējis 2 jaundejas. Paveikta arī mūzikālā apdare un izpildījums. Abas dejas uzņemtas video lentā.

Citiem vārdiem, vienība daudz strādājusi, lai ietu sabiedrībā ar iespējami labāko veikumu. Padomes locekļiem izrādīja uzņemto video lentu, kas pieliktās pūles apliecināja.

Diemžēl, ačkupiešiem ceļš uz Indianapoli maksā lielu naudu. Tie lūdza padomi un organizācijas nākt talkā. Vajadzība ir ap \$1.800. Jāpu rīkotājas - ev.-lut. draudze un DV Montrealas nodaļa - aicināja šogad Jāpos atkal piedalīties, solot atlīdzību no ienākumiem. Padome ierosināja Ačkupam sarīkot jaundeju izrādi īsi pirms došanās uz ASV Centrā pret ziedojumiem. Šāda priekšizrāde montrealiešiem varētu notikt 19. jūnijā.

M. Štauers iepazīstināja padomi ar Kandas tautas mākslas konferences, kas no 4. - 6. martā notika Vinipegā, aprisēm un rezultātiem. Pēc viņa atzinuma iespējas šādās konferencēs piedalīties vienmēr izmantojamas (Plašāku atreferējumu par šo konferenci lasiet no 5. - 7. lpp. - Red.)

Padomes darbs tiešām iegājis ļoti noteiktās slīdēs un norit labā saskaņā un iecietībā.

Nākamo darba sēdi paredzēja otrdien, 10. maijā, plkst. 19:30, Latviešu Centrā.

M. Štauers.

Šo MLB Ziņotāja numuru nododam Kandas pastā laikā no 29. - 31. martam.

Lūdzam lasītājus paziņot, ja neesat izdevumu saņēmuši. Pēdējā laikā pastā ir pazuduši vairāki sūtījumi. Tūdaļ nosūtīsim Jums citu burtnīcu. Lūdzam paziņot arī adrešu maiņas. Tajās noteikti jāmin arī dzīvokļa numurs. Citādi sūtījums nāk atpakaļ.

MONTREALAS LATVIEŠU BIEDRĪBAS

G A D A S A P U L C E

notiks ceturtdien, 28. aprīlī, plkst. 19:30, Kamīna zālē,
Latviešu Centrā, 3955 Provosta ielā.

Darba seka:

1. Sapulces amata personu vēlēšanas.
2. Iepriekšējās gada sapulces protokola nolasīšana un pieņemšana.
3. Ziņojumi par 1987./8. darbības gadu -
 - a) priekšnieka,
 - b) kasieres,
 - c) sarīkojumu daļas vadītājas,
 - d) bibliotekāra,
 - e) revīzijas komisijas.
4. Priekšnieka, valdes un revīzijas komisijas vēlēšanas.
5. MLB turpmākā darbība.
6. 1988./9. darbības gada maksājumu noteikšana.
7. Budžets 1988./9. darbības gadam.
8. Dažādi jautājumi.

Sapulcē balstiesības tiem MLB biedriem kas nokārtojuši savas biedru maksas par 1987./8. darbības gadu vai no tām atbrīvoti.

Visi MLB biedri, MLB darbinieki un interesenti laipni aicināti sapulcē piedalīties kuplā skaitā. Kandidāti, kas vēlētos uzņemties kādu no formālajiem amatu posteļiem, lūgti pieteikties MLB priekšniekam M. Štauveram, tel. 457-9832. Tādi biedrībai ļoti vajadzīgi. Vajadzīgi arī ieteikumi turpmākajam darbam un palīdzīgas rokas tā īstenošanā.

Piezīme: Citi paziņojumi biedriem netiek izsūtīti. Darba sekas kopijas būs pieejamas arī sapulcē.

Pēc sapulces draudzīgas pārrunas pie tases kafijas vai tējas un cepumiem. Uz redzēšanos šajā svarīgajā darba saietā un pārrunu vakarā!

Apmeklēt aicina

MLB VALDE.

EV. - LUT. DRAUDZES SAPULCE.

Montrealas latviešu ev.-lut. draudzes pilnsapulce notika 6. martā, pēc dievkalpojuma, Sv. Jāņa igauņu baznīcā. Sapulci vadīja draudzes priekšnieks V. Paegle, pierakstot Dr. A. Tiltiņai.

1987. gada draudzes dzīvē nekādas lielas pārmaiņas nebija ienesis, kā ziņoja draudzes priekšnieks. Draudzes locekļu skaits nav mainījies un saimnieciskais stāvoklis stabils. Draudze rīkojusi dievkalpojumus Tērvetē, notikuši kapu svētki Avoca kapsētā, kā arī dažādi citi sarīkojumi Tērvetē.

No revīzijas komisijas J. Leitens ziņoja, ka izdarīta revīzija, pārbaudot draudzes grāmatas. Tās atrasta labā kārtībā, izsakot pateicību kasierim un valdei par paveikto darbu.

Izstrādātos budžetus draudzei un Tērvetei pieņēma, nodevas atstājot līdzšinējās.

Lielākas debātes izraisīja Tērvetes un draudzes nākotnes jautājums. Pilnsapulce uzdeva draudzes valdei noskaidrot iespēju Tērvetes uzraudzīšanu nodot kādai lielākai draudzei, kurai būtu vairāk gados jaunāku draudzes locekļu.

Sapulce bija lietišķa un ilga vairāk kā divas stundas.

P.

Paziņojumi un ziņas MLB Ziņotājā atmaksājas - aizsniedz plašu lasītāju saimi.

EV.-LUT. TRĪSVIENĪBAS
DRAUDZES PILNSAPULCE.

Ev.-lut. Trīsvienības draudzes gada sapulce notika 14. februārī. Tajā piedalījās 34 draudzes locekļi.

Draudzes mācītāja G. Hūna ziņojums vēstīja sekojošo: "1987. gada mūsu draudzē, lai gan aktīvs, bija bez kādiem sevišķiem notikumiem Mācītājs piedalījās LELBA sindē Ņujorkā, Austrumapgabala dāmu komiteju sanāksmē Toronto, 6 laicīgās sanāksmēs sakarā ar Melnās lentas dienu un 6. latviešu jaunatnes dziesmu svētkiem, 7 Montrealas luterāņu mācītāju sanāksmēs. Sakarā ar māc. K. Kuškēvica aiziešanu mūžībā latviešu reprezentācija šajā grupā ir ļoti klusa. Mācītājs izdarīja 67 apciemojumus mājās un slimnīcās. Veco ļaužu mājās ir zināmi 9 draudzes locekļi. 6 draudzes locekļi, lielā gada skaitļa dēļ, saņēma Svēto vakarēdīnu mājās. 11 jaunieši ir pieteikušies iesvētības mācībām. Tos iesvētīs 1988. gada maijā. Bēdīgs atgadījums bija tas, ka draudzē bija tikai viens laicīgs sarīkojums - bazārs. Draudzē nenotika bērnu eglītes vakars, jo attiecīgos gados ir apzināti tikai 7 bērni. Būtu vēlams, ka nākotnē bērnu eglīti atvietotu ar draudzes eglītes vakaru, kas varētu dot izdevību jauktu laulību ģimenēm būt ar mums un kopīgi priecāties Jēzus dzimšanas atzīmēšanā.

Draudzes statistika (iekavās 1986. gada skaitļi): kristīti 3 (2), iesvētīti 2 (0) laulāti 1 (0), miruši 8 (8), dzimis 1 (1), iesvētīti draudzes locekļi 274 (281), neiesvētīti 80 (79), dvēseles 354 (360), izstājušies sakarā ar dzīves vietas maiņu 5 (1), iestājušies 4 (1).

Draudzes dievkalpojumi 44 (47), dievlūdžēji 1.669 (1.720), dievkalpojumi ar dievgaldu 7 (7), dievgaldnieki 136 (177), apvienoti ar citām organizācijām dievkalpojumi 12 (5), dievlūdžēji 1.359 (798) un dievgaldnieki 23 (38). Bez tam mācītājs vadījis 11 (7) svētbrīžus laicīgās organizācijās, kā arī izdarījis 1 (3) apbedīšanu ārpus draudzes.

Nobeidzot sirsnīgi pateicos draudzes valdei un draudzei par jūsu pacietību un jūsu teicamo sadarbību. Izlūdzoties Dieva žēlastību, rītdiena būs tikpat ražena!"

Draudzes valdē ievēlēja visus 3 pārvēlamos locekļus - E. Kajaku, A. Spūru un M. Stauveru, bet no jauna H., Dekmeijeru, R. Vītiņu un O. Vīndedzi. Revīzijas komitejā - līdzšinējo A. Vikmani.

Draudzes nodevas 1988. gadam paliek negrozītas. Draudzes bērnu eglīti turpmāk atvietos ar draudzes eglīti.

Pārrunāja draudžu apvienošanas, Atmosfēra tai bija pozitīva.

Iepējumos un izdevumos uz \$ 33.000.- sabalansētais 1987. gada budžets īstenojies šādi:

Iepemts \$ 35.261.73

Izdots \$ 30.762.13

Atlikums \$ 4.499.60

Budžets 1988. gadam sabalansēts ienākumos un izdevumos uz \$ 34.000.-.

I.

CENTURY 21

HAMILTON - BRIJ INC.

2919 St. Charles Blvd.,

Kirkland, Qué., H9H 3B5

Birojs: 514-694-9240

Rezidence: 514-626-9792

LUĪZE SKRASTIŅA

Nekustāmu īpašumu aģente

piedāvā savus pakalpojumus nekustāmu īpašumu pārdevējiem - pircējiem Montrealā, Otavā un Toronto, arī ASV.

CENTURY 21 ir viens no lielākajiem nekustāmu īpašumu birojiem pasaulē ar nozarēm katrā Kanadas pilsētā. Pārdodot Jūsu īpašumu šeit, mēs Jums palīdzēsīm atrast citu kuŗā katrā Kanadas pilsētā. Nesais-toša informācija pa tālruni vai ar perso-nīgu apciemojumu.

Zvanīt katrā laikā.

ALBERTS CAUNE

Uzņēmumu grāmatvedība, finanču pārskati un bilance. Algu saraksti. Padomi no-dokļu lietās u. t. t.

6865 Norwalk Rd., Apt. 702, Cote St.

Luc, Qué., H4W 2X7, tel. 514-484-0272.

MONTREALAS LATVIEŠU ORGANIZĀCIJU PADOMES

PAZIŅOJUMI.

Jauniešiem, kas vēlētos saņemt STIPENDI-JAS latviskās izglītības turpināšanai 1988. gadā, padomei jāiesniedz rakstisks LŪGUMS līdz šī gada 1. maijam.

Lūgumraksts adresējams padomes loceklim J. NORVELAM, 9860 Gouin Blvd, Apt. 202, Pierrefonds, Qué., H8X 3H2, tel. 683-3342.

Padomes dalībnieces - draudzes un orga-nizācijas laipni lūgtas atvēlēt līdzek-ļus Latviskās izglītības stipendiju fon-dam un iemaksāt tos padomes kasē arī līdz 1. maijam, lai padome varētu iz-šķirties par pieejamo stipendiju lielu-mu.

Stipendiju fondu atbalstīt ar ziedoju-miem aicinātas arī privātpersonas.

Tautieši, kas šobrīd vēlētos atvēlēt sa-vu atbalstu HELSINKI '86 vajadzībām, var savus ziedojumus adresēt padomei, kas tos nosūtīs tālāk LNAK.

Visi čeki rakstāmi uz Council of Montre-al Latvian Organizations vārda un nosū-tāmi padomes kasierim M. Stauveram, 291 Lorraine Dr., Baie d'Urfé, Qué. H9X 2R2

Nākamā padomes darba sēde notiks otr-dien, 10. maijā, plkst. 19:30, Latviešu Centrā. Visas padomes dalībnieces lūgtas uz to sūtīt savus pārstāvjus. Lūdzam dā-tumu atzīmēt savos darba kalendāros!

Sirsnīgs paldies visiem padomes darba atbalstītājiem. Plašākas ziņas par pado-mes nākotnes iecerēm lasiet darba sēžu atreferējumos.

PADOME.

LATVIEŠU SKOLAS MONTREALĀ

darba gada

NOSLĒGUMS

piektdien, 13. maijā, plkst. 18:30, Lat-viešu Centrā, 3955 Provosta ielā, Lašīnā.

Groziņu vakara veidā.

Visi mīļi gaidīti!

SKOLAS VADĪBA.

Montrealas Latviešu Katoļu draudzei jauna vadība, kas ievēlēta 17. janvāra gada sa-pulcē.

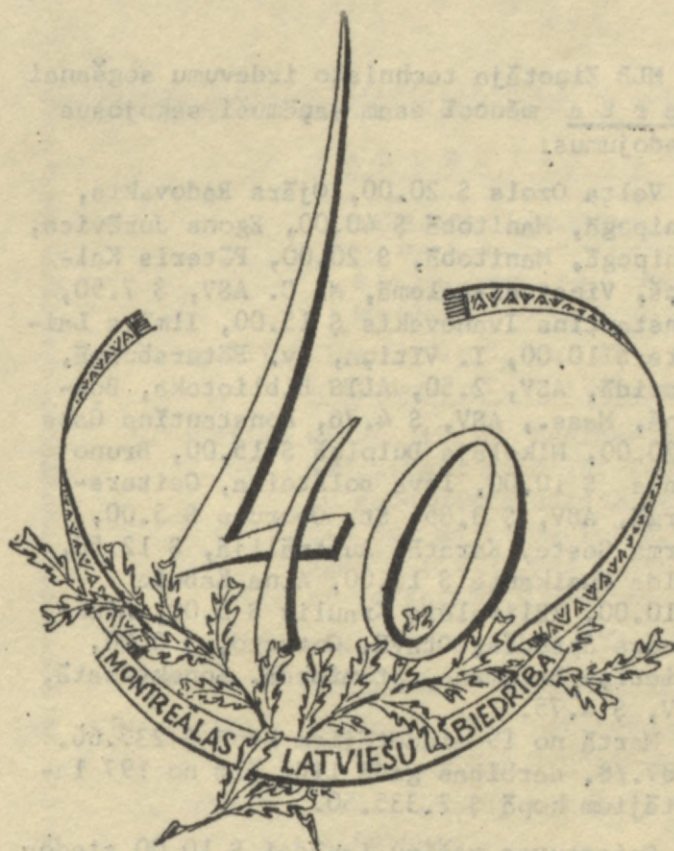
Draudzes priekšnieks - Jānis BLUSANOVIČS, 520 - 90th Avenue, Chomey, Qué., H7W 3L3.

Vīpa vietnieks - Antons Laizāns, sekre-tārs Jānis Peičs un kasieris Bronislavs Krū-mājs.

Dāmu komiteju vada Jadviga Gasparoviča.

Draudzi apkalpo Tēvs Jānis B. Krastiņš, kas tagad rediģē draudzes apkārtrakstu, kas kļuvis daudz plašāks. Tajā bez dievkalpojumu paziņojumiem plašākas reliģiskas reportāžas, kas svarīgas katoļticīgiem. Iznāk ik mēnesi, izņemot jūliju un augustu. I.

26. MLB Ziņotājs, 1988. gada aprīlis.

VĪSIEM MONTREALAS UN APKĀRTNES LATVIEŠIEM.

I E L Ū G U M S.

MONTREALAS LATVIEŠU BIEDRĪBA

a i c i n a J ū s

pie d a l ȳ t i e s

t ā s

40 gadu pastāvēšanas

A T C E R Ē

Šā gada 9. aprīlī

Lašīnā

Šīs atceres ietvaros notiks divi sarīkojumi:

plkst. 15:30, Lašīnas pilsētas valdes nama koncertzālē, 15 astoņpadsmitajā avēnijā, Lašīnā (ieeja pāri ielai no pilsētas auto novietnes laukuma; uz sarīkojuma vietu var nokļūt ar MUC 191. un 90. autobusiem)

pazīstamā baritona Paula Berkolda K O N C E R T S. Pie klavierēm Toronto pianists Pēteris Zariņš.

I e e j a - \$ 15.-

plkst. 18:00, pēc koncerta, Montrealas Latviešu Sabiedriskā Centrā, 3955 Provost ielā, Lašīnā, Montrealas Latviešu Biedrības 40 gadu pastāvēšanas AKTS un VAKARIŅAS. Akta daļā svētbrīdi vadīs māc. G. Hūns. MLB CEĻI - patreizējā MLB priekšnieka Mārtiņa Štauvera skatījumā. Apsveikumi. Vakara vadītājs - Jānis Mateus. Siltas vakariņas, kurās ieskaitīts saldais ēdiens un pāris glāzes vīna.

I e e j a - \$ 15.-

Kopēja ieejas karte abiem sarīkojumiem - \$ 25.-.

IEEJAS KARTES iepriekšpārdošanā, iepriekš piesakot vai pie ieejas kases. Latviešu Centrā lūdzam rezervēt galdigus. Rezervācijas un informācija, zvanot I. Štauvei, 457-9832, vai A. Porietei-Bedard, 697-6624.

Kā jau esat lasījuši un zināt, MLB ir otra vecākā Kanadas latviešu organizācija, kas dibināta pēc II pasaules kara. No tās savā laikā izveidojušās gandrīz visas mūsu sabiedrības aktīvās vienības. To, mūsaprāt, ir vērts atzīmēt. Ceram, ka atcerē piedalīsies sākuma un tagadējo laiku darbinieki un liecinieki un ka tajā būs daudz atmiņu un domu izmaiņu.

PULCĒSIMIES ŠAJOS GADA SVĒTKOS un

ATZĪMĒSIM MŪSU SABIEDRĪBAS SĀKUMUS!

Lūdzam ikvienu atceres dalībnieku pieteikties, izmantojot augšējos telefona numurus, lai zinām reģināties ar skaitu un galdiņu skaitu Latviešu Centrā.

Uz redzēšanos atcerē!

Ielūdz

MLB VALDE.

TURPMĀKIE NOTIKUMI MLB.

MLB ZIŅAS

9. aprīlī, MLB 40 gadu pastāvēšanas ATCERE -

plkst. 15:30, Lašīnas pilsētas valdes nama koncertzālē, 15 - Astorpadmitajā avenijā, Lašīnā, baritona Paula Berkolda KONCERTS. Pie klavierēm piānists Pēteris Zariņš.

plkst. 18:00, pēc koncerta, Latviešu Centrā, ATCERES AKTS un VAKARIŅAS.

(Par abiem šiem atceres sarīkojumiem plašāks paziņojums atrodams iepriekšējā lpp.)

28. aprīlī, plkst. 19:30, Latviešu Centra Kamīna zālē, biedrības biedru GADA SAPULCE (Skatiet paziņojumu 25. lpp.). Pēc sapulces PĀRRUNAS pie tases kafijas vai tējas un cepumiem.

28. maijā, plkst. 19:00, Montrealas Mūzikas Konservatorijas koncertzālē, 100 Notre Dame E. ielā, jaunatnes zēnu ansambla STRAUME KONCERTS diriģentes Brigitas Alķas vadībā.

Šis ansamblis neparasts ar to, ka tā daļībnieki dzīvo dažādās ASV un Kanadas pilsētās. Tas viņus nekavē pulcēties nopietniem mēģinājumiem un priekšnesumiem. Tajā dzied šerbrukietis Eriks Jerumanis.

Gatavojaties! Plašāks paziņojums nākamajā MLB Ziņotāja numurā.

Aizvadīts vēl viens no gadskārtējiem MLB APRĪĻA JOKS sarīkojumiem, kas notika 19. aprīlī, Latviešu Centrā. Tas nav iedomājams bez daudz čaklu roku darba un apmeklētāju atsaucības. Tādēļ jāsauc sirsnīgs paldies:

cepējām - Astrai Bērziņai, Ninai Kajaks, Alīsei Kalniņai, Annai Kreipāns, Margai Lūsei, Gitai Lukstiņai, Veltai Ozolai, Ainaī Paeglei un Dagmārai Ziediņai;

programmas izpildītājiem - tālajam viesim no Vācijas, ģitāristam un trubadooram Rolandam Lappukem, vakara vadītājai Elgai Čops, Intai Hūns un Jurim Zilkalnam;

pūpolu buntīšu sagatavotājiem - Zuzei un Gunaram Alekšiem;

darbīgajiem viesmīļiem - Robertam Kalniņam, Ludvigam Kalniņam, Uldim Lūsim, un Jurim Zilkalnam;

bāra darbiniekam - Valdim Ozolam.

Protams, savu tiesu pie visa paveica arī MLB valdes locekļi. Tiem jau vienmēr ir jābūt visur un tos jau Jūs labi pazīstat.

Sāda veida sarīkojumi šobrīd izmaksā daudz, līdz ar to atlikums mazāks kā iepriekšējos gadus - mazliet pārsniedz \$ 400.

Grāmatas MLB Bibliotekai ziedojuši Eduards Balulis un Jānis Ezerosis. Pēdējais arī Eiropas karti. Abiem devējiem paldies!

Bibliotekārs Jānis BIRZE atgādina, ka šādi atvēlējumi ļoti gaidīti, un lūdz grāmatas nodot viņam pensionāru sanāksmju laikos, kad bibliotēka vienmēr ir atvērta (laikus lūdzam skatīt Sabiedriskās Dzīves Laikrādī). Ja Jums ir speciālas vajadzības, jāzvana 684 - 4391.

Bibliotēka par minimālu cenu pārdod dubultniekus. Ienākumus par tiem izlieto jaunu grāmatu iegādei. Bibliotekārs pats ir ziedojis daudz grāmatu, žurnālu un laikrakstu.

MLB Ziņotāja tehnisko izdevumu segšanai martā mēnesī esam saņēmuši sekojošus ziedojumus:

Velta Ozols \$ 20.00, Ojārs Radovskis, Vinipegā, Manitobā \$ 40.00, Egons Jurēvics, Vinipegā, Manitobā, \$ 20.00, Pēteris Kalniņš, Vinstonā-Salemā, N. C. ASV, \$ 7.50, Konstantīns Ivanovskis \$ 15.00, Ilmārs Laimīte \$ 10.00, I. Vitiņa, Sv. Pētersburgā, Floridā, ASV, 2.50, ALTS bibliotēka, Bostonā, Mass., ASV, \$ 4.76, Konstantīns Čaks \$ 20.00, Nikolajs Dulpiņš \$ 15.00, Bruno Innus \$ 10.00, Ieva Bolšteina, Geitersburgā, ASV, \$ 3.65, St. Oboruns \$ 5.00, Sarma Geste, Karatā, Austrālijā, \$ 12.50, Milda Muzikante \$ 15.00, Aina Kabule \$ 10.00, Tālivaldis Kraulis \$ 5.00, Aleksandrs Sprūdžs, Otavā, Ontario, \$ 5.00, Grietiņa Brigmane, Stamfordā, Konektikatā, ASV, \$ 4.75.

Martā no 19 ziedotājiem kopā \$ 235.66. 1987./8. darbības gadā līdz šim no 197 lasītājiem kopā \$ 2.335.50.

Spiestuves mašīnu iegādei \$ 10.00 ziedojis K. Ivanovskis.

Darbības gadā no 37 labvēļiem kopā \$ 580.00.

Abās kategorijās kopā no 228 atbalstītājiem \$ 2.915.60.

MLB mērķu sekmēšanai \$ 5.00 ziedojis Kristis Ozols.

Visiem MLB darba sekmētājiem vissirsnīgākais paldies!

Aprīlī noslēdzās tekošais MLB darbības gads. MLB valde ir sevišķi pateicīga visiem tiem kas jau ir paspējuši nokārtot savas saistības par šo gadu. Tā aicina tos, kas kādu iemeslu dēļ bijuši kavēti tās līdz šim nokārtot, darīt to ar atbildes pastu. MLB kasierei uz gada sapulci ir jānoslēdz grāmatas. Viņa būs vairāk kā pateicīga, ja šie maksājumi ienāks pirms 15. aprīļa.

Lūdzam izmantot MLB Ziņotāja pēdējā lapusē iespēstās formas.

Ja Jums ir kādas neskaidrības, vai Jūs nezināt, kas un cik Jums ir jāmaksā, lūdzam zvanīt Anitai Porietei - Bedard, tel. 697-6624. Viņa Jums labprāt izpalīdzēs lietas noskaidrot.

Ja Jūsu rīcībā ir kādi interesanti materiāli, kas vēsta par mūsu gaitām četrdesmito gadu beigās un nākamajās dekādēs pēc tam, lūdzam ar tiem iepazīstināt MLB Ziņotāja redakciju.

Ja Jūsu rīcībā ir kādi MLPB vai MLB agrāki dokumenti, MLB valde vēlētos tos pievienot saviem arhīviem, kas šobrīd ir ļoti trūcīgi. Nemetiet neko projām, pirms nesaizināties ar kādu no MLB valdes locekļiem!

Atkārtoti lūdzam sarīkojumu organizētājus sazināties ar MLB Ziņotāja redakciju, lai noskaidrotu kādi datumī jau ir aizņemti sabiedriskās dzīves kalendārī. Tas varētu palīdzēt novērst vienu otru nepatīkamāku konfliktu, panākt to, lai vienā laikā nenotiktu vairāki sarīkojumi.

S A B I E D R I S K Ā S D Z Ī V E S L A I K R Ā D I S :

Biežāk lietoto telpu adreses:

Sv. Jāņa igauņu baznīca, kur notiek ev. - lut. dievkalpojumi, - 4345 Marcell Ave.
 Ev. - lut. Trīsvienības draudzes nams - 3438 Rosedale Ave., tel. 489-3224.
 Latviešu Sabiedriskais Centrs, 3955 Provoat ielā, Lašīnā, tel. 634-4082.

3. aprīlī, plkst. 6:00, Sv. Jāņa igauņu baznīcā, latviešu ev.-lut. draudžu Lieldienu rīta dievkalpojums.
9. aprīlī, plkst. 15:30, Lašīnas pilsētas valdes nama koncertzālē, 15 - Astop-
 padsmītajā avenijā, Lašīnā, baritona Paula BERKOLADA KONCERTS MLB
 40 gadu pastāvēšanas atceres ietvaros. Pie klavierēm pianists Pēteris
 Zaripš (Skatiet paziņojumu 27. lpp.!).
 plkst. 18:00, pēc koncerta, Latviešu Centrā, ATCERES AKTS un SAĪETS
 ar vakariņām (Skatiet paziņojumu 27. lpp.!).
10. aprīlī, plkst. 13:30, Sv. Jāņa igauņu baznīcā, latviešu ev.-lut. draudžu
kārtējais dievkalpojums.
10. aprīlī, plkst. 15:00, Latviešu Centrā, Montrealas Latviešu Pensionāru Apvie-
nības plašāks pensionāru saiets.
16. aprīlī, plkst. 15:30, Latviešu Centrā, Montrealas latviešu kredītsabiedrības
pilnsapulce.
17. aprīlī, plkst. 10:30, Notre Dame bazilikas Sv. Sirds kapelā, Sulpice ielā,
 Montrealas latviešu katoļu draudzes kārtējais dievkalpojums.
21. aprīlī, plkst. 13:00, Latviešu Centrā, Montrealas Latviešu Pensionāru Apvie-
nības kārtējā sanāksme.
23. aprīlī, plkst. 9:00 - 14:00, draudzes namā, ev.-lut. Trīsvienības draudzes
LIETOTU MANTU TIRDZIŅŠ. Mantas var nodot līdz plkst. 20:00 22. aprī-
 lī. Lietojamas sēdurvīsi.
23. aprīlī, plkst. 11:00, Latviešu Centrā, DV Montrealas nodaļas vanadžu kopas
gadskārtējā KAFEJNĪCA ar Mērnīku Laiku piedalīšanos (Skatiet pazi-
 ņojumu 23. lpp.!).
24. aprīlī, plkst. 13:30, Sv. Jāņa igauņu baznīcā, latviešu ev.-lut. draudžu
kārtējais dievkalpojums.
28. aprīlī, plkst. 19:30, Latviešu Centrā, Montrealas Latviešu Biedrības GADA
SAPULCE (Skatiet paziņojumu 25. lpp.!).
1. maijā, plkst. 13:30, Sv. Jāņa igauņu baznīcā, latviešu ev.-lut. draudžu
kārtējais dievkalpojums.
5. maijā, plkst. 13:00, Latviešu Centrā, Montrealas Latviešu Pensionāru Apvie-
nības kārtējā sanāksme.
8. maijā, plkst. 11:00, draudzes namā, ev.-lut. Trīsvienības draudzes Ģimenes
dienas dievkalpojums. Pēc tam lejas telpā sadraudzības stunda.
10. maijā, plkst. 19:30, Latviešu Centrā, Montrealas Latviešu Organizāciju Pa-
domes darba sēde.
13. maijā, plkst. 18:30, Latviešu Centrā, Latviešu skolā Montrealā 1987./8.
darba gada noslēgums (Skatiet paziņojumu 26. lpp.!).
14. maijā, plkst. 18:00, Latviešu Centrā, DV Montrealas nodaļas Kurzemes cie-
tokšņa atceres sarīkojums, kurā referēs vītn. O. Perro (Skatiet
 paziņojumu 23. lpp.!).
15. maijā, plkst. 13:30, Sv. Jāņa igauņu baznīcā, latviešu ev.-lut. draudžu
kārtējais dievkalpojums.
22. maijā, plkst. 10:30, Notre Dame bazilikas Sv. Sirds kapelā, Sulpice ielā,
 Montrealas latviešu katoļu draudzes kārtējais dievkalpojums. Varē-
 tu gadīties, ka šis dievkalpojums tiek pārlūkts uz 8. maiju.
22. maijā, plkst. 14:00, Rosedale United baznīcā, Rosedale un Terrebonne ielu
 stūrī, latviešu ev.-lut. draudžu IESVĒTES dievkalpojums.
28. maijā, plkst. 19:00, Montrealas Mūzikas konservatorijas koncertzālē, 100
 Notre Dame E. ielā, MLB rīkotais Jaunatnes zēnu ansambļa STRAUME
KONCERTS. Plašāka informācija MLB Ziņotāja maija numurā.
29. maijā, plkst. 13:30, Sv. Jāņa igauņu baznīcā, latviešu ev.-lut. draudžu
kārtējais dievkalpojums.
25. jūnijā, plkst. 18:00, DV Īpašumā Dzintaros, LĪGO vakara sarīkojums.

8. LATVIEŠU VISPĀRĒJIE DZIESMU SVĒTKI ASV.

No 29. jūnija līdz 4. jūlijam, Indianapolis.

29. jūnijā: Oikumeniskais dievkalpojums, Ansambļu koncerts.
30. jūnijā: Atklāšana, Instrumentālais koncerts, Garīgais koncerts, Teātra izrāde, Iepazīšanās vakars.
1. jūlijā: Izstāžu atklāšana, Rakstnieku cēliens, Vokālās mūzikas koncerts, Latvisko jaundeju skate, Jauniešu balle, Čikāgas piecīšu koncerts.
2. jūlijā: Sporta sacīkstes, Rakstnieku cēliens, Baleta izrāde, Gājiens, Kopkoņu koncerts, Baleta izrāde, Dziesmu spēle GUNDEGA, Jautrais vakars, A. Līdaces estrādes ansambļa koncerts.
3. jūlijā: Dziesmu spēle Gundega, Tautas eju lieluzvedums, Čikāgas Piecīšu koncerts, Svētku balle.
4. jūlijā: A. Līdaces estrādes ansambļa koncerts.

Bīlešu pasūtīnājumi: Latvian Song Festival, 6916 Winona Drive, Indianapolis, IN 46236, U. S. A.

By appointment
(pēc vienošanās)

NORBERT KAZDAN, M. D.,

Runā latviski.

WESTMOUNT MEDICAL BLDG.,
Suite 650,
5025 Sherbrooke St. W.,
Montrealā,
Telefons 514-486-4300.

1988. IV MLB ZIŅOTĀJS 1.300 eķs.

LNAK Padomes sesija 7. un 8. maijā, Latviešu namā, Toronto.

COLLINS CLARKE
MACGILLIVRAY
WHITE

FLOWERS
by
Flowerman

Funeral Directors

• 5610 Sherbrooke St. W.,
Montreal — Business Office
514 - 483-1870

MLB ZIŅOTĀJA administrātorai A. Porietei - Bedard, 113 Highgate Avenue, Pointe Claire, Québec, Canada, H9R 2X5, telefons 514-697-6624.

Ar šo nosūtu abonementa samaksu (\$ 20.- vai 15.- sk. likmes!) par _____ gadu/iem	\$ _____
Geisa pasta piemaksu ASV - \$ 4.-, citos kontinentos - \$ 10.-	\$ _____
Ziedoju izdevuma tehnisko izdevumu segšanai	\$ _____
Ziedoju spiestuves mašīnu iegādei	\$ _____
Vēlos saņemt sekojošus agrākos MLB Zīņotāja numurus: _____ à \$ 2.-	\$ _____
Dāvinu MLB Zīņotāju _____	\$ _____
Iesakū nosūtīt paraugburtnīcas _____	\$ _____
Ar šo nosūtu iestāšanās maksu Montrealas Latviešu Biedrībā - \$ 5.-	\$ _____
Ar šo nosūtu MLB biedru maksu par _____ darbības gadu (à \$ 10.-)	\$ _____
Ar šo nosūtu LNAK dalības maksu par _____ gadiem (à \$ 5.-)	\$ _____
Ziedoju MLB darba un pasākumu veicināšanai	\$ _____

Čeki rakstāmi uz MONTREAL LATVIAN SOCIETY vārda.

Pavisam kopā \$ _____

(Maksītāja vārds, uzvārds, pasta kods, telefona numurs)

(paraksts)

MLB ZIŅOTĀJS

ISSN 0227 - 2423

IZDEVĒJA: Montrealas Latviešu Biedrība, 291 Lorraine Drive, BAIE D'URFĒ, QUÉBEC, CANADA, H9X 2R2, phone 514-457-9832.

REDAKTORS: Mārtiņš Štaubers. ADMINISTRĀTORE: Anita Poriete - Bedard. EKSPEDĪCIJA: Velta Ozola. DARBINIEKI: Jānis Birze, Elga Cops, Edgars Kajaks, Ķina Kajaks, Roberts Klaiše, Austrā Konovalovs, Anna Kreipāns, Pēteris Kreipāns, Voldemārs Ozols, Ilga Štaubere un daudzi citi.

MLB ZIŅOTĀJA abonementa maksa - \$ 20.00 gadā; MLB biedriem pensionāriem un kaŗa invalīdiem - \$ 15.00 gadā; gaisa pasta piemaksa ASV \$ 4.00, citos kontinentos \$ 10.00 gadā. Atsevišķas burtnīcas pret \$ 2.00 ziedojumu. LAPPUSU MAKSA: 1/4 lpp. - \$ 15.-; 1/3 lpp. \$ 20.-; 1/2 lpp. - \$ 25.-; pilna lpp. - \$ 45.-; klišejas un paziņojumu salikšana - \$ 10.- piemaksa. Čeki rakstāmi uz Montreal Latvian Society vārda. MLB Zīņotāja, tāpat kā MLB, ir bezpeļņas izdevums; visus ienākumus redakcija izmanto tā izdošanas vajadzībām.

MLB ZIŅOTĀJS iznāk ik mēneša sākumā. Materiāli tekošajam numuram iesūtāmi vai nododāmi redakcijā līdz ik mēneša 15. datumam. Par izdevumā publicēto rakstu saturu atbild to autori. Redakcija var rakstus īsināt. Raksti un ziņas nepauŗ ne MLB valdes, ne redakcijas, nedz tās darbinieku iesakatus iztirzātos jautājumos. Rakstu autoriem jāuzdod pilna adrese, telefona numurs un jāparakstās. Anonīmus rakstus redakcija ignorē.

MONTREAL LATVIAN SOCIETY
SOCIÉTÉ DES LETTONS DE MONTRÉAL

APRIL 1988 AVRIL

MONTHLY BULLETIN MLB ZIŅOTĀJS
Bulletin Mensuel MLB ZIŅOTĀJS

Envoyé par la Société des Lettons de Montréal.

Sent by Montreal Latvian Society.
291 Lorraine Drive, Baie d'Urfé, Qué.,
Canada H9X 2R2, telephone 514-457-9832.

Retour postale assuré.
Return Postage Guaranteed.